

BARAKA 10 YAŞINDA

Baraka Kültür Merkezi, bir kültür merkezinin üzerine düşebilecek görevlerin kat kat üzerinde sorumlulukla sosyal ve siyasal konumlanışını netleştirerek mücadelesini yaymaya devam ediyor. 10 yıl önce atılan tohumun kökleri toprağın derinliklerine indikçe kültürüne sahip çıktı, dalları gökyüzünde yükseldikçe kavgasını büyüttü. Esen rüzgarı bir katamara gibi yelkenlerine doldurdu ve dalgaları aşmak için kullandı. Fırtınadan ürmedi, sıcaqlardan yılmadı. Büyüdü, büyüdü mücadele kadar oldu. Şimdi artık mücadeleyi büyötmeye, aşkı yeniden yaratmaya geldi.

Dünyadaki ekonomik bunalımın neo-liberal politikaları yaygınlaştırması ile birlikte "anlı şanlı" AB, tüm sosyal politikalarını rafa kaldırmaya karar verdi. AB üyesi her ülkede

emeklilik yaşı, maaşlar, sağlık ve eğitim hakkına yapılan saldırılar sermaye ile işçi sınıfı arasındaki uçurumu derinleştirirken sınıf kavgasının 1990'dan sonra yeniden oluşmasının ve büyümesinin de temellerini atıyor. Şimdi; Fransa'da, İrlanda'da, İngiltere'de, İtalya'da, Türkiye'de, Yunanistan'da emekçiler öğrenciler sokaklarda hak mücadelelerine devam ediyor. Boş durmayan kapitalizm ise sürekli hakimiyet kurma mantığı içerisinde Yunanistan'ı da Türkiye'yi de Kıbrıs'ı da elinin altında tutmanın projelerini gündeminde tutuyor. Tüm çelişkilerine rağmen; AB-ABD arasında, Ortadoğu yani Irak, Kıbrıs, Filistin, Yunanistan ve Türkiye konusunda birliktelik ve anlaşma devam ediyor. Bu oyunu bozacak tek alternatif, bölge halklarının mücadelesi ve dayanışmasıdır.

Kıbrıs'ın kuzeyinde de her alanda Türkiye'nin dayatmaları, aşağılamaları ve tehditleri hissediliyor. Kıbrıs'taki nüfusun artmasının gündem yapılmasından rahatsızlık duyan TC'nin bakanı Cemil Çiçek açıklamasında; Türkiye'de vali olarak görev yaptığı sırada il nüfusunu olduğundan fazla göstererek il bütçesini artırdığını basına açıklayıp, Kıbrıs'ı bilinçaltında nasıl gördüğünü çekinmeden kamuoyu ile paylaşma cürretini göstermiştir. Tüm aşağılamaları sineye çeken işbirlikçiler ise koltuklarını ve imtiyazlarını korumak için sıraya girmiş talimat bekliyorlar. "Emeklilik yaşı yükseltilecek, emeklilik maaşı

azaltılacak, emeklilik ikramiyesi kesilecek, yaz mesaisi kaldırılacak, sağlık özelleştirilecek, eğitim özelleştirilecek, DAÜ satılacak, elektrik özelleştirilecek, telefon satılacak, kooperatif satılacak, koop-süt zarar ettirilecek, hayvancılık bitirilecek" gibi emirleri yerine getirmek için kolluk kuvvetlerini kendi halkının üzerine salmaktan, uyduruk iddialarla polise tutuklatmaktan çekinmiyorlar. TC Elçisi tam bir sömürge valisi gibi açıklamalar yapmaktan "kktc'nin tüm iç işleyişi ile ilgili basına görüş vermekten rahatsızlık duymuyor. Yeryüzünde çoktan zamanı geçmiş "sömürgeler bakanı" mantığının 21. yüzyıldaki uzantısı TC'nin Kıbrıs İşlerinden Sorumlu Devlet Bakanı Cemil Çiçek ve TC'nin Kıbrıs politikaları aleyhine; Ercan kavşağında yapılan eylem neticesinde ilgili bakan pişkince "güneşten gelenlere benziyorlar" açıklaması ile demokrasi anlayışını ırkçılıkla birleştiriyor.

Baraka, Kıbrıslı Türk halkının ezilmişliğini ortadan kaldırmanın, bağımsız ve özgür bir ülke yaratmanın ancak sınıfsal perspektifle verilecek bir mücadele ile mümkün olabileceğinin bilinciyle hareket ediyor. Türkiye'den gelen paralarla Kalkınma Bankası'ndan şirketlerinin adına yüklü miktarda geri ödemesiz kredi çıkaranlar, Türkiye'den gelerek en güzel sahil ve orman arazilerinin içerisine karşılıksız kredilerle kumarhane ve otel inşaatları yapanlar zevk-ü sefa içinde yaşarken, bir lokma ekmek parası için sabahtan akşama canını dişine takanlar yaratılan bu sistemden sorumlu olamazlar. Ancak ve ancak göçmen olsun Kıbrıslı Türk olsun emekçilerin birliği sağlanarak, egemenlerin, işbirlikçilerin ve sermayenin yarattığı politikalar başarısızlığa uğratılabilir. Koşulları kendi leyhine çevirerek devrimci bir çıkış için kullanabilecek olanlar ezilenler ve onların örgütlü gücüdür.

Kıbrıs'ın kuzeyinde sınıf mücadelesine geçişin ilk adımları atılırken buna katkı sağlamak boynumuzun borcudur. 10 yıllık geçmişimizle hem kültürel hem sosyal hem de siyasal alanda çalışmalarımıza hızla devam ediyoruz. Hemen Şimdi kitapçığı, Sol Anahtarı, BTE, Film Atölyesi, Okuma-Tartışma, İzle-Tartış, Göç Yasası Eylemleri ve Mahkeme süreci, Soluk Müzik Grubu, Argasdi, web sayfası: www.baraka.cc ile mücadele azmimizi yükseltmeye devam ediyoruz.

Bu sayımızda hayatın her alanında karşılaştığımız BUNALIM teması ile dünyada ve Kıbrıs'ta karşılaştığımız birçok anlamda bunalımı siyasi görüşümüz ve hayata bakış açımız doğrultusunda sizinle buluşturmaya karar verdik. Görüşlerinin bizimle örtüştüğünü hissederek takip eden herkesi de hareketlendirmek sokağa taşımak adına Argasdi'yi sizinle aksatmadan buluşturmak kaygısını içimizden eksik etmiyoruz. Duyarlı herkesi kavgamıza katmak ve mücadeleyi büyötmek arzumuzu kullanabileceğimiz her araçla halkın içerisine yaymak için çabalıyoruz.☒

SAHİBİ
Baraka
"BAŞKA BİR KÜLTÜR MÜMKÜN"

Mahmut Paşa Sokak No:41 Lefkoşa
0392 228 08 18
argasdi@baraka.cc
www.baraka.cc
Baskı: Selva Offset Ltd. 2335997

Hammaliye Kurulu:
Münür Rahvancıoğlu,
Besim Baysal, Şifa Alçıcioğlu,
Başak Önel
Grafik Tasarım: Ömer Tatlısu

Argasdi, ehlileştirilemeyen bir ottur. Susuz, güneşsiz de kalsa, bıkmadan usanmadan, başkalarını bıktırmak pahasına inatla bitiveren bir ottur. Argasdi, Baraka Kültür Merkezi'nin kolektif olarak oluşturduğu değerleri çerçevesinde, toplumu, dünyayı, politikayı, sanatı ve kültürü kavrayışını okurlarıyla paylaşmak ve tartışmak için bir ifade aracıdır. Açık söylemek gerekirse -ki gerekir- yazarları, çizerleri ve muhabirleri tarafından yazılır. Eşitlikçi, özgürlükçü, cinsiyetçilikten ve milliyetçilikten uzak, ekolojist, anti-kapitalist taraftan yazarlar, çizerler. Argasdi, yazarları ve okurları tarafından yaşatılmayı ilke edinir, reklam almaz. Okurlarının eleştirisi ve katkılarını tartışmaya, kendini ve okurlarını daha iyiye, daha güzele doğru evriltmeye açıktır. Hatta buna bayılır... Argasdi'de yer alan görüşler, sadece yazarına değil Baraka Kültür Merkezi'ne de mal edilebilir.

TÜRKİYE İLE İLİŞKİLER

Aziz Güven
azizgven@yahoo.com

TC ile Kıbrıslı Türkler arasındaki ilişkiyi, bir "özne-nesne" ilişkisi olarak tanımlayabiliriz. TC bu ilişkide özne pozisyonunda iken, Kıbrıslı Türkler açısından nesne olma durumu ise işgalci tarafından edilgenleştirilerek kendi gelecekleri hakkında söz sahibi olamamak, bağımlı hale getirilmek şeklinde kendini göstermektedir. Bu şekilde karakterize edilebilen bağımlılık ilişkisi de temelde iki aşamalı olarak işlemektedir. Bu aşamalardan birincisi; siyasi ve ekonomik anlamda bağımlılık yaratırken diğersinin yarattığı ise ideolojik bağımlılıktır. Kıbrıs adası, emperyalist çıkarlar ve adanın stratejik konumundan ötürü tarihsel olarak hep işgal görmüş, egemen güçlerin boyunduruğu altında yaşamak zorunda bırakılmıştır. Böl-yönet politikalarının da etkisi ile ada halkları birbirine kırdırılmış, düşman ettirilmiş, kendi ülkesinin geleceği hakkında söz söyleme iradesi gasp edilmiştir. Bu durum da kuşkusuz, halkların vereceği ortak kurtuluş mücadelesinin ve doğal olarak uluslaşma sürecinin gerçekleşmemesinin önünde en önemli etken olmuştur. Kıbrıs'ın kuzeyini düşündüğümüz zaman Kıbrıslı Türk halkının, yaşamının hiçbir alanında söz-yetki-karar mekanizmalarında yer alamayışının ortaya çıkardığı bugünkü durum TC ile aramızdaki ilişkilerle karakterize olmuştur. Buradaki "ilişki"de söz konusu olan karşılıklı ve eşit bir

ilişkidir. İlişkiyi sadece tamamen tek taraflı bir iktidar mekanizmasından kaynaklanan bir dayatmadır.

Kıbrıs'ın kuzeyi, emperyalizmin taşeronu TC'nin işgali altındadır ve bağımsız değildir. Ada üzerinde yaratılan bu bağımlılık ilişkisini, yukarıda bahsedilen aşamalar bağlamında örneklendirecek olursak; TC tarafından yürütülen bağımlı kılma girişimlerinin siyasi temelde en önemlisi Kıbrıslı Türklerin üretimden koparılması sürecidir. Sanayinin, ihracatın ortadan kaldırılması ve özelleştirmeler ile işleyen bu süreç, tarihsel olarak artık son aşamasına gelmiştir. Ekonomik temelde ise, kapitalizmin neo-liberal politikaları doğrultusunda taşeron TC'nin dayatmaları ve işbirlikçi hükümetlerin "bağımlılığı" ile yürürlüğe koyulan yasalar, bu bağımlılık ilişkisinin daha da keskinleşmesine sebep olmaktadır. Sosyal Güvenlik yasası, göç yasası, ekonomik paketler ve özelleştirme programları gibi IMF menşeli bu yok etme politikası sistematik bir biçimde gerek birlikte gerekse de ayrı ayrı kullanılarak siyasi ve ekonomik bağımlılığı daha da artırmaktadır. Bunların yanında çalışanların maaşlarının TC tarafından ödenmesi de Kıbrıslı Türklerin söz söyleme iradesini olumsuz etkilemektedir. TC hükümetleri ile ilişkiler bağlamında bugün, geçmiş hükümetler ile AKP hükümeti arasında önemli bir fark vardır. Eskiden bütün TC hükümetleri tarafından benimsenen "Anavatan-Yavruvatan" ilişkisi artık AKP açısından "ayak bağı" olarak görülmektedir. "Anavatan"ın ayağını dolayan "bağ"a mazeret olarak kuzey Kıbrıs'taki kamu sektörünün sıkışık

olduğu, kamu maliyesinin yükünün azaltılması gerektiği vs. tarzı söylemler öne sürülmekte ve böylece özelleştirme programlarının devamlı olarak gündeme getirilmesine imkan sağlanmaktadır. Bu özelleştirme programları da neo-liberal yasaların uygulanması ve TC sermayesinin ülkeye akışının hızlandırılması ile gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Siyasi ve ekonomik bağımlılığın dışında ideolojik bağımlılık ise medya hegemonyası, AKP'nin Kur'an ve din kursları, eğitim müfredatlarında yapılan değişiklikler vs. şeklinde oluşmaktadır. TC de bu üç unsurun, kuzeyin nüfus yapısının "planlı" değişimine bağlı olarak daha kolay hayat bulabileceği bilinci ile hareket etmektedir.

Son zamanlarda artan, TC ve kktc yetkililerinin birbirlerine yaptıkları ziyaretlerin de Kıbrıs sorununun yanında iç politikaya dair stratejilerin uygulanmasına yönelik ziyaretler olduğunun bilincinde olunması gerekmektedir. Bu ziyaretlerin en günceli ve kuşkusuz en önemlisi kktc'nin kuruluş yıldönümü ve de protokol imzalama amacı ile adaya gelen TC Devlet Bakanı Cemil Çiçek'in ziyaretidir. Bu ziyaret toplumsal muhalefet tarafından tepkiyle karşılanmış ve adaya geldiği gün havaalanında Cemil Çiçek protesto edilmiştir. Gerçekleştirilen bu protesto ilk kez TC'den gelen bir yetkilinin protesto edilmesi anlamında bir ilk oluşu, ada üzerindeki TC egemenliğine ve işgale karşı çıkış oluşu, Cemil Çiçek ve AKP'nin Kıbrıslı Türklerle yönelik aşağılamalarına karşı bir tepki oluşu ve en önemlisi de geleceğe dair büyütülecek ciddi bir mücadele stratejisinin oluşturulması anlamında bir örnek yaratması noktasında büyük öneme sahiptir. Bugün, varoluşumuz için ciddi bir mücadele stratejisine ihtiyacımız vardır. Stratejisi olmayan bir mücadelenin boşa kürek çekmekten başka bir sonuç doğurmayacağını bilincinde olunmalıdır. TC tarafından yaratılan bu vesayet, işgal, özne-nesne ilişkisinin reddedilip, Kıbrıslı Türklerin mücadelesinin bir varoluş mücadelesi olduğu unutulmamalı ve mücadele TC iktidarlarına karşı verilmelidir. Verilecek bu mücadelenin ise TC halkları ile enternasyonal dayanışmayı da içermesi gerekmektedir. ☐

Memleketin
Ah VeliHAZIRLAYAN:
Mehmet Adaman

Brucella Krizi

UBP hükümetinin ne kadar işbilmez, ne kadar aciz ve ne kadar halk düşmanı olduğunu Brucella krizi ile birlikte yeniden gördük. Hükümet Brucella'lı hayvanların ne yapılacağına bir türlü karar veremedi. Karar verememekle kalmadı, halkın kafasını da karıştırdı. Tarım Bakanı Zorlu Töre "Brucella'lı hayvanlar yenilebilir, hiçbir sakıncası yoktur" dedi. Ardından Sağlık Bakanı Ahmet Kaşif "kesinlikle bu hayvanların itlaf edilmesi gerekir" dedi. Hangisine inanalım derken Başbakan Küçük'ten de bir açıklama geldi. Başbakan'a göre Brucella'lı hayvanların tüketilmesinde herhangi bir sakınca yoktu. İnsanların kafası iyice karıştı, hayvancılık sektörü batma noktasına geldi. İş işten geçtikten sonra hükümet bu hayvanları itlaf etme kararı aldı ancak olan kasaplara, hayvancılara ve Küçük'e inanıp Brucella'lı hayvanları yiyenlere oldu. Kim bilir belki de ülkenin her kamusal kurumunu batırıp, özel sektöre peşkeş çekmek için fırsat arayan UBP'nin yeni bir oyunuydu bu. ☒

Anıtları ya da 200 ile 300 TL arasında değişen fiyatlarla uçabilen vatandaşlar, önümüzdeki Kurban Bayramı'nda vergiler dahil olmak üzere koltuk fiyatı olarak 600 ile 700 TL arasında para ödemek zorunda kalacak. Ali CANSU'nun haberi sayfa 12'de

Şimdiki Tarım Bakanı Töre "yenilebilir" diyor eski Tarım Bakanı Çavuşoğlu tersini söylüyor

Brucella kabusu

Hükümet içinde farklı görüşler... Günlük tartışılan ve hayvancılara, kasaplara iflasa sürükleyen brucella hastalığı konusunda farklı yorumlar gelmeye devam ediyor. Kabinenin Tarım Bakanı Zorlu Töre, brucella'lı hayvan etlerinin pişirilerek yenilebileceğini belirterek, Eğitim Bakanı, eski Tarım Bakanı Nazım Çavuşoğlu, tersini savunarak "Brucella'lı hayvanlar itlaf edilmeli" dedi. Haberi sayfa 16'da

Elçi'nin Beceriksizliği

Geçtiğimiz ekim ayında TC Lefkoşa Büyükelçisi Kaya Türkmen'den çok şaşırtıcı bir açıklama geldi. Türkmen'e göre KKTC'ye kimlikle girişler derhal durdurulup, kontrol altına alınmalıydı. Amirinden cesaret almış olacak ki hemen ardına Başbakan Küçük'ten de elçinin görüşünü destekler açıklamalar geldi. Aslında bakıldığında yapılan bu açıklamalar, Ankara'nın ve işbirlikçi kktc hükümetlerinin bugüne kadar izledikleri politikalara ters bir açıklamaydı. Herkes şaşkınlık içerisinde, gelişmeleri beklemeye koyulmuştu ki Kaya Türkmen'den ve yine hemen ardından Başbakan Küçük'ten "ben öyle demek istemedim" açıklamaları geldi. Belli ki TC Elçisi bir pot kırmış, Küçük de kuklallığının gereğini yaparak elçiye ağır uydurmuş, ardından ikisinin de kulakları çekilmişti. İrsen Küçük'ten beklerdik de Kaya Türkmen'den böylesi bir gaf beklemezdik doğrusu. TC'nin kktc'deki kirli çamaşırlarını ortaya dökmeyecek daha kurnaz elçilere ihtiyaç var galiba! ☒

Eski KTHY Çalışanları ve Yeni Havayolu Şirketi

Özelleştirme, tüm acımasızlığıyla bir kez da karşımızda duruyor. Özelleştirme planının bir parçası olarak kasıtlı bir şekilde batırılan KTHY'nin çalışanlarının durumu içler acısı. Merhum KTHY'nin eski çalışanları haklarını aramak için her yola başvuruyor ama nafiye. Özelleştirme canavarı onları çoktan yuttu. Hükümet, beş parasız bırakıp, sokağa attığı KTHY çalışanlarına yönelik umursamaz tavrını devam ettiren bir de utanmadan yeni havayolu şirketinden bahsediyor. Hani o hisselerinin büyük kısmı özel sektöre ait olacak yeni havayolu şirketinden. Yeni şirketin rengi de turuncu ve yeşil olacakmış. Tam isabet. CTP-UBP işbirliğiyle batırılan KTHY'nin anısını yaşatmaya bire bir. Bu arada Ersin Tatar'dan özelleştirmeler devam edecek açıklamaları gelmeye devam ediyor. Batırılan KTHY çalışanlarının durumu ortadayken, özelleştirmek için sırada bekleyen Telefon Dairesi ve Kib-Tek çalışanlarının durumunun da onlardan farklı olmayacağını görebilmek çok da zor değil. Özelleştirmeye karşı haklı mücadelemize devam edeceğiz. ☒

UBP Kurultayı ve Yeni Kabin

Aralık ayında UBP kurultayı gerçekleşti. Kurultaydan üç ay önce kızıışan başkanlık yarışı, İrsen Küçük'ün zaferiyle sonuçlandı. UBP içindeki çekişme ve hesaplaşmaların apaçık günyüzüne çıktığını hep beraber gördük.

Koltuk sevdasının ne boyutlarda olduğuna bir kez daha şahit olduk. Kurultay öncesindeki kavgalar CTP'yi de germiş olacak ki Ferdi Sabit Soyer de UBP içindeki kavgada taraf olmayı tercih ettiğini gösteren açıklamalar yaptı. Neredeyse üç ay boyunca UBP kurultayıyla yattık, UBP kurultayıyla kalktık. Ülkede hiç sorun yokmuş gibi, günlerce bu konu konuşuldu. İrsen Küçük'e rakip olan Taçoy ve Kaşif'in yeni kabinde yer bulamayacakları konuşuluyor şimdi. Yeni kabineyi "merakla" bekliyoruz. Haydi hayırlısı. ☒

İrkçi Saldırıları

Avrupa'da yayılan ırkçılık dalgası Kıbrıs'ı da etkisi altına aldı. Larnaka'da düzenlenen Rainbow Festivali'ne yapılan saldırı, ardından torununa Türk ve komünist düşmanlığı aşıl原因 bir Kıbrıslı Elen dedenin ortaya çıkan videosu ve Kıbrısın güneyinde Kıbrıslı Türklerin arabalarına yapılan saldırıların sıklaşması hepimizi derinden üzdü. Yapılan bu saldırılara karşı sergilenecek duruş çok önemlidir. Bir kaç kendini bilmez Kıbrıslı Elen faşistin yaptıklarını, tüm Kıbrıslı Elen halkına mal etmek oldukça yanıltıcı. İrkçiliğin bir hastalık olduğunu ve dünyanın her yerinde bu hastalığın baş gösterdiğini unutmamak ve ona karşı savaşmak bize düşen en önemli görevdir. Uğrunda mücadele ettiğimiz "halkların kardeşliği" şiarından dönmeyeceğimizi ve bu uğurda her türlü mücadeleyi çekinmeden vereceğimizi hatırlatmakta yarar görüyoruz. ☒

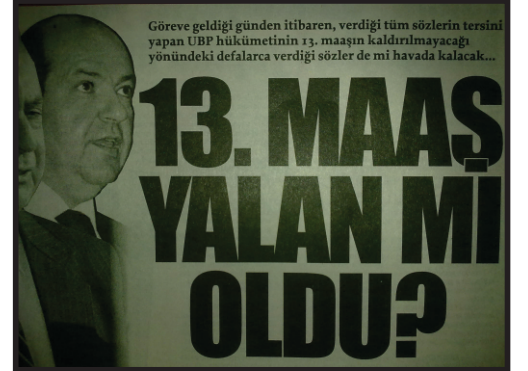
Göç Yasası Davaları Devam Ediyor

Geçen sayımızda olduğu gibi bu sayımızda da göç yasası davalarıyla ilgili bir şeyler yazma ihtiyacı hissettik çünkü geçtiğimiz üç ayda dava sürecinde yeni ve ilginç gelişmeler oldu. Ondokuz olan davalı sayısı "ekonomik sebep"lerden ötürü sekize düşürüldü. Yani kktc mahkemeleri on dokuz kişiyi aynı anda yargılayamıyormuş! Yılan hikayesine dönen dava süreci şimdi sekiz kişi ile devam ediyor. Videolar izleniyor, tanıklar dinleniyor, davalar erteleniyor, arkadaşlarımız yıldırılmaya çalışılıyor ve kısacası bu iş uzadıkça uzuyor. Bizlerse egemenlere karşı onurlu duruşumuzu sergilemeye devam ediyoruz ve her zaman da devam edeceğiz.✘

13. Maaş Bilmecesi

UBP Hükümeti son dönemdeki icraatlarıyla verdiği sözlerin tam tersini yapmakta usta olduğunu kanıtladı. Emeklilerden vergi, göç yasası vs gibi konularda seçimlerden önce söyledikleriyle seçimden sonra yaptıkları arasında ciddi tezatlıklar var. Kısacası UBP ne söylese tam tersini yapıyor. Ersin Tatar ve İrsen Küçük bu günlerde arada bir mırın kırın etseler de 13. maaşın kesinlikle ödeneceğini söylüyorlar. Eyvah ki ne eyvah! 13. maaşlara göz koyduğunu bildiğimiz TC Hükümeti'nin kktc'deki kuklaları 13.maaş konusunda daha fazla direnemeyecek galiba. Kesin ödeyeceğiz dediklerine göre, daha erken ama en iyisi unutalım gitsin 13. maaşı. Ya da unutmayalım, bizleri bu günlere getiren işbirlikçilere dünyalarını dar etmek için elimizden geleni yapalım. Evet böylesi daha iyi. Kim bilir belki hükümet 13. maaşları öder ve bu kez bizi yanıltır. Emin olun ki bu konuda yanılmayı çok istiyoruz.✘

Cemil Çiçek'e Eylemli Karşılama

15 Kasım törenlerine katılmak için adımıza gelen Türkiye Devlet Bakanı Cemil Çiçek, alışılmışın dışında bu kez karşısında şükranlıları değil, maaşının ne kadar olduğunu soran protestocuları buldu. Bu eylem Kıbrıs'ın kuzeyinde bir TC Devlet Bakanı'na yapılan ilk protestolu karşılama olduğu için de ayrı bir öneme sahipti. Kıbrıslı Türklere yaptığı hakaretlerle de tanınan Cemil Çiçek'in eylemciler hakkında "güneydekilere benzettim" açıklaması da oldukça ilginçti. Bizler Kıbrıslı Türk halkına dayatılan paketlere onurumuzla karşı çıkmaya ve mücadele etmeye devam edeceğiz, kim ne derse desin. Her çiçekten bal almaya niyetimiz yok.✘

Tek Mesai Karmaşası

Hükümet daha önceden açıkladığı yeni mesai saatlerinde uygulamaya başlanmasına bir gün kala değişiklik yaptı. Sendikalar yedikleri son dakika golüne protestolar ve grevlerle cevap verdi. Alınan sivil itaatsizlik kararından sonra tekrardan

hükümetle masaya oturan sendikalar, istedikleri yönde bir anlaşmayla masadan kalktılar. Kış döneminde hayata geçirilen tek mesai uygulaması, yaz döneminde kamu emekçilerinin çok canını yakacak gibi görünüyor. Memur sendikaları şimdilik memnun mesut, zafer kazanmış havasındalar. Ne diyelim, bekleyip göreceğiz!✘

Besim Baysal
besimbaysal@lycos.com

Beşparmağın Beşi da Bir mi? KLEPİNİ-ARAPKÖY VE TRAPEZA (BEŞPARMAK)

Girne'nin doğusunda Beşparmakların kuzeye bakan eteklerinde yemyeşil bir doğa parçası üzerinde inşa edilmiş denize kadar uzanan şipşirin iki köydü Arapköy ve Trapeza. Denizden yaklaşık 220 m yüksekliğindeki bu köylerden Arapköy'ün Girne'ye uzaklığı 10 km, Trapeza'nın ise 13 km'dir.

1958'den itibaren başlayan milliyetçiliğin ve terör ortamının kurbanı olan Kıbrıs'ta ezilmişliğin horgörölmüşlüğü en güzel iki örneğidir şu anda. Yeşil ve maviyi, gri ve siyah yapan 1974 ve sonrasındaki tüm gelişmeler artık geri döndürülemeyecek bir nitelik kazanmış. Askeri bölgeler; hapisten bir türlü kaçamayan, hücrenin dört duvarının içinde kalmış bir mahkum gibi çepeçevre sarmış bu iki köyü. Dünyadaki ekolojik felaketlerin kaynaklarından biri olan petrol atıkları hem denize hem havaya karışıyor Teknecek Santrali'nden. Kıbrıs Cumhuriyeti'nden yıllarca bedava elektrik alan kuzeydeki yapı, halktan topladığı paraları yöneticilere ve sermayeye ganimet yaparken bir gün elektriğin kesileceğini hiç hesaplamamış. Elektrik bir anda kesilince de Türkiye'nin "yardım" ve yataklığı ile eski, köhne, kapasitesi sınırlı ve ucuz, mazotla çalışan bir santral bularak doğa harikası bir yere kurulması sağlanmış. 1995 yılında dağlarımızı ve ormanlarımızı yokeden büyük yangın da eklenince ekolojik felaketin üzerine tuz biber eklenmiş. Bununla da yetinilmediğinden, 2004 yılından sonra büyük çapta inşaatlaşma bölgeyi sarıp sarmalamış durumda. Ağaçların yandığı yerlere ek olarak, denizin içine kadar yangından kurtulan ağaçlar da kesilerek villalar ve havuzlar inşa edilmiş ve talan

ısrarla sürdürülmüş. Doğal hayatın kurtulma şansı, geriye dönüş ve ağaçlandırma imkanı kalmayan bölge tam bir betonlaşma ile başbaşa.

Kıbrıslı Elenlerin, Klepini dediği Arapköy'de 1960'lı yıllarda Kıbrıslı Türklerden de az da olsa yaşayanlar vardı. 1963'de patlak veren çatışmalardan ve milliyetçiliğin yükselmesinden sonra Kıbrıslı Türkler köylerini evlerini terketmek zorunda kalmışlar. Kıbrıslı Türkler ancak 1974 sonrası köylerine dönmüşler. 1963-74 arasında Gönyeli ve Boğaz gibi Kıbrıslı Türklerin yoğun yaşadığı köylerde yaşamışlar.

Trapeza'ya kadar olan bölgede birçok küçük derecik ve vadilerle aşındırılmış bir yer şekli göze çarpar. Ancak suyun bolluğu, toprağın kırmızı toprak olması ve yoğun bir ormanın varlığı, insanların yüzyıllarca doğal hayata uyum içinde bir yaşam sürmesini ve belirli bir hayat seviyesi yakalamasını yaratıyor. Böylece 1974 sonrası villa ve köşk inşaatlarının bu doğa harikası bölgeye akın etmesinin nedeni ortaya çıktı. İnşaatlarla birlikte de doğanın tahrip edilmesinin önü açıldı. Trapeza'nın Arapköy'den farkı; Kıbrıslı Türklerin yaşadığı bir köy olması, bu yüzden ganimet vurgununun az olması, Girne'ye daha uzak olması nedeni ile inşaat çılgınlığının daha geç ortaya çıkmasına neden oldu.

1958 gibi milliyetçiliğin tavan yaptığı bir dönemde köyün binlerce yıllık kültürüne ve geçmişine ihanet edildi. Trapeza için o yıldan bugüne başka bir köy tabelası var: Beşparmak. Trapeza'ya asfalt yolun gidişi ise bu ihanetin başka bir açıklamasını beraberinde getirir. İngiliz döneminde yollara taş döşenerek yapılan ilk motorlu araç yolu İngiliz Sömürge İdaresi'nden sonra, Kıbrıs Cumhuriyeti'ni, 1963-74 arası Otonom ve Geçici Türk Yönetimlerini, Kıbrıs Türk Federe Devleti'ni ve nihayetinde "kktc"yi bile görmüş oldu. Bu köy merkeze bu kadar yakın ancak gidilmesi de bir o kadar zor bir 60 yılı yaşamıştır. Günlük gazete gitmez ve köy okulu da kapanmış

1958'de köylerimizin adları değişti. 1963'te göçmen olduk. 1968'den sonra geri dönmeyi düşünürken, bu kez 1974 olayları patladı ülkemiz ikiye bölündü ve göçmenlik tekrardan mecburiyetimiz oldu. Geldiğimiz yere yeniden bir isim verdiler. Amaç "gavurcağı" Türkçe yapmak olduğu için gerçek isimler yerle bir edildi. Doğduğumuz yerlerin gerçek ismi yerine sonradan ona uygun görülen isim göç ettiğimiz toprakların da ismi haline getirildi, tabelalara yeni isimler yazıldı. Şimdi Kıbrıs'ta iki Tatlısu, iki Geçitkale, iki Alanıç, iki Mutluyaka, iki Mormenekşe... Şimdi Kıbrıs'ta iki Mari, iki Köfünye, iki Glavya, iki Muttayaka, iki Dromolakşa... Geçmişimizdeki tarihsizleştirme çalışmalarını bilmeden bu çelişkinin içinden çıkmak da mümkün görünmüyor.

durumdadır. Trapeza, günümüzde de geçmişte de küçük bir yerleşim yeri olarak kayıtlara geçmiştir. 1960'da yapılan sayımda 79 Kıbrıslı Türk'ün yaşadığı Trapeza'da tarihi yapılardan ve doğayla içiçe bir kültürden bahsedilebilir. 1974 sonrası ise nüfus gitgide azalmıştır. 1996'da köyde yaşayan insan sayısı kuzeydeki yapının kayıtlarına 30 olarak işlenmiştir. Bugün ise Trapeza sınırları içine ne kadar konut inşa edildiği bu konutların kaç tanesinde insan yaşadığı ve nüfusun ne kadar arttığı bilinmemektedir. Arapköy'de de durum aynıdır. 1960 Nüfus sayımında 27 Kıbrıslı Türk'le 206 Kıbrıslı Elen'in birlikte yaşadığı Arapköy'de 1973 tarihine gelindiğinde Kıbrıslı Elen sayısı tahminen 173'e gerilemişti. Kıbrıslı Elenlerin bir de ilkokulunun bulunduğu köyde, 1974 itibarıyla 13 çocuğun da eğitim aldığı biliniyor. 3'ü sivil 7 Kıbrıslı Elen'in 14 Ağustos 1974 tarihinde son kez bu bölgede görüldüğü bu kişilerde başka da haber alınamadığı bildirilmiş. Türkiye'nin açık işgalinden ve yaşanan çatışmalardan sonra Arapköylü tüm Kıbrıslı Elenlerin yaşadıkları toprakları terketmek zorunda kaldıkları da bilinen başka bir gerçek. Arapköy'de 1996'da kuzeydeki yapı tarafından gerçekleştirilen nüfus sayımında 268 kişi yaşamaktaydı. Günümüz itibarıyla ise Arapköy sınırları içinde ne kadar konut olduğu ve bu konutlarda kaç kişi yaşadığı bilinmemektedir. Ayrıca askeri bölge de içine katılırsa İrsen Küçük'ün hesabı gibi bir hesap yapılarak "kabarık" bir nüfustan bahsedilebilir. ☒

Dosya: Bunalım

Argasdi'nin yirmi birinci; 2011 yılının ilk sayısında dosya konusu olarak "bunalım"ı seçtik. Elbette ki bu seçimimizin temel nedeni 2008 yılından beridir gündemimizde olan küresel krizdir. Ancak Hammaliye Kurulu olarak bu dosyayı hazırlarken sadece "kriz ve ekonomi" çerçevesinde kalmadan, genel olarak bunalım olgusunu masaya yatırmak istedik. Hemen her biri, bir dergi boyutunda işlenebilecek olan, çeşitli açılardan yaklaştığımız bunalım konusunu kısıtlı sayfalarımızdan tüm derinliği ile sunamadığımızın farkındayız. Gene de Kıbrıs gibi güzel bir ülkede bile bunalım kelimesinin ne kadar çok olguyu çağırıştırabileceğine dair genel bir çerçeve çizemediğimizi düşünüyoruz.

Açıkça görülüyor ki hayatımızın

hemen her boyutunda yaşanan altüst oluşlar, eğitimden sağlığa, ekonomiden psikolojiye yüzleşmekte olduğumuz sıkıntılar, içinde yaşadığımız sistemin temel varoluş şeklidir. Krizler, bunalımlar, buhranlar ve depresyonlar küresel kapitalizmin (emperyalizmin) normalliğidir. Yaşamlarımızın içerisinde bulunduğu çalkalanma hali; beceriksiz yöneticilerin, aksi tesadüflerin, aç gözlü küresel prenslerin veya sadist ABD başkanlarının tercihi değildir. Tam aksine tüm bu "özneleri" hayatlarımıza musallat eden çok daha temel bir mantık vardır; "emperyalist kapitalist dünya düzeninin" ihtiyaçları. Bizlerin sıkıntıları madalyonun sadece bir yüzüdür. Diğer yanda bu sıkıntıları paraya çeviren, bu sıkıntılarla beslenen bir sistem vardır. 2008 yılından beridir

devam eden krizin sadece yoksulluk, açlık, işsizlik üretmediğini zenginlerin milyonlarına milyonlar kattığını söylesek bu bile yeterli bir örnektir.

Bu küresel biçimde örgütlü bunalım makinesinden bireysel bir kurtuluş olamayacağı gibi teker teker ülkeler için de her hangi bir çıkış söz konusu değildir. İçinde yaşadığımız çağın tayin edici mücadelesi ezilenlerin bunalımını ezenlerin bunalımına çevirip çeviremeyeceğimiz olacaktır. 21. yüzyılın sosyalizmin zaferinin veya insanlığın sefaletinin pekişmesinin yüzyılı olup olmayacağını bu mücadele belirleyecektir. Bu yüzden şimdi her zamankinden daha fazla ya sosyalizm ya da barbarlık seçeneği ile karşı karşıyayız. ☒

Melek İnsan: "Hayattan beklentilerimizin zaman zaman istediğimiz gibi şekillenmemesi / olmaması durumunda kendimizi içinde bulduğumuz durumdur."

Deniz Doğançay : "Karmaşaya ibadettir. İnsanın kendi hiçliğiyle yüzleşmesi, benliğin karanlık çılgılığı."

Lale Baş: "Bize doğduğumuzdan itibaren sürekli bir amaç, bir hedef, hayata tutunmamız için bir yol çizmemiz dikte edildi. Belli dönemlerde bunları yerine getiremediğimizi ya da bir anlam ifade etmediğimiz hissettiğimizi kendimize boşluğa bıraktığımız sıkıntılı dönem."

dosya

ÖZELLEŞTİRMELER BUNALIMA ÇÖZÜM MÜ?

Mustafa Keleşzade
mustafa-keleszade@hotmail.com

Kapitalist dünya genelinde uygulanan özelleştirme politikaları, ülkemizde de uygulanmaya başlandı. Hali hazırda az sayıda olan kamu iktisadi teşekkülleri birer birer özel sektöre verilmekte. Örneğin Kıbrıs Türk Hava Yolları, çalışanlarının işsiz kalması pahasına kapatıldı. Elektrik Kurumu ve Telefon Dairesi'nin özelleştirilmesi ise an meselesi olarak görülüyor. Sağlıkta, devlet hastanesi yok olmaya terk edilirken, her gün yeni özel hastaneler açılıyor. Yakın Doğu bünyesinde açılan tam donanımlı ultra lüks hastane ise devlet hastanesinin neden bu denli kötü bir duruma sokulduğunu kanıtlar nitelikte. Eğitime devlet tarafından ayrılan ödenekler giderek azalmakta ve eğitim tekellerinin verdiği paralı eğitim giderek yükselmekte. Bu politikalar muhalefet etmesi beklenen merkez sol partiler CTP ve TDP ise özelleştirmelerin usulüne göre yapılmamasına muhalif. Yani biz iktidara gelsek daha düzgün özelleştireceğizi utanmadan söyleyebiliyorlar. Sendikaların muhalif tutumuna karşın ise Maliye Bakanı Ersin Tatar pişkince bu politikalar sadece ülkemizde değil tüm dünyada uygulanmakta diyerek kendince uygulamaların gerekliliğini savunabiliyor. Sermayenin yaşadığı bunalımdan çıkması için özelleştirmeler Dünya Bankası ve IMF tarafından tüm yeni sömürge ülkelere tek ve değişmez reçete olarak sunulmakta. Ülkemize ise bu politikalar emperyalizmin taşeronu durumundaki Türkiye tarafından dayatılmaktadır. Bu yazıda böyle bir durumda sermayenin bunalımını ve özelleştirmelerin ne için olduğunu sorgulayacağım. Merkez solun içine düştüğü körliğe düşmemek için ise olaylara tarihselliğin ışığında ve sınıfsal bir bakış açısı ile bakmaya çalışacağım.

Kapitalizmin kendi mantığına ters bir dönem

Özelleştirme politikalarının çözüm olarak sunulduğu günümüz kapitalizminin krizi, sistemin karşılaştığı ilk kriz değildir. Krizler kapitalist sistemin yapısının bir parçasıdır. Bugün yaşanan bunalımları ve özelleştirmeleri anlamak için öncelikle kapitalizmin diğer bir krize ve onun yol açtığı döneme bakmamız gerekir. 1929 yılında patlak veren sermayenin aşırı üretim krizi kapitalist sistemin stratejisini tamamı ile değiştirmesine sebep olan bir krizdi. Büyük Buhran olarak adlandırılan bu kriz aslında sermayenin temel amacı olan kar maksimizasyonunun bir sonucu olarak gösterilebilir. Karı maksimize etmek amacı ile çalışanlara verilen ücretlerin en alt seviyelere çekilmesi, çalışanların üretilen ürünleri alamamasına ve hayatlarını idame edememesine sebep olmuştu. Bunun sonucunda üretilen ürünler sermayedarların elinde kalmış bu da reel ekonominin çöküşünü hazırlamıştı.

Ardından gelen İkinci Paylaşım Savaşı ise sermayenin sorunlarını tamamen çözmemiş, aksine Avrupa ekonomisinde üretimi devam edemez duruma getirmişti. Bu durumda emperyalist ABD, kapitalist sistemi korumak amacı ile sistemin mantığına uymayan bir ekonomi politikasını yeni strateji olarak sunmak durumunda kaldı. Bu politika çalışanlara yüksek ücretler ve sendikalaşma gibi hakların verilmesini savunurken, aynı zamanda da sağlık, eğitim gibi alanların kamu denetimine alınarak bunları satın alamaz duruma gelen halka, devlet tarafından verilmesini içeriyordu. Bu politikaların ilk bakışta sermayenin kar etme mantığına uymadığı söylenilebilir. Ama dönemin koşulları incelendiğinde politikaların amacı daha net anlaşılabilir. Bu dönemde ülkeler hem içten, hem de dıştan büyük bir tehditle kuşatılmış durumdaydılar. Bu tehdidin adı komünizmdi. Soğuk Savaş döneminde, dünya kapitalist ve komünist blok olarak ikiye ayrılmıştı. İnsanlara eşit ücret ve yaşanabilir bir yaşam sunan sosyalist ülkeler, tüm kapitalist sistemi tehdit eder durumdaydı. İçte ise artık yaşayamaz duruma gelen halk örgütlenmekte ve

sistemi içten de tehdit etmekteydi. Böyle bir durumda sistemin devam etmesi için emperyalizm istisnai olarak temel mantığını ikinci plana itmek zorunda kalmıştı. Bu dönem kapitalist sistem içerisinde yaşayan halklara göreceli bir refah getirirken, sistem içi ülkelerin de ekonomisini yeniden kurması ve baskı araçlarını güçlendirmesini sağladı.

Bir istisnanın sonu ve temel mantığa dönüş

1940'ların ikinci yarısında başlayan emperyalizmin refah devleti stratejisi, kapitalist sistem için ancak bir istisna olabilirdi. Nitekim 1970'lerin ilk yarısından itibaren refah devleti anlayışı başladığı batı Avrupa ülkelerinde yok oluşa giden yola girdi. Refah devleti anlayışı halka göreceli bir refahı ve çalışanlara örgütlenme ve taleplerinin bir bölümünü gerçekleştirme fırsatı vermişti. Ama aynı zamanda bu anlayış kapitalist sistemin temel anlayışı olan ve üzerine kurulduğu piyasanın tamamı ile sermayedarlara terk edilmesi ve onların karlarını maksimize etmesi mantığına da tersti. Refah devleti dönemi Avrupa ülkelerinde eşî benzeri görülmemiş bir enflasyon ile sona doğru gitmeye başladı. Çalışanlara verilen yaşanabilecek seviyedeki maaşlar sermayedarların karlarını yüksek tutabilmeleri için fiyatları

arttırmalarına sebep olmaktadır. Bu olay kapitalist sistemin yapısının doğal bir sonucuydu. 1970'lerin ilk yarısında sanayinin bağımlı olduğu petrolün de krize girmesi (İran Devrimi ve Ortadoğu'da petrol kaynaklarının ulusallaştırılması petrol fiyatlarında büyük miktarlarda yükselmelere sebebiyet verdi) ile birleşince kapitalist sistemin krizi kaçınılmaz oldu. Dönem boyunca Avrupa'yı ekonomik olarak finanse eden ABD'nin de artık bunu yapamaz duruma gelmesi sistemin çarklarını döndürecek kaynaklardan muaf kalmasına neden oluyordu. Emperyalist odaklar krizden çıkışın yolunu belirlemede gecikmediler. Krizin çözümü eski serbest piyasa mantığına dönüş ve verilen hakların geri alınmasıydı. Artık sistemin karşılayamaz duruma geldiği yaşanılabilir ücretlerin düşürülmesi ve kamu eli ile yapılan üretimin sermayedarlara devredilmesi sermaye sisteminin devam edebilmesi için dayatılan çözümdü. Yani sistemin krizinin bedelini halk ödeyecekti. Günümüze kadar sürmekte olan bu dönemin temel mantığı kamusal olan her şeyin sermayedarların kar elde edebilecekleri bir hale getirilmesi üzerine kurulmaktadır.

Özelleştirmeler Çözüm mü?

Özelleştirmeler de bu yeni kurulan ve neo-liberalizm olarak adlandırılan dönemin politikalarının ana unsurlarından birisi olarak ortaya çıkmıştır. Maliye Bakanı Tatar'ın yaptığı tespitle doğru orantılı olarak da IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kurumlar aracılığı ile bu politikalar tüm dünyada dayatılmaktadır. Politikaların dayanak noktası piyasaya sıcak para sokabilmek üzerine kuruludur. Bu yolla artık işleyemez durumda olan çarklar sıcak para ile döndürülmeye çalışılır. Halkın olanın elinden alınması sonucu elde edilen bu paralar yeni özelleştirmeler için ortam hazırlanmasında ve özel sektörün teşvikinde kullanılır. Bu politikaların amacına odaklanırsak mantıksızlığı en net şekilde görebiliriz. Amaç en basit şekli ile refah devleti dönemindeki temel alanlarda var olan devlet desteğinin kaldırılması ve ekonomik akıl olarak görülen sermayenin insafına geri dönülmesidir. İlk bölümde ayrıntılı incelendiği üzere ekonomik aklın işlemediği, tarihsel olarak Büyük Buhran ile anlaşılmıştı. Şu anda ise daha da radikal bir formda bu akla dönüş çabası mevcut. Yani bu politikalar sistemin sorunlarının çözümü değil ancak ertelenmesi olabilir. 1920'lerin krizi sistemin kendi ekonomik aklı ile hareket etmesinin bir sonucu olarak oluşmuştu. 1970'lerin krizi ise sermaye sistemi içerisinde sisteme ait olmayan bir mantıkla politika üretilmesinin bir sonucu olarak oluştu. Bu durumda geçmişe radikal bir dönüş değil, refah devleti döneminin krize girmesinin sebebi olan kapitalist mantığın yok edilmesi ile çözüme kavuşabilir. Aksi takdirde ise sistem çalan alarmı beş dakika erteleyip asla uyanmayan bir çocuk olmaktan öteye geçemeyecektir. ☒

BEN KİMİM BUNALIMI

Kıbrıslı Türk / Kıbrıslı Türk / Kıbrıslı / Kıbrıs Türkü / Türkçe Konuşan Kıbrıslı / Türk...

Mine Balman
mi_ne_mi_ne@yahoo.com

Kıbrıslı Türk, Kıbrıslı Türk, Kıbrıslı, Kıbrıs Türkü, Türkçe konuşan Kıbrıslı, Türk... Bunların hepsi aynı coğrafyada yaşayan insanların kendilerini kimlik anlamında ifade etmekte kullandıkları isimlerdir. Yaşam sürmekte olduğumuz küçük adada büyük sorunlarla başbaşa. Yıllardır gerçek bağımsızlığımızı kazanamamamızdan ötürü karşılaştığımız problemleri ardarda sıralasak sonu gelmez. Bu problemlerin birisi de kimlik bunalımıdır. Tam olarak "kimiz" bilemiyoruz, emin olamıyoruz, açıklayamıyoruz. Kimliğimizi ifade edebilecek sabit ve net bir ifade bulamıyoruz, ortaklaşamıyoruz. Kimliğimiz, hangi ülkede veya kiminle muhatap olduğumuza göre farklılaşıyor. Ne yazık ki; bir halkın kendisini nasıl isimlendirdiği ile ilgili yaşadığı karmaşa, farkında olmadan bir kısır döngünün içine girmesine de yol açıyor.

Kimlik bunalımı bir günde aniden beliren bir durum değildir. İngiliz sömürge yönetiminde Müslüman/Hristiyan olarak ifade edilen halklarımız, 1960'lardan itibaren kendilerini Türk/Elen diye ifade etmeye başlamışlardı. 1974'ten sonra ise kimlik bunalımı zenginleşmiş, yeni kimlik tarifleri ortaya çıkmıştır. Rauf Denktaş yıllarca bazen Türk bazen de Kıbrıs Türkü olduğumuzu vurgulayarak bir hegemonya oluşturmuştu. Dünyanın herhangi bir ülkesine gittiğimizde adanın bölünmüşlüğüne inat Kıbrıslı oluyoruz. Veya 1974 sonrasında Türkiye'den gelen göçmenlerin yanında Kıbrıslı oluyoruz. Diğer yandan 2004 yılında sınırların açılması ile ilişki içerisinde geçtiğimiz Kıbrıslı Elenlerin yanında ise kendimizi Türk veya Kıbrıslı Türk olarak kimliklendiriyoruz. Gelmiş geçmiş tüm siyasetçiler, Kıbrıslı Türklerin kimlik bunalımını kullanmış, sömürmüş ve pekiştirmiştir. Denktaş milliyetçi ve taksimci perspektifle kimlik bunalımını sömürüp pekiştirmiş, Mehmet Ali Talat Cumhurbaşkanlığının ilk 4 yılında Kıbrıslı Türk olduğumuzu söylerken, CTP muhalefete düşünce de Kıbrıs Türkü ifadesini sahiplenilen bir politika çizmiştir. Tüm bunlara ilaveten bazı çevreler halkı Türkçe konuşan Kıbrıslı olarak ifade ederken, bazıları da Kıbrıslı Türk olarak ifade etmektedirler. Kıbrıslı Türklerin Türkiye ulusuna dahil olmaları imkansızdır. Kıbrıslı Türkler hem Türkiye Cumhuriyeti kurulurken verilen mücadelenin içerisinde yer almamışlardır, hem Türkiye sınırları dışında deniz aşırı bir yerde yaşamaktadırlar, hem de 1974 sonrasında asimilasyon politikaları ve sömürü ile yaşanan bir kopuş vardır. Tüm bu sebeplerle Kıbrıslı Türk halkını Türk olarak ifade edenlerin tam bir bunalım içerisinde olduklarını söyleyebiliriz. Halkı Kıbrıslı olarak isimlendirmek coğrafi olarak doğru olsa bile, bir kimlik olarak ancak bir özlemi, emeli ifade eden duygusal bir söylemden

ileriye gitmeyecektir. Keza Türkçe konuşan Kıbrıslı demek de öyle. Farklı siyasetler, benimsedikleri farklı kimlik tanımlarının altını teorik olarak doldurup doldurmamayı düşünmeden hareket ederken, halkın benimsemesini yaratacak koşulları oluşturma kaygısı güdmeksizin siyaset yapmaktadırlar.

Diğer yandan; 1958'den bu yana çeşitli sebeplerle Kıbrıs'tan göç eden Kıbrıslı Türkler kendilerini hala gittikleri dönemdeki Türk kimliği ile ifade etmektedirler. Bu sebeple Kıbrıs'a geldiklerinde, değişen toplumsal koşullardan dolayı kimlik bunalımları pekişmektedir. Yurtdışında doğan 2. nesil Kıbrıslı Türk göçmen çocukları ise daha farklı bir kimlik bunalımı yaşamaktadır. Kıbrıs'taki yaşam koşullarından habersiz, yaşadıkları ülkenin üst kimliği ile yoğrulmuş bu nesil, boynuna nal kadar ayyıldız takıp, Türkiye kanallarını izlerken, Kıbrıslı Türklerin Türkiye'ye karşı nankör olduğunu savunmaktadırlar!

Kimlik bunalımlarından bahsederken, 1974 sonrası Kıbrıs'ın kuzeyine Türkiye'den yoğun şekilde gelen göçmenlerden bahsetmemek olmaz. 1974 sonrasındaki nüfus taşıma ilk başlarda sorun olarak görülmüyordu. Ancak Türkiye'nin daha sonraları belirginleşen siyasi, ekonomik ve sosyal politikaları yüzünden Kıbrıslı Türkler, zaman içerisinde göçmenler ve Türkiye ile ilişkili duygusal bir ayrışmaya girmiştir. Tabii ki öznesi insan olan bu durumda duygusal ayrışmayı tek tarafı ifade etmek yanlış olacaktır. Kıbrıslı Türkler Türkiye'nin siyasi, ekonomik ve nüfus politikalarına, askerine karşı tepkilerini gösteremedikleri için Türk, Kürt, Laz, Arap olsalar bile Türkiyeli göçmenleri topyekün aynı kimliğe sahipmişler gibi hedef almaktadırlar. Göçmenlerin sayıca Kıbrıslı Türklerden fazlalaşması ve Türkiye'nin asimilasyon politikaları, Kıbrıslı Türkleri isyan noktasına getirmiştir. İşbirlikçilerin ve solun Kıbrıslı Türk halkına yaşattığı ihanetlerden dolayı Türkiye'ye karşı örgütlü bir mücadelenin ortaya çıkamaması, halkın göçmenlere yönelik ırkçılığa varan tavırlar geliştirmesine yol açmıştır. Göçmenlerin varlığı, Kıbrıslı Türklerin kimlik bunalımını pekiştirirken, Kıbrıslı Türklerin ırkçılığa varan tavırları ise göçmenlerin kimlik bunalımlarını yaratmaktadır. Pek tabii ki göçmenlerin kimlik bunalımında; Türkiye Elçiliği ve sağın göçmenleri oy deposu olarak görmesinin ve baskı altında tutmasının da etkisi büyüktür. Kıbrıs'ta doğup büyüyen 2. kuşak diyebileceğimiz göçmen çocuklar, Türkiye'ye gittiklerinde Kıbrıslı olarak, Kıbrıs'ta ise Türkiyeli olarak ötekileştirilmektedirler.

Farklı boyutlarda yaşanan tüm kimlik bunalımları bağımsızlık mücadelesi ile desteklenen bir uluslaşma sürecine girilmediği müddetçe aşılmayacak bir sorun olarak önümüzde duracaktır. 1789 Fransız İhtilali ile birlikte halklar kendi ulus devletlerine bağımsızlık mücadeleleri ile birlikte sahip olabilmişlerdir. Halkların yaşadığı bu süreç, beraberinde bir veya

birden fazla halk(lar)ın bir ulus çatısı altında biraraya gelme(ler)ini doğurdu. Bu süreci tamamlayan halklar ulusal kimliğin oluşması ile birlikte kimlik sorunu yaşamamaktadırlar. Ulus devletini oluşturmuş Alman ulusu, bu üst kimlikle göçmenleri de (Türkiye'den çalışmak için Almanya'ya giden işçilerin 2. nesil diye adlandırılacak çocukları ve onların 3. nesil çocukları) bu ulus devlete dahil etmişlerdir. Ya da İngiltere'ye göç eden Hintlilerin 2. nesili oluşturan çocukları da Britanya ulusuna dahildirler. Almanya'daki Türkiye kökenli Türkler Türk asıllı Alman olurken, İngiltere'deki Hintliler de Hindistan asıllı British'tirler. İngiltere'ye göçmen giden Kıbrıslı Türkler yaşadıkları kimlik bunalımından ötürü Kıbrıslı Türk asıllı British diyememektedirler.

Kıbrıslı Türkler etnik olarak Türk kimliği ile şekillenmişlerdir. Ancak Türkiye Türkleri ile aynı ulusa dahil olamamışlardır. Diğer yandan Kıbrıslı Elenler ise etnik olarak Elen kimliği ile şekillenmişlerdir. Ancak Yunanlılar ile aynı ulusa dahil olamamışlardır. Kıbrıslı Elenler ve Kıbrıslı Türkler Kıbrıs'ta yaşayan iki halktır. Bu iki halkın Kıbrıs'ın bağımsızlığına ulaştıracak bir mücadeleye girmeleri ile birlikte bir Kıbrıslı kimliği ve Kıbrıs ulusu oluşacaktır. Bizler alanlarda "Bağımsız Kıbrıs Bütün Halklar Kardeşdir" sloganını atarken, bu coğrafya üzerinde halkların kardeş olduğuna inanan tüm insanların aynı emel için birlikte mücadele etmesinin önemini ortaya koyuyoruz. Kıbrıslı Türk halkı ve Kıbrıslı Elen halkı, bir Kıbrıs ulusunu yaratmak için verilecek bağımsızlık mücadelesinde birlikte yer alırken, pek tabii ki bu mücadele içerisinde Kıbrıs'ı kendine vatan bilmiş, geleceğini Kıbrıs'ta gören göçmenler de eşit şekilde mücadelenin içerisinde yer almalıdır. Yıllar boyunca farklı din, dil ve kültürlerin bir arada var olduğu Kıbrıs adacığı, her bir farklı kültürün farklı ve zenginleştirici parçalarını barındırmaktadır. Topyekün tüm göçmenleri karşıt olarak konumlandırmak yerine, mücadele etmek isteyenleri bu mücadelenin içerisine dahil etmek zenginlik katacaktır. ☒

EKOLOJİK BUNALIMA "DUR DEMEK LAZIM" AMA NASIL?

Nazen Şansal
nazen_sansal@yahoo.com

Gri bulutlar kaplamış gökyüzünü, sisli, puslu bir hava. Egsoz dumanlarıyla yanık çöp kokusu karışmış birbirine, nefes almak güç. Gazetelerde felaket haberleri; Mesarya köylerini kasırga vurmuş, sel götürmüş Omorfo'yu yine. Mağusa Limanı'nda kasnerojen atıklar, Alagadı'de ölü kaplumbağalar... Herşeye rağmen yaşıyoruz çok şükür! Yaşıyoruz yaşamasına da nereye gidiyor ülkemiz, dünyamız? Ve bizler ki bu gidişi görüyoruz neden bir türlü yüksek perdeden "DUR" diyemiyoruz? Hem de herkes "çevreci"yken, sendikasından partisine, hükümetinden muhalefetine tüm örgütler "çevre"ye duyarlı olduğunu iddia ederken...

Adamızı ve dünyayı yok oluşturan sürükleyen ekolojik sorunlar, kar düzeniyle, halkın değil sermayedarların çıkarlarının ön planda tutulmasıyla doğrudan bağlantılıdır. Bunun yanı sıra kapitalist kültürün çamuruyla yoğrulan insanın, kendi dışındaki doğayla kurduğu hegemonik ilişki de ekolojik talanı beslemektedir. Ülkemizin öznel koşullarında ise emperyalistlerin (ABD, İngiltere) ve onların taşeronlarının (TC, Yunanistan) askeri ve ekonomik çıkarları gereği kurdukları üsler, uyguladıkları politikalar, adamızın ekolojik dengesini önemli ölçüde tahrip etmiştir, etmektedir. Sağlı "sol"lu tüm hükümetlerin de emperyalistler ile taşeronlarına ve sermaye düzenine hizmet ettiği gerçeği ortaya konduğunda, "DUR" denmesi gereken şeyin sadece "çevre" sorunlarından ibaret olmadığı ayan beyan ortaya çıkmaktadır.

Bu arada, siz bu yazıyı okurken bir tanker, kimyasal atıklarını Karpaz açıklarına boşaltıyor olabilir...

Kapitalizm doğa ilişkisi

Ana şiarı "büyü ya da öl" olan kapitalizm, sömürmek için hep daha fazlasına ihtiyaç duyar. Genelde insan emeğini özelden ise ucuz işgücü olarak kullandığı kadın ve çocuk emeğini, madenleri, ormanları, nehirleri, hayvanları, kısaca aklınıza gelecek her şeyi paraya dönüştürmek, kapitalist şirketlerin temel düsturudur. Bugün dünyaya egemen olan devletler ve kurumlar ile göbekten bağlı olan

çokuluslu şirketler, kendi karlarını maksimize edecek politikaları, ekolojik dengeyi hiçe saymak pahasına, yoksul ülkelere ihraç etmektedirler. Dünya Bankası ve IMF'nin "kalkınma programları", Hindistan'daki Narmada Nehri Vadisi'ni, halkın tüm direnişine rağmen yok etmiş, pek çok ülke gibi Türkiye'ye de HES (Hidro Elektrik Santrali) projelerini dayatmıştır. Hiç bir rasyonelitesi bulunmayan, topluma ve insan dışı doğaya faydasından çok zararı dokunacak bu tür santrallerin inşası, halkların örgütlü muhalefetine ve bazı kazanımlarına karşın ısrarla devam etmektedir. Özellikle tropikal ülkelerde, orman ürün ve hizmetlerini piyasa mali haline getirerek "kalkınma" sağlamak için kolları sıvayan Dünya Bankası, orman halkı için koruma öngörmeksizin yağmur ormanlarını yok etmekte ve bunu "yönetişim" kandırmacasıyla sivil toplum örgütlerini de dahil ederek yapmayı becermektedir. Kapitalizmin sembolleri haline gelmiş McDonald ve Coca Cola, sendika ve emek düşmanlığının yanı sıra ekolojik talanın da baş aktörlerindendir. Yoksul ülkelerdeki geniş ekilebilir alanları siğir yetiştirmek için kullanan Mc Donald, yağmur ormanlarını da meralıştırmaktadır. Coca Cola üretiminde kullanılan yüksek düzeydeki tarım ilacı artıkları, yeraltı su kaynaklarını kirletmekte ve yerel toplumların yaşamını tehdit etmektedir.

Elbette "çevresel duyarlılığın" arttığı ve bilhassa burjuva kesimleri sarıp sarmaladığı çağımızda, kapitalizm de barbar yüzünü gizlemek ve yeşil simasını piyasaya çıkarmak durumunda kalmaktadır. Uluslararası kurumların düzenlediği çevre konferansları ve yarattıkları çevre fonları, ulus devletlerin çevre bakanlıkları ve komisyonları, şirketlerin sosyal sorumluluk adı altında yaptığı ağaç dikme veya çöp toplama gibi faaliyetleri, el birliğiyle yarattıkları pisliği temizlemekten çok uzak bir kandırmacadan ibarettir. İşin vahim tarafı, bazı ekoloji/çevre örgütleri bu tarz girişimlerden medet ummakta ve ekolojik hareketin radikalleşmesine, sistemin ötesinde taleplerle öne çıkmasına ket vurmaktadır.

Bu arada, siz bu yazıyı okurken bir avcı nesli tükenmekte olan bir kuşa nişan almış olabilir...

Doğanın sahibi miyiz parçası mı?*

Televizyon reklamlarında ve ülkemizde yeni yaygınlaşan billboardlarda, her bireyin kendini özel hissedeceği bir dil kullanılmakta; "Çünkü sen buna değersin", "Her şey yalnızca senin için". Kapitalist kültür, bir yandan gerçek insani ihtiyaçları karşılamaz ve yoksulları açlığa mahkum ederken öte yandan insanın, evrenin merkezinde olduğu yanılgısını yaratmaktadır. Her şeyin emrimize amade olduğu, para ve güçle elde edemeyeceğimiz hiç bir şey bulunmadığı savının büyüleyiciliğiyle, doğanın da sahibi olduğumuza kolayca ikna olmaktadır. Zaten kırsaldan kentlere göçle insanı doğadan uzaklaştıran ve ardından emeğine de yabancılaştıran bu sistem, kültürel anlamda da iliklerimize işleyerek görevini tamamlamış, insanlığı neredeyse etkisiz hale getirmiştir. Kapitalizm dahilinde "doğanın fethi", "insanın fethi"ne dönüşmekte ve "Doğanın tahakkümü için kullanılan teknolojik aygıtlar toplumsal tahakküm mekanizmalarında niteliksel bir dönüşüm" yaratmaktadır. Bu tahakküm ve yıkım diyalektiğinin, artık gezegensel çapta kontrolden çıktığı konusunda şüphe yoktur. Oysa Marx'ın dediği gibi "İnsan, doğa sayesinde yaşar, yani doğa onun bedenidir ve ölmek istemiyorsa onunla kesintisiz bir diyalogu muhafaza etmelidir. İnsanın fiziksel ve ruhsal hayatının doğayla bağıntılı olması, doğanın

kendisiyle bağıntılı olduğu anlamına gelir, zira insan doğanın bir parçasıdır." Bu gerçekliğin sosyolojik ve antropolojik olarak da gün gibi açık olmasına rağmen, egemen kültür bizi "birlikte olmak" yerine "sahip olmak" tercihinine zorlamaktadır. Sahiplik üzerine kurulan ilişkilerse, insanlığı eşitlik ve özgürlükten uzaklaştırmakta, aksine aile içi şiddetten Karpaz eşeklerinin Bakanlar Kurulu Kararıyla satılmasına uzanan bir çeşitlilik vahim ve absürd sonuçlara varabilmektedir.

Bu arada, siz bu yazıyı okurken Ağrotur Üssü'nden yayılan radyasyon bir yakınınızın kanser hücrelerinin çoğalmasına sebebiyet veriyor olabilir...

Kıbrıs'ta ekoloji mücadelesi

Ülkemizde, neredeyse her gün ekolojik talana ve sonuçlarına şahit olmaktadır. Savaşın yarattığı tahribat daha doğadan temizlenmedi; kullanılan kimyasal silahların bıraktığı miras, pek çok adalının hücrelerinde yaşıyor. CMC atıkları, adamızın batısından doğusuna zehir saçıyor. Her gelen hükümet bu atıl tesisin kırıntılarından rant elde etmeyi hesaplıyor da bölgeyi ıslah etmek için gereken projeleri üretmiyor. Avedas isimli bir firma, CMC bölgesinde, tüm Akdeniz ve Avrupa'nın çöplerini depolayacakları bir tesis inşa edeceklerini duyuruyor, bu konu ve tepkiler gazetelere yansıyor ama pek mühim kktc devleti hiçbir açıklama yapma gereği duymuyor. Doğru sahilleri, başta Bafra olmak üzere sermayeye peş keş çekildi, şimdi sıra Karpaz Milli Parkı'nda. Milli Park'a elektrik götürülmesine karşı yükselen ciddi muhalefete rağmen dönemin "sol" hükümeti, eşekleri ve kaplumbağaları aydınlatmayı kafasına koymuştu. Çünkü kapalı kapılar ardında tatil köyü hesapları yapılmıştı. Ağır sanayi olmamasına rağmen, toplu taşıma bulunmadığından ve özel araçlar teşvik edildiğinden, hava kirliliği hat safhada. Hem ulaşım hem de temiz hava soluma hakkımız, konformizm ve bireyciliğe kurban edilmekte. Plansız yapılaşma, asırlık ağaçları yok ederken en ufak bir yağmurda sellere sebep olmakta. Hal böyleyken, hala Kıbrıs'ta ciddi bir ekoloji mücadelesi yükselmiyor. Zaman zaman ekoloji/çevre platformları kurulup bozulsa ve bazı kampanyalar başarıya ulaşsa dahi kitlesel ve kalıcı bir hareket kemikleşmiyor. Bunda, ekoloji/çevre örgütlerinin sistemi sorgulayan, antikapitalist bir bakışa sahip olmaması, emek mücadelesiyle ortak paydada buluşamaması ve tıpkı hükümetler gibi günü kurtarma çabasına girmesi en önemli etken. Ayrıca muhalefetin genelinin muzdarip olduğu "yasalcılık" takıntısı da ekolojik hareketi radikalleşmekten alıkoymakta. Oysa ülkemizin ve dünyanın sonunu getirmek üzere olan ekolojik tahribat, sistem içi çözümlerle ve yalnızca yasal mücadelelerle durdurulamaz. Ekolojik krizi aşmanın yolu, zorunlu olarak sermaye düzenine, onun sözcüsü ve sürdürücüsü olan emperyalist ve taşeron devletlere ve ülkemizin hükümetçilik oynayan egemenlerine karşı verilecek mücadeleden geçmelidir. Bunun yanı sıra, tıpkı bulutların sınırlarda durmaması gibi adamızı tehdit eden ekolojik sorunlar da yeşil hat tanımaz. Bu "kader" birliği, ekoloji mücadelesinin ortaklaşması ve adamızın yeniden birleştirilmesine katkı sağlanması gibi bir fırsatı da içinde barındırmaktadır. ☒

*Monthly Review Ocak 2010 sayısında yayınlanan John Bellamy Foster'in "Ekoloji ve Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş" başlıklı makalesinden yararlanılmıştır.

Sendikal Bunalım

Münür Rahvancıoğlu
munurrahvancioglu@yahoo.com

Her ne kadar “sendikaların çok fazla grev yaptığı” ve “hükümetin sendikalar tarafından idare edildiği” gibi şikayetler hemen her kesimin dilinde de olsa, biz bu yazıda tam tersini iddia edeceğiz. Gerçekte sendikal hareket yaklaşık yirmi yıldır ciddi bir bunalım içerisine girmiştir. Bu bunalım emek hareketinin genel bunalımı ile de kuşkusuz bağlantılıdır ve sadece ülkemize özgü değil küresel ölçekte gözlemlenebilecek bir olgudur. Sendikal mücadelenin basın bildirileri, başarısız ve etkisiz grevler, yönetim kurulları düzeyinde eylemler çerçevesine sıkışıp kalması; giderek hem halktan, hem emek hareketinin genelinden hem de kendi üyelerinden kopması ile daha da görünür hale gelen bir krizden bahsediyoruz. Kriz şiddetlendikçe, hem sendikalı hem sendikasız çalışanlardan hem de geniş halk kesimlerinden “sendikacılara” dair şikayetler yükselmektedir. Kısacası sendikalara yönelik şikayetler de sendikal krizin göstergelerindendir.

Sendikal Krizin Göstergeleri

Sendikal kriz kendini en net bir şekilde sendikal çalışan sayısındaki düşüşte göstermektedir. Üstelik bu üye kaybı mevcut çalışan sayısındaki artışa rağmen gerçekleşmektedir. Ülkemizde sendikal hareketin en ciddi sorunlarından birisi olan özel sektörde örgütlü olunmaması bu durumu daha da ciddi bir soruna çevirmektedir. Kamuda örgütlü tüm sendikaların toplam örgütlenme oranı %50'yi bile bulamamaktayken, özel sektörde örgütlülük sıfır seviyesindedir. Bir yanda çalışan sayısı artmakta, diğer yanda ise sendikalı çalışan sayısı azalmaktadır.

Üye sayısındaki düşüş ile paralel olarak sendikal eylemlerde de ciddi bir başarısızlık söz konusudur. Küresel krizin alım gücünde yarattığı gerilemeye rağmen sendikaların en fazla önem verdiği ücretler dahi azalmaktadır. Grev sayısı düşmekte, başarı ile sonuçlanan grevlere ise ender rastlanmaktadır. Tüm bunlara ek olarak sendikalara yönelik güvensizlik de artmaktadır. Sendikaların her açıklaması, her eylemi ve her hareketi, kamuoyunda “gene artış isterler” tepkisi ile karşılaşmaktadır. Sendikalara üye olan emekçiler dahi yöneticilerin yaptıklarına eleştirel bir şekilde yaklaşarak derin bir kuşku beslemektedirler.

Siyaset ve sendikacılık ilişkilerinde de ciddi olumsuzluklar birikmektedir. Emekçilerin sınıfsal çıkarlarının siyaset arenasında savunulması açısından

sendikaların siyasetle ilgilenmesi elbette önemlidir. Ancak bu ilgi sendika-parti ilişkilerinin sağlıklı kurulması şartı ile etkili olabilir. Geçmişten gelen “partiye bağımlı sendikacılık” yanlış anlayışı hala devam etmekte ama sendikaların partiler içindeki etkinliği hızla gerilemektedir.

Sendikal krizin bir diğer göstergesi ise sınıf bilincindeki genel gerilemedir. Olayların ve politikaların emekçilerin çıkarları açısından değil sermayenin çıkarları açısından yorumlanması giderek evrensel bir doğru olarak kabul edilmeye başlanmıştır. Karlılık, özelleştirme, verimlilik, serbest piyasa, esnek çalışma, performans yönetimi gibi kavramlar hem halkın hem emekçilerin hem de sendika yöneticilerinin önceliği haline gelmiş, kapitalizm ideolojik hegemonyasını pekiştirmiştir.

Sendikal Krizin Nedenleri

Sendikaların içinde bulunduğu bu kriz ne bazı yöneticilere ne belli sendikalara ne de ülkemize özgü bir kriz değildir. Daha genel ve yapısal sebeplerce belirlenen bir süreçle karşı karşıyayız. Ancak sendikal yapıda bulunan bazı zaaf ve eksikliklerin bu krizin etkilerinin daha şiddetli hissedilmesine neden olduğu da bir gerçektir.

Sendikal yapıda bulunan bu zaafaların en görüneni sendikal bürokrasidir. Genel üye profilinden kopuk, yukardan, kapalı ve anti-demokratik bir yapı olarak sendikal bürokrasi sendika üyesi çalışanların kendi örgütleri olan sendikalardan soğumasında temel bir role sahiptir. Bunun yanında sendikal bürokrasi içinde oluşan yozlaşma eğilimleri genel ideolojik erozyonla da birleşerek çökme etkisine neden olmaktadır. Sonuçta ortaya

sendikacıların üyeleri, üyelerin de sendikacıları eleştirdiği kaotik bir yapı çıkmaktadır. Elbette her iki kesimin de söylediklerinde gerçeklik payları bulunmakla birlikte, ahlaki sorumluluk mütemadiyen eleştirdiği üyelerin yöneticisi olmayı ısrarla sürdüren yöneticilerdedir. Üstelik mevcut sınırlar içinde kalınarak bu sıkıntıyı aşmanın da yolu yoktur. Açıkça ki sendikaların sadece mevcut yöneticilerinin değiştirilmesi yöntemi ile sürecin genel eğilimine müdahale etme şansı yoktur. Mevcut araçların en etkin kullanımında dahi krizin hissedilirliğini bir süreliğine geciktirmek veya azaltmaktan öteye yapılabilecek bir şey yoktur. Çünkü söz konusu bunalım yapısal bir bunalımdır.

1980'li yıllarla birlikte tüm dünyada sermaye kar oranlarındaki düşüşe çözüm olarak neo-liberalizm adı verilen yeni bir strateji geliştirmiştir. Neo-liberal uygulamalar giderek sistemin genel karakteristik biçiminden yapısal bir bileşenine dönüşmüştür. Bu da Keynesyen sosyal refah dönemine özgü araçların işlevsiz kalması ile sonuçlanmıştır, sendikalar da bu araçlardan biridir. Aslında sendikal krizin temel nedeni budur. Sistem yapısal bir dönüşüm geçirmekteyken; sendikaların yönetici değiştirmekten, politika değiştirmekten öte değişikliklere ihtiyacı vardır. Sendikalarda oluşacak dönüşüm de yapısal bir dönüşüm niteliği göstermek zorundadır.

Ne Yapmalı?

Sanayi devrimi sonrası ortaya çıkan fabrika türü üretim birimleri içinde o günün yaygın istihdam biçimlerine uygun bir model olarak gelişen sınıf ve kitle sendikacılığı tarihsel anlamda ciddi bir ilerleme idi. Ancak bugünün neo-liberal üretim ilişkileri ve istihdam modeli sınıf ve kitle sendikacılığının çözemeyeceği sorunlar üretmektedir. Yeni koşullara uygun bir sendikal örgütlenme modeli yaratılması emek hareketinin genel çıkarları açısından şart olmuştur.

Artık güvencesiz, part-time ve esnek bir çalışma modeli altında, küçük küçük ve dağınık iş yerlerinde çalışan, üstelik kendisini emekçi olarak dahi görmeyen bir sınıfın ama eskisine göre çok daha kitlesel ve genç bir sınıfın örgütlenmesi için yeni bir modele ihtiyaç vardır. Bu model teorik metinlerin satır aralarında değil, üretim ilişkilerinin içerisinde temellenecektir. Toplumsal hareket sendikacılığı adı verilen model bu açıdan umut vermektedir. Sendikal bunalıma kafa yoran kişilerin günü kurtaracak kısmi çözümlere değil dünyanın çeşitli coğrafyalarından yükselmekte olan farklı toplumsal hareket sendikacılığı deneyimlerine odaklanması yerinde olacaktır. ☒

Sınav Bunalımı

Sıfa Alçıcıoğlu
Sıfa_alcicioglu@yahoo.com

Eğitim sistemi içinde hayatımıza girmeye başlar sınavlar ardından tüm yaşamımız boyunca karşımıza çıkarlar. Bazen bir iş görüşmesinde ağızımızdan dökülen kelimelerdir, bazen önümüzde duran boş kağıda karaladıklarımız. Ancak sınavları önemli kılan nokta sınav sonuçlarıdır. Başarılı, başarısız, yeterli, yetersiz oluruz bir anda. Kaygı ve korkularımız da bu noktada belirir. Başaramayacağı hissine kapılmak, sınavı bir kişilik testi olarak algılamak, düzensiz soluk almak, mide ve baş ağrıları çekmek, heyecanlanmak, panik yapmak, güvensizlik gibi psikolojik ve fizyolojik bazı etkiler sınavların yarattığı tepkiler olarak açığa çıkar.

Hiç şüphe yok ki öğrenciler için eğitim sisteminin en kaygılı dönemleridir sınav zamanları. Özellikle ortaokul ve sonrasında "of! Bu konuları nasıl yetiştireceğim?", "düşük not alırsam ailemin yüzüne nasıl bakarım?", "ya kalırsam" gibi kaygılar öğrencilerin en büyük korkusu olur. Sınava hazırlanılan dönem de sınav sonrası da sancılı geçer. Gece uykular kaçır, rüyada sınav soruları görülür. Sınav sonrası "sınav nasıldı?" muhabbetleri yapılır. Her öğrenci sınava bağlı olarak kaygının etkilerini değişik şekillerde yaşar ve hisseder. Bu dönemde çalışmak zorunda olma duygusu, bazı kişilerde köşeye sıkışmışlık hissi yaratır. Bu da yapmaktan kaçınma, bunalma ve bıkkınlık gibi duyguların açığa çıkmasına neden olur. Böyle dönemlerde umutsuzluk ve karamsarlık gibi duygular yaşanması normal sayılabilmektedir. Ancak normal olmayan bu durumların uzun süreli devam etmesidir. Sınavı bir kurtuluş olarak düşünmek ve başarısız olmak neticesinde ümitsizliğe kapılmak, utanmak, çaresiz ve güçsüz hissetmek öğrencilerin çalışmayı

ve mücadeleyi bırakmasında büyük rol oynar. Başarısızlıkla sonuçlanan sınavlarda ailelere ve öğretmenlere de iş düşmektedir. Bunun dünyanın sonunun olmadığına ancak düzeltilmesi gereken bir durum olduğunun anlatılması gerekir. Aksi takdirde öğrenciler üzerinde geriye dönüşü olmayan yaralar açılacaktır. Ailelerin öğrencileri baskı altına almaması ve başaramayacağı hissini yaşatmaması gerekir. Yapılan en büyük yanlışlardan birisi de çocuğa veya gence sürekli yasaklar koymak ve onu başka öğrencilerle kıyaslamaya çalışmaktır. Başkalarının haklarında ne düşüneceği korkusu da aileleri rekabetçi bir anlayışa sürüklemektedir.

Eğitim sisteminin hükümetin kontrolünde olması da ayrı bir sorundur. Özellikle bizim gibi küçük ülkelerde her gelen hükümet adından yaptığı icraatlarla bahsettirmek ister! Ama olan eğitim sistemi içinde ezilen öğrencilere olur. Bir hükümet gelir kolej sınavlarını kaldırır. Ötekisi gelir uygulama yeniden başlar. Ezbere gelmiş "deneme tahtası" deyimi bu dönemlerde oldukça yaygın kullanılır. 2009 yılında hükümet değişikliğiyle yeniden gündeme gelen kolej sınavları gerek sınavların son dakika haber verilmesi açısından, gerekse de sınav yapılan bir okul bahçesine ailelerin alınmaması nedeniyle oldukça olaylı geçmişti. Bu değişikliklerin öğrenciler üzerinde yarattığı olumsuz etki ise yadsınamaz. Kolej sınavlarının baskısından yeni kurtulan öğrenciler şimdi de SBS'yle (seviye belirleme sınavı) yani Türkiye'de bile yasaklanması düşünülen ve ülkemizde yapılması planlanan sınavın bunalımıyla tanışmaya hazırlanıyor. Bu sınav sistemi her dersten ayrı ayrı sınava girecek ilkökul 4. ve 5. sınıf öğrencilerinin alacakları toplam puanlarla kolejlere girmesine kapı aralayacak. Ancak uygulamanın ne okul öğretmenlerince ne de bakanlıkça nerede, nasıl olacağının bilinmemesi öğrencilerin sınav bunalımıyla bir kez daha başbaşa

kalacağını gösterir nitelikte. Başta; özel derslerden, dershanelere koşmak durumunda bırakılan öğrenciler olmak üzere, öğretmenleri, aileleri ve okulları da bol rekabetli günler bekliyor. Yapılması tasarlanan SBS'nin göreceli bir sınav olması öğrencilerde güven bunalımlarına sebebiyet verecek, aileler ve Milli Eğitim Bakanlığı arasına sıkışan öğretmenler de netlik kazanamamış SBS sınavından dolayı ciddi motivasyon problemleri yaşayacaktır. Sınav sistemine verilecek ağırlıktan dolayı okullarda yapılacak etkinlikler zaman kaybı olarak nitelendirilecek ve öğrenciler sadece sınava odaklı olacaklardır. Öğrencilerin ezbere dayalı bir sistemle küçük yaşlardan itibaren sınav stresiyle tanışması sinirli, çabuk tüketen, kolaycı ve bencil bir toplumun yaratılmasına da zemin hazırlayacaktır.

Sınav, bir değerlendirme süreci olup kişiliği değil sınırlı alandaki bilgi ve düzeyini değerlendirir. Başarılı bir öğrenmenin gerçekleşmesi için arada bir öğrencinin sınanması doğaldır. Önemli olan oluşacak kaygının kişisel olarak algılanmaması ve başarının kendi üzerinden yorumlanmamasıdır. Sınavı bir kişilik testi olarak yorumlamak başta bireylere ve ailelere sonrasında topluma zarar verir. Ancak kişilerin geleceğini kökten belirleyecek kolej ve üniversite sınavları gibi sınavların kaldırılması ve kişilerin bütün geleceğinin tek bir sınava bağlı hale getirilmemesi gerekmektedir. Günümüzde gelecek kaygısı, aile baskısı gibi etmenler de sınavı önemli kılmakta, bazen küçük bir umut kırıntısı bazen de hayatımızın olmazsa olmazı olarak yaşamımıza yön vermektedirler. Yapmak istediğimiz şeyler için "zorunlu" bir seçenek olarak karşımıza çıkan sınavlar; ehliyet almaktan, okul bitirmeye, okul kazanmaktan, yüksek not almaya, işe girmeye kadar hayatımızın her alanında yolumuza çıkacaktır ve bu da normaldir. Yeter ki tüm hayatımız tek bir sınava bağlı hale getirilmesin. ☐

ELEŞTİREL PSİKOLOJİ GÖZÜYLE TOPLUMSAL BUNALIM

Fatih Bayraktar
psyfatih@yahoo.com

Bireysel bunalımlar çoğu durumda toplumsal bunalımlardan ayrı düşünülemez. Kaldı ki üzerine yazı yazacağınız coğrafya olarak Kıbrıs'ın kuzey yarısını seçmişseniz bu durum kaçınılmazdır. Ancak böyle bir yazı kendi içinde bazı potansiyel sapmaları da beraberinde getirebilir. Şöyle ki; toplumun verili durumunun psikolojik analizine girişmişken kendinizi alternatif bir tarihi yazıyorken bulabilirsiniz. Bu nedenle ben mümkün olduğu kadar tarihsel ilişkilerden uzak durarak Eleştirel Psikoloji gözüyle Kıbrıslı Türklerin bireysel ve toplumsal bunalımlarına odaklanmaya çalışacağım.

Öncelikle neden Eleştirel Psikoloji'nin bakış açısını seçtiğimi açıklamam gerek. Psikoloji 1879'da ilk Psikofizyoloji laboratuvarının kurulmasıyla nefes almaya başlayan görece genç bir bilim dalı. Kurulduğu ilk günden bugüne kadar da kendini pozitif bir bilim olarak kanıtlamaya çalışıyor. İşte bu noktada ana akım psikoloji ve bu ana akıma uyan psikologlar insan ve hayvanların davranışlarını ve bilişsel süreçlerini bilimsel yöntemlerle incelerken, örneğin Türkiye'de TEKEK işçilerinin 90 gün süren direnişlerini ne gibi bireysel ve sosyal süreçlerin motive ettiğini incelemenin psikolojinin ve psikologların işi olmadığını savunmaktadırlar. Benzer şekilde Kıbrıs'ın kuzeyinde ana akımı benimseyen psikologlar paralı eğitimler ve sempozyumlar düzenlemek dışında hiçbir toplumsal sorunla ilgilenmezken, Eleştirel Psikologlar tarafından oluşturulan bir inisiyatif ise KTHY mağdurlarının şu an yaşadıkları psikolojik durumları incelemeye ve bu insanlara destek olmaya çalışmaktadırlar. Bu bağlamda ana akım psikoloji, bilimin toplum için değil bilimin kendisi için yapılması gerektiği şiarını benimsemekte, böylece kendi sırça köşklerinde yaşayan (bizim de burada Dereboyu Psikologları dediğimiz) apolitik psikolog jenerasyonları yaratmaktadır. Diğer yanda Eleştirel Psikologlar hayatın kendisinin politik olduğu inancıyla toplumsal gönenç için uğraş vermektedirler.

Gelelim yazının esas yazılma amacına. Yukarıda da belirtildiği gibi kuzey Kıbrıs'ta hiçbir bireysel bunalım, toplumsal bunalımdan ayrı düşünülemez. Kıbrıslı Türkler yakın bir geçmişte birçok savaş ve çatışmanın içinden geçmiş bir toplum olarak hala daha bu olaylarla ilişkili travmaları

atlatmış değildir. Travmayı atlatamamalarının en önde gelen sorumlusu ise ülkeyi yönettiğini iddia eden ana akım sağ ve sol politikacılarıdır. Örneğin 2010 yılı başında Omorfo ve Zodya'da yaşanan sel felaketinde belediye hoparlörlerle "Rumların" baraj kapaklarını açtığını bölge halkına duyurmuş, yağışın sürmesi nedeniyle kapakların tekrar açılacağını söyleyerek tüm gece sirenlerle bölge sakinlerini ayakta tutmuştur. Bu durum ise tam anlamıyla savaş travmasının tekrar yaşanmasıdır. "Düşman (Kıbrıslı Elenler) Kıbrıslı Türkleri öldürmek için yeni bir strateji olarak baraj kapaklarını açmayı yeğlemiştir." Sirenler ise halkı gelebilecek başka tehlikelere karşı alarm durumunda tutmak için çalınmıştır. Bilindiği üzere Trodos'ların Zodya ve Omorfo'ya bakan taraflarında hiçbir baraj bulunmamaktadır. Sözün kısası yerel yönetim kendi acizliğini ve işbilmezliğini örtbas etmek için Omorfo ve Zodya halkını tekrar ve tekrar travmaya maruz bırakmıştır.

Diğer yandan kendilerine "Yeni Sol" diyen bir dizi neo-liberalizm aşığı sol politikacı da Kıbrıslı Türklerin bugünkü durumlarının baş sorumlularındandırlar. Kıbrıslı Türklerin yaşadığı her sorunu Kıbrıs sorununa endeksleyen, dolayısıyla bu sorunların çözümünü de Kıbrıs sorununun çözümünden sonrasına erteleyen bir bakış açısidir "Yeni Sol"un bakış açısı. Dahası kendi toplumunun değiştirici gücüne güvenmeyen ve sorunun çözümünü önce Stalinist Sovyet Rusya'da, onun çöküşüyle yüz seksen derecelik bir çarkla ABD'de, şimdilerde ise AB'de ve

BM'de arayan bir bakış açısına sahiptir "Yeni" solcularımız.

Ana akım sağ ve soldaki durum böyleyken Kıbrıslı Türk toplumunun geleceğini belirsiz ve karanlık olarak algılaması sanırım çok doğaldır. Bu noktada üzerinde durulması gereken diğer bir konu ise toplumsal buhran dönemlerinde sıklıkla rastlanan bir durum olan ırkçılık eğilimlerinin yükselmesidir. Diğer bir deyişle bunalımdan doğan toplumsal öfke toplumun en zayıf kesimlerine yönelebilmektedir. 1. Paylaşım Savaşı'ndan mağlup ayrılan Almanya'da yenilginin sorumlusu Yahudiler ve diğer yabancılar olarak algılanmış, bu yabancı karşıtlığı Alman Nasyonal Sosyalist Partisi'ni iktidara taşıırken, soykırımın düşünsel geri planını da oluşturmuştur. Benzer şekilde bugün Kıbrıslı Türkler yaşadıkları sorunların sorumlusu olarak giderek artan bir oranda göçmen nüfusu görmeye başlamıştır. Bu durum şu anda genel anlamda öfke olarak dışa vurulsa da topluluklar arası çatışmaların ilk nüveleri okullarda görülmeye başlanmıştır. Yerli ve göçmen nüfusun ilerici güçlerine düşen görev bir an önce bu gerginliği azaltıcı girişimlerde bulunarak toplulukları birbirine yakınlaştırmak olmalıdır. Kıbrıslı Türk devrimci soluna düşen görev ise ana akım sağ ve solun yozlaşmış politikalarını her durumda ifşa etmek ve başka bir yaşamın mümkün olduğunu her fırsatta model olarak göstermektir. Eleştirel Psikologlara gelince; onlar bundan önce olduğu gibi bundan sonra da toplumsal bunalımın gönüllü gidericileri olmaya devam edeceklerdir.☒

ÇIKIŞ FELSEFESİNE GİRİŞ

Umut Adsız

Sanatın kendimize göre olan tanımı üstünden, meselesini ya da belirlediğimiz meselenin günlük yaşam içindeki pratiğini tartışabiliriz. Felsefe dahil diğer bütün disiplinlerde, taraf olmamak akademik ya da daha “entellektüel” olmak sayılmaktadır. Bu postmodernitenin getirileri olup, insanı akan hayat karşısında pasifize edip, bunalıma, buhrana sokmaktadır. Bunalım, insanın çaresizliğinin, bir şey yapamamazlığının bir ürünü olup, direnişin bittiği yerde kendini göstermektedir.

İnsanın egemen otorite karşısında gösterdiği direniş ve o direnişin örülüp yayılabildiği noktada umut başlamakta, bunalımın yerini devrimci bir hayalperestlik almaktadır. Devrimci hayalperestlik kendi içinde çelişkileri barındırmış gibi görünse de, burada bahsedilen; eski dünyayı dönüştürüp; yeni dünyayı, yeni insanı baştan yaratmaktır. Hayalperest olmak, ayakları yere basmayan, umutlar ve hayaller dünyasının içinde uçmak değildir. Kocasını işten eve geldiğinde, onun da işten sadece bir saat erken gelmesine rağmen, ona yemek hazırlayıp, bir taraftan bulaşıkları yıkayıp diğer taraftan da yemek masasında şiir defterini alıp şiir yazmak için uğraşan bir kadının isyanıdır. Bu hayalperestlik benim annem gibi milyonlarca emekçinin kapitalizm karşısında yarattığı direnişler, isyanlar, umutlar bütünüdür.

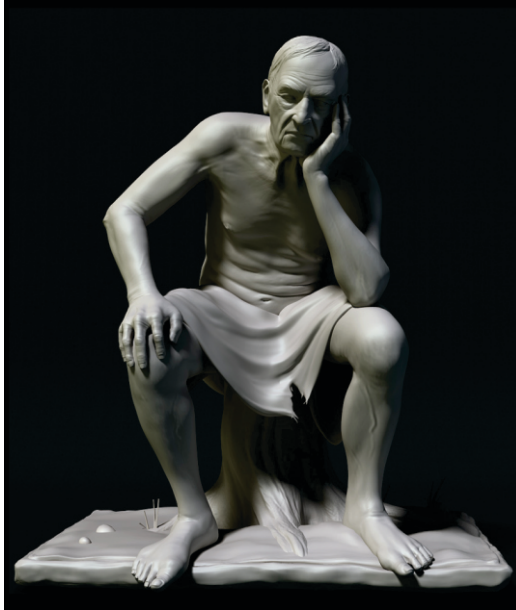
Bu yazıda; plastik sanatlar, görsel sanatlar, sahne sanatları ya da yazılı sanatlar olsun tek tek her alanın içinde yaşadığı bunalımı değerlendirmek yerine genel olarak sanatın adanın kuzey coğrafyasında, içinde bulunduğu bunalımdan bahsedeceğim.

eleştiri

“Şeyler” içinde bulundukları bunalımla, hesaplaşarak, yüzleşerek oldukları konumdan başka bir konuma sıçramalar yapmazsa bunalımlar devam etmekte en sonunda “şeyin” intiharıyla varoluşu bitmektedir. Her sıçrama “şeyin” kurtuluşu olarak görülmemelidir. Sıçramalar, başka araçlarla da gerçekleştirilmekte ve “şeyin” intiharı belli bir süre daha gecikmektedir.

Daha somut örneklerle teoriyi netleştirelim. Tiyatro oyunu oynamak,

adanın bazı yerlerinde turneler gerçekleştirmek istiyoruz. Hemen akla gelen şey “bunu kaç paraya nasıl yapabiliriz?” daha sonraki soru da “bu parayı nereden bulabiliriz?” dir. Ne yazık ki akla ilk gelen cevap da Avrupa Birliği ve USAID olacaktır. Sanat, meselenin aktarımı noktasında bir konuşma eylemidir. Bu konuşma devingen, devrimci, anti-otoriter, isyankardır. Bu isyan birey ve toplum arasındaki diyalektik birlikteliğe dayanmalı, gücünü halktan, motivasyonunu sokaktan almalıdır. Sanat kendi odasından dışarı çıkmak adına, içinde bulunduğu bunalımı AB ve USAID gibi kurumlara başvurarak aşmaya çalışsa da bu intiharın

erteleme halleridir. Çünkü sanatla birlikte sanatçılarımızın en azından bir çoğu, iktidar ile hesaplaşmamış, sermaye ile yüzleşmemiş ne yazık ki kapitalizmin etkileri üstüne bile kafa ağrıtmamıştır. Sanatçının içinde bulunduğu bir diğer bunalım düşünememe, ötesini hayal edememe, entellektüel anlamda kendini aşamamadır. Yani disiplinler arası bir farkındalık geliştiremediği için, sosyal bilimlerden bihaber yaşamakta, ideolojisiz olmayı sınırsız, özgür olmakla eşleştirmektedir. Bunun savunusunu yaparken de savunusunu yaptığı şeyin bir parça postmodernizm bir parça da kendi tembelliği olduğunun bile farkında değildir. Bu tavırsızlık, boyun eğmeci yaklaşım, sanatçıyı evcilleştirmekle birlikte, hayata duyarsızlaştırmıştır. Fon veren kuruluşlar zaman içinde araç olmaktan çıkıp amaç haline gelmiştir. Başka bir örnek de plastik sanatlardan verilebilir. İki toplumlu ya da tek toplumlu bir

sergi açmak, gençlere sanat kursları vermek, zaman zaman da paneller yapmak istiyoruz. Önümüze çıkan ilk problem her zamanki gibi para olup bunu da Avrupa Birliği ve USAID'le çözebiliriz diyoruz.

özeleştir

Gerek belediyelere girip gerekse kendi sanat kooperatiflerimizi kurup, belirlediğimiz bölgelerde sürekli ve istikrarlı olarak kampanyalarla mahallelerde, köylerde yoksulların yaşadığı bölgelerde kendi çalışmalarımızı yapabiliriz. Sahnemiz yoksa kendi tahtalarımızla kendi çivilerimizle, evlerimizdeki perdeleri kullanarak sahne yaparız. Kendi tahtamız çivimiz yoksa bir kampanya düzenler, aktif olduğumuz bölgedeki insanlarla birlikte dayanışarak halk sahnelerini inşa ederiz. Hüseyin abimizin ya da Nejla ablamızın vanıyla gideceğimiz yere sahnemizi de taşırız. Hiçbir şey yoksa sokaklarımız, mahallelerimiz var. Plastik sanatlara gelince, yine çalışma yapmak istediğimiz alanı belirler gönüllü sanatçılardan, aydınlardan destek alır ücretsiz sanat kurslarımıza başlarız. Binamız yoksa, yıkılmaya bırakılan ilkokullara sahip çıkarız. Eğer hiç binamız yoksa, yine kampanyalarla adadaki devrimcilere ya da gönüllü dostlara çağrılar yaparak kendi binalarımızı kendimiz inşa ederiz. Bu tarz eylem biçimleri sanatın, toplumun ve aydının içinde bulunduğu bunalımı yerle bir edip, devrimci bir hareketin oluşmasına zemin hazırlayacaktır.

Biz devrimciler her ne kadar içimizde çok iyi örnekler olsa da, solun geneline baktığımızda, bu tarz günlük hayatın temel ihtiyaçlarına dokunan, toplumsal farkındalığı yukardan indirgemeci bir şekilde değil de tabandan yükselen bir anlayışla yükseltip devrimci bir muhalefet öremedik. Halk komiteleriyle birlikte yapılacak tiyatro etkinlikleri, yazınsal ürünler, sergiler ve paneller daha etkili olacaktır. Devrimciler, AB ve USAID gibi kurumlardan fon alan grupları eleştirirken, kendi inandıkları biçimlerde halk muhalefetini örmeli bunu pratik anlamda göstererek, inandırıcılıklarını kanıtlamalıdır.

Sosyalizm bizim hayallerimizin pratiğe geçirilme uğraşıyla gelecektir. Sosyalizm insanlara rağmen değil, onlarla birlikte gelecek, yaptığımız işlere katabildiğimiz insanlarla birlikte güçlenecektir. Sosyalizm bir hayal değil her şeyiyle gerçektir.■

Roller Karmaşası İçinde Annelik

Başak Önel
onel_basak@yahoo.com

“Tırnaklarla” kurgudan gerçeğe...

Sanki kötü huylu bir senarist tarafından zorla dayatılıyor kadına, ona biçilen roller ve perde kapanmıyor kapanana kadar gözler...

Kadın insana biçilen birinci rol “kız kadın” rolüdür ki çoğu zaman küçük kız çocuğu tanımlamalarıyla anılır ve baba sözü dinleyeni, “ağırbaşlı” olanı makuldür. “Kız kadın”, büyüüp “serpilince”, “genç kadın” rolünü üstlenir; ki bu dönemde, senaristin kurgusuna göre, tek amaç kendisini “koruyup kollayacak” bir erkek bulmak olduğu için “genç kadın”ın sürekli “güzel”, “bakımlı”, “alımlı” olması; yemeği, ütüyi bilmesi gerekir ve çok da “hoppa” olmaması önemlidir. Evlilikle beraber “süper kadın” rolüne bürünen kadın insan artık hem bir anne; ki çocuk bakımı, öğretmenlik gibi meziyetleri de kapsamalıdır, hem bir temizlikçi hem de iyi bir aşçı olmalıdır. Tabi ki “modern” zamanın “süper kadın”ı “çocuk da yaparım kariyer de” söylemini kendisine şiar edinerek, mesleğinde emin adımlarla ilerlemeli, “güzelliğinden” de ödün vermemelidir. Çünkü “süper kadın”ın kariyeri “presentable” olmasına bağlıdır biraz da...

Annelik rolü ve büyüyen göbeğin arkasına saklanan çile...

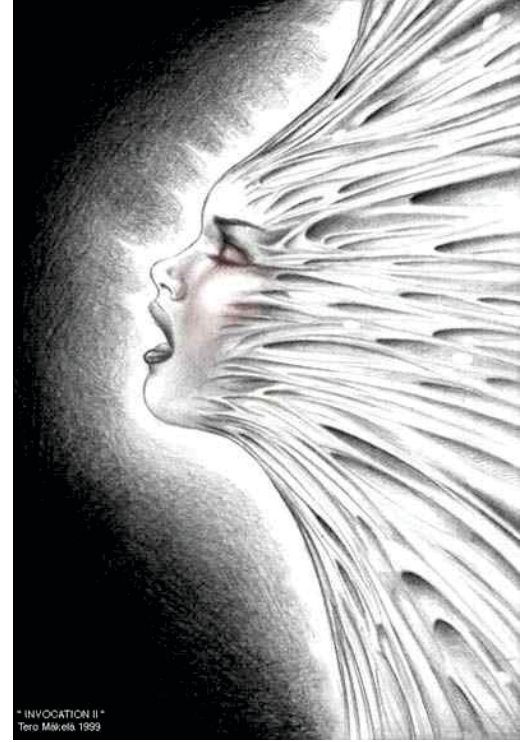
Kadın, anatomik özellikleri gereği doğurganlık özelliğine sahip insan cinsidir. Maalesef, günümüz kapitalist sistemi içerisinde, kadının bu anatomik özelliği;soyun devamını sağlayan, mülkün miras bırakılacağı “oğulları” meydana getiren bir araç olarak görülmektedir. Ataerkil kurallar

çerçevesinde kadının doğuracağı zaman bile belirlenmiş, evlilik sınırları içerisine dahil edilmiştir. Aksi söz konusu olursa, toplumsal yargılama süreci kadın için başlar. Bu şartlarda yaşanacak hamilelik hem kadına işkence olur hem de doğacak çocuk annesinin işlediği “günah”ın acılarını çeker, dışlanır. Ve anneliğin yarattığı ilk sıkıntı, kadının kendi anatomisini özgürce kullanamayışıyla başlar! Oysa ataerkil sistem içerisinde “normal” görülen evlilik sonrası annelik de kadının dertlerini azaltmayacaktır.

Anneliğe ilk adım; hamilelik süreci, bir dizi fizyolojik değişikliklerle birlikte gelir. Kadın, hormonal değişimlere bağlı aşırı duygusallıkla ve vücudun çeşitli bölgelerindeki ağrılarla baş etmeye çalışır. Bu alışıl gelmedik farklılıklara göğüs germek için uğraşan kadın, diğer rollerinin altında ezilmeye de devam eder; ne de olsa o bir kadındır ve silme, süpürme, yemek yine onun işidir. Çocuk dünyaya gelince kadının sorumlulukları ikiye katlanır; çünkü kadın tek başına yapmasa da çocuğa tek başına bakandır. Uykusuz geceler onu beklemektedir...

Yorulsa da kadın, sıkılsa da tutsaklıktan, sıkıldığını kendine bile itiraf edemez çünkü “o bir annedir ve çocuğuyla ilgilenmekten asla sıkılmamalıdır”!!! Sistemin “kutsallık” kılıfı giydirdiği annelik, bunun gibi başka birçok durumda da kadına suçluluk duygusunu yaşatmaktadır. Fakir bir anne, çocuğunu besleyemediği için kendini suçlar ve “kutsal bir görev” olan annelik “görev”ini yerine getiremediğini düşünür. Böylece, sistemin yarattığı fakirlik, kadının omuzları üzerine yığılmış olur. Ev dışında, maaşlı bir işte çalışan kadınlar da sıklıkla “kutsal anne sendromu”na yakalanmaktadır. Ekmek için

emekte olan kadın, işte harcadığı süreyi çocuğundan çaldığını düşünür ve sistem bir kez daha kadını edilgenleştiren “evinin kadını, çocuklarının anası ol” söylemini yükseltir. Annelik, çoğu zaman kadının evdeki erkeklik baskısından uzaklaşmasını; boşanma aşamasını bile imkansız kılar. Yaşadığımız düzen içerisinde kurgulanan annelik, “kendi yaşamını başka bir canlının yaşamına tamamen adanmış” olarak algılandığından, evinde mutsuz olan anne, bu mutsuzluğa çocukları için katlanır, “kan kusar,

* INVOCATION II *
Toro Mavola, 1999

kızılıcak şerbeti içer”...

Çalışan (?) anne...

Kadının bitmez çilesi çoğu zaman evde durmaz, taşar; iş hayatını da enfekte eder ve kadın, kariyer yolculuğunda da hastalıklı zihniyetle boğuşmayı sürdürür. İş başvurusunda bulunan kadına mesleğiyle ilgili sorulardan önce “hamile misin?”, “hamile olmayı düşünüyor musun?”, “çocuk var mı?” gibi sorular yöneltilir. Kadına çok önceden “ev kadını”, “çocuk anası” misyonları yüklendiği için, sistemin ortağı sermaye bilmelidir kadını hangi oranda sömürebileceğini. Çünkü; eğer kadın anne ise başka “görev”leri de olduğundan “kendini işe veremeyecektir” ve yeteri kadar sömürülemeyecektir!

Hali hazırda çalışan anneler için de çarklar, aynı yönde dönerek; batmaya, kanatmaya devam eder. Hamile kalan kadının, hele ki özel sermayenin işçisi ise, ya işi ya da en iyi ihtimalle maaşı tehlikeydedir! Sırtındaki yüküyle devam etmekte zorlanan kadın, bir de göbeğindeki yükün ağırlığını kaldıramaz ve bunalım kapıyı çalar...

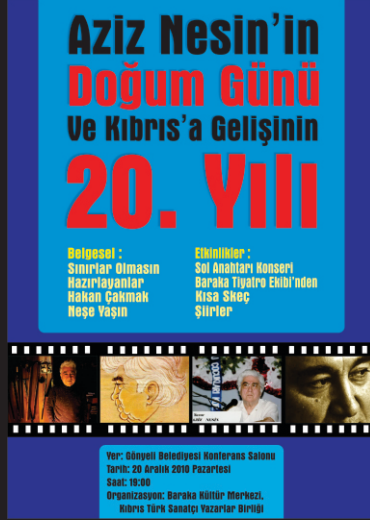
Çık bunalımdan anne!

Çık bunalımdan anne; sıyr beyne bulaşan ataerkil kiri ve düşün, sen insansın! Kimsenin hakkı ve haddi yoktur seni mahkum etmeye dayatılan rollere; karşı çık! Kimse alamaz senin karar verme yetini elinden. Kendi diktiği kıyafeti geçirip de üzerine, kukla yapamaz seni hiç kimse! Küllerinden doğan ankanın etrafa saçtığı küller gibi yık geç sistemin duvarlarını ve izle duvarın ardından özgürlüğe yükselen aydınlığı...☒

Aziz Nesin'i Andık

Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Elen Sanatçı Yazar Birlikleri ve Baraka tarafından Aziz Nesin'in doğum günü olan 20 Aralık'ta bir anma etkinliği organize edildi. 1990 yılında Aziz Nesin'in Larnaka Havaalanı'ndan Kıbrıs'a gelmesinin ve adanın hem kuzeyinde hem de güneyinde ziyaretlerde bulunmasının 20. yılını anlatan belgeselin izlenmesi duygu dolu anlara yol açtı. Etkinlikte; şiirlerle büyük ustanın anılmasının yanı sıra Sol Anahtar'ın seslendirdiği parçalar ve Baraka Tiyatro Ekibi'nin Aziz Nesin'in yazdığı "Biz Bu Boku Niye Yedik?" isimli oyunu sahnelendi.

3. Uluslararası Kıbrıs İşçi Filmleri Festivali Yapıldı

Baraka'nın da içinde bulunduğu on dokuz örgütün organizatörlüğünü yaptığı Uluslararası Kıbrıs İşçi Filmleri Festivali'nin üçüncüsü 4-13 Ekim tarihleri arasında Gönyeli Belediyesi Konferans Salonu'nda gerçekleştirildi. Gommalar Müzik Savaşçıları'nın müzik dinletisi ve kokteyllerle yapılan açılış etkinliğinde katılımcılar festivalin yarışmasız ve rekabetsiz bir festival olduğunu ve amaçlarının emeği ve emek mücadelesini ön plana çıkartmak olduğunu belirtti.

Çeşitli sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin organizatörlüğünü üstlendiği festivalin onur konuğu olarak "Başka Dilde Aşk" filminin senaristi ve aynı zamanda başrol oyuncusu Mert Fırat, gösterimin ardından izleyicilerle kısa bir söyleşi gerçekleştirdi.

İzle-Tartış

Baraka Kültür Merkezi'nin 2003 yılından beridir kesintisiz sürdürdüğü izle-tartış "Ücretsiz Sinema" film gösterimlerinde ekim ayında medyayı traji-komik bir şekilde anlatan "Hero", 6 Kasım'da gerçek yaşamdan sinemaya aktarılan "Çit" filmi gösterildi. Aralık ayında "Noviembre" isimli yönetmenliğini Achero Manas'ın yaptığı 2003 İspanya yapımı film izlendi. Ocak ayında ise "Takva" filmi izleyiciyle buluşacak.

Göç Yasası Protestolarla Geçti, Mahkeme Devam Ediyor

Baraka Kültür Merkezi, 25 Ekim tarihinde "Göç Yasası'nın Meclis Genel Kurulu gündeminde olması nedeniyle eylemdeydi. e katılan Atatürk Öğretmen Akademisi öğrencileri ve Baraka Kültür Merkezi üyeleri, Meclis önüne geçişin polis kordonu tarafından engellenmesi nedeniyle, Şehitler Anıtı yanında durarak "Ankara elini yakamızdan çek", "direne direne kazanacağız", "bu memleket bizim, biz yönetelim", "polis devleti istemiyoruz", "şeriatçı AKP iş birliği UBP", "faşist baskılar bizi yıldıramaz" şeklinde sloganlar atıldılar. Daha sonra Baraka Kültür Merkezi üyeleri "Baraka Hava Kuvvetleri" adı altında, "Merhum KTHY anısına", Meclis bahçesine kağıt uçaklarla "hava saldırısı" gerçekleştirdi. İkinci eylem ise 2 Kasım'da Sendikal Platform'u oluşturan sendikalar tarafından organize edildi. Baraka da eyleme destek verdi. Meclis önünde toplanan kalabalık "Göç Yasası'na karşı 28 Ekim 2009'da yapılan eylemde yaşananlar nedeniyle açılan, 19 sanıklı, "polis görev yapmaktan engelleme ve darp" davası duruşması nedeniyle meclis önünden mahkemeye yürüdü. Mahkemede 11 sanık hakkındaki iddialar geri çekildi. Davası devam eden biri Baraka aktivisti 8 sanık arkadaşlarımızla birlikte mücadele etmeye, her davada mahkeme önünde buluşmaya devam edeceğiz.

Yenidüzen'e Açık Mektup ve Protesto

YKP-Fem, POST Araştırma Enstitüsü ve Baraka Kültür Merkezi; Yenidüzen Gazetesi'nin 28 Kasım 2010 tarihli Pazar Eki'nde yayınlanan "Renkli Işıkların Nadya'sı" isimli, Mert Özdağ'ın "Yaşanmış bir hayat hikayesi" dizisine cinsiyetçi bir dil kullanması yüzünden eleştiri getirdi. Gece kulüplerinde çalıştırılan kadınların kölelik koşullarını görmezden gelen, açık bir şekilde kadınların vücutlarının

satın alınabilecek bir mal olduğu fikrini gerek içerikle gerekse kullandığı görsel materyallerle pekiştiren yazıya tepki olarak gazeteye açık bir mektup yazıldı. Örgütler mektupta: "Mert Özdağ'ın ve/veya Yenidüzen Gazetesi'nin bu açık mektubumuzu yayınlamayı okurlardan özür dilemesini, yazı dizisinin sonlandırılmasını ve Yenidüzen Gazetesi yönetiminin sorumluluklarını kabul edip, bu tarihten sonra gazete ve eklerinde yayımlanan yazıları toplumsal cinsiyet eşitliği ve insan hakları çerçevesinde gözden geçirmesini" talep ettiler. Olumlu bir tepki alınamaması üzerine örgütler 7 Aralık'ta Yenidüzen önünde bir eylem yaparak, gazetenin Pazar ekinde Mert Özdağ tarafından yayınlanan "gece kulüpleriyle ilgili yazı dizisini protesto etti.

Alevkayası'nda Piknik Yaptık

Baraka Kültür Merkezi aktivistleri 24 Ekim'de Alevkayası'nda piknik yaptı. Piknik sırasında sohbet eden, eğlenilen ve stres atan Barakacılar doğa yürüyüşü yapmanın yanı sıra bir sonraki gün meclis önünde yapacakları eylem için bir de pankart hazırladılar.

Haberlerin ayrıntılı bilgilerine ve videolarına www.baraka.cc adresinden ulaşabilirsiniz.

Soluk Konseri

Baraka aktivist ve dostları 2011 yılını Soluk Müzik Topluluğu'nun konseri ile karşıladı. 26 Aralık Pazar akşamı Baraka'nın Lefkoşa'daki mekanında buluşan kalabalık bir kitle, Soluk Müzik Topluluğu'nun seslendirdiği parçalarla coştı. Henüz yeni kurulmuş bir etkinlik grubu olmasına rağmen, eğlenerek ve disiplinli bir çalışma temposu yakalayan Soluk, dinleyicilerin beğenisini kazandı.

Cemil Çiçek Protesto Edildi

15 Kasım törenlerine katılmak için adımıza gelen Türkiye'nin Kıbrıs "Sömürge" Bakanı Cemil Çiçek, Baraka'nın da içerisinde olduğu sendikalar ve demokratik kitle örgütleri tarafından protesto edildi. Çiçek'in Ercan Havaalanı'na indiği saatlerde Ercan kavşağında buluşan 100 kişiye yakın KTÖS, KTAMS, YKP ve Baraka üyeleri Cemil Çiçek'i protesto ettiler. Eylem sırasında "Cemil Paketini De Al Evine Dön", "Cemil Bey Maaşınız Ne Kadar?" gibi pankartlar tutuldu, "Ankara elini yakamızdan çek" sloganı atıldı.

Baraka 10 Yaşında

Baraka'nın 2011 yılında 10 yaşına basması nedeniyle yoğun bir tempo içerisinde girmeye hazırlanıyoruz. Sol Anahtarı yazda çıkarmayı düşündüğümüz ikinci albümü için hazırlıklarına sürat vermiş durumda. Soluk ilk kitlesel konserini vermeye hazırlanıyor. Baraka Tiyatro Ekibi, müzik, dans ve şiirle harmanlanmış 2 perdelik oyununu sahnelemek için kolları sıvadı. Baraka Film Atölyesi, belgesel çekme çalışmalarını sürdürüyor. Okuma-Tartışma Grubumuz gerçekleştirdiği okumalarla teorik tartışmalara zemin hazırlarken, Cuma Toplantılarımız aramıza yeni katılan dost ve aktivistlerle daha da zenginleşmekte. Baraka'nın en eski etkinliği olan Sun-İzle- Tartış etkinliğimiz "ücretsiz sinema" keyfini hala devam ettirmekte. Her yaz yaptığımız panel, form ve etkinlik gruplarının yaptığı çalışmalarla katılımcıların ilgisini çeken Baraka Kampımız bu yıl 10. yıl temasını konu almayı planlıyor. Baraka'nın 10 yaşına basması nedeniyle gerçekleştirmeyi düşündüğümüz festival ve Baraka'yı anlatan "Hemen Şimdi" isimli kitabı sizlerle paylaşmayı hedefliyoruz.

Bundan sonraki on yıllarda da eylem ve etkinliklerimizle sokaklarda olmaya, değerlerimizi yaşamaya ve paylaşmaya, örgütlü yapımızla 10 yıldır bizi bir arada tutan Baraka ruhunu daha da büyütmek arzusuyla hareket etmeye devam edeceğiz.

Rainbow Festivali'ne Faşizan Saldırı

5 Kasım'da "KISA"nın (Kıbrıs'ın güneyinde göçmenlerin örgütlü bulunduğu bir dernek) düzenlemiş olduğu RAINBOW festivaline faşist bir saldırı gerçekleştirildi. Alana, yanlarında getirdikleri sopa, zehirli boya ve bıçaklarıyla giren faşist saldırganlar, göçmen işçileri ve katılımcıları yaraladılar. Kıbrıs'ın kuzeyinden festivale katılan "Gommalar Müzik Savaşçıları" grubunun gitarist ve solistliğini yapan barış yanlısı arkadaşımız Sertunç Akdoğan da olay sırasında bıçaklandı. Bu faşist saldırıyı kınayarak bir bildiri kaleme alan Baraka Kültür Merkezi, faşizme ve ırkçılığa karşı eşitliği savunan böylesi onurlu bir organizasyona yapılan bu planlı saldırının kabul edilemeyeceğinin altını çizerek Kıbrıs'ın güneyinde her geçen gün artmakta olan faşist harekete dur denilmesi gerektiğini ve bunun için mücadele eden Kıbrıslı Elen yoldaşların yanında olunması gerektiğini vurguladı.

Trafik Kazaları Kader Değil İhmaldir

Baraka Kültür Merkezi, trafik kazasında hayatını kaybeden Selin için düzenlenen eyleme katılarak destek belirtti. Konuyla ilgili bir bildiri de yayınlayarak trafik kazalarının kader değil ihmal olduğuna dikkat çekildi. Bildiride; "hükümeti ve yerel yönetimleri, derhal sorumluluklarını üstlenmeye, toplu taşımacılığı geliştirip özendirmeye, yol güvenliğini sağlayacak önlemleri almaya ve gereken çözümleri bulmaya çağırırız" dendi.

Baraka'dan KISA KISA

Hazırlayan: Şifa Alçıcioğlu

2011'de 10 yaşına basan Baraka, 10 yıllık bir tarihi "Hemen Şimdi" isimli bir kitapta topluyor. Kitap, Baraka'nın; değerlerini, etkinlik ve çalışma gruplarını, Baraka'nın oluşum sürecinden günümüze kadar gelişen olayları bizlere resimlerle birlikte aktarıyor.

Baraka, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü sokaklarda kutlamaya hazırlanıyor. Geçen yıl Kıbrıs'ta ilk kez düzenlenen yürüyüşte kadınlar farklı kadınlık hallerini gösteren kostümler giyerek korteje renk katmıştı. Cinsiyet ayrımı gözetmeksizin yapılacak yürüyüşe herkes davetlidir.

Baraka Tiyatro Ekibi uzun ve zorlu geçen bir çalışma döneminin ardından "Ermişliğin Ezgisi" isimli oyununu seyirciyle buluşturuyor. Kıbrıslı Türk yazar Sami Erdal Alhun tarafından kaleme alınan iki perdelik oyunda usta şairlerimizden Aydın Adamoğlu'nun şiirlerine de yer veriliyor. Kalabalık bir oyuncu kadrosuyla sahneye çıkmaya hazırlanan BTE oyunda kullanılan müzik ve danslarla da izleyicilere keyifli saatler yaşatmayı hedefliyor.

Müziğe yeni bir soluk kazandıran Soluk Müzik Topluluğu, her pazartesi saat 18:30- 20:30 saatleri arasında çalışmalarını sürdürmeye devam ediyor.

Baraka Okuma-Tartışma Grubu kasım ayında Tufan Erhürman'ın "Yeni Sol" isimli çalışmasını bitirerek aralık ayından itibaren Sean Sayers'in "Marksizm ve İnsan Doğası" isimli kitabını okumaya başladı. Her Perşembe saat 18:00'da Baraka'da buluşarak gerçekleştirdiğimiz okumalara siz de davetlisiniz.

Baraka film atölyesi perşembe akşamları bir araya gelerek çalışmalarına başladı. Belgesel çekmeyi önüne hedef olarak koyan ekip hummalı bir şekilde çalışmalarını sürdürüyor.

Baraka müzik topluluğu "Sol Anahtarı" albüm hazırlıkları çerçevesinde çalışmalarına hız verdi. Sol Anahtarı, perşembe günleri saat 19:30'da buluşmaya devam ediyor.

Dost ve aktivistlerin katılarak, Baraka Kültür Merkezi'nin idari, ekonomik ve politik doğrultusuna yön verdikleri Cuma Toplantıları devam ediyor. Toplantılar her cuma saat 19:00- 21:30 saatleri arasında, herkese açık olarak gerçekleşiyor.

Üyelik sistemi ile herkesin yararlanabileceği kütüphanemizde 3000'in üzerinde kitap bulunmakta. Ayrıca kitapların listesine ve kütüphaneden yararlanma kurallarına www.baraka.cc adresinden ulaşabilirsiniz.

Baraka dostlarının bağışları ile altı yıllık birikim neticesinde oluşturulan Baraka VCD/DVD arşivi, film severlerin kullanımında. VCD/DVD arşivinde 1000'in üzerinde belgesel, kurmaca, drama, komedi, aksiyon, kısa-metraj ve dünya çapındaki festivallerde ödül almış filmler bulunuyor. Üyelik sistemi ile arşivimiz tüm halkımıza açıktır. ☒

27 Mart: Dünya Tiyatrolar Günü
1.Ö. 19 Mart 721: Tarihe geçmiş ilk ay tutulması Babil'de gözlemlendi.
3 Şubat 1809: Evrim kuramcısı Charles Darwin doğdu.
8 Mart 1857: Dünya Emekçi Kadınlar Günü
5 Mart 1871: Rosa Luxemburg doğdu.
18 Mart 1871: Paris Komünü kuruldu.
27 Şubat 1917: Çarlık Rusya'sında Şubat Devrimi gerçekleşti.
15 Ocak 1919: Berlin'de Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht öldürüldü. Alman devrim hareketi bastırıldı.
6 Mart 1919: 3. Enternasyonal kuruldu.
28 Ocak 1921: TKP kurucusu ve ilk genel başkanı Mustafa Suphi İttihatçılar tarafından Karadeniz'de öldürüldü.
21 Ocak 1924: Sovyet Devrimi'nin mimarı Lenin öldü.
3 Ocak 1928: Nikaragua'da Sandino önderliğindeki yurtseverler ayaklandı.
1 Şubat 1929: SSCB'de Grigori Zinoviyev ve Leon Kamanov tutuklandı.
19 Şubat 1932: Türkiye'de Halkevleri kuruldu.
30 Ocak 1933: Hitler "Führer" ünvanıyla Almanya'da iktidara geldi.
15 Mart 1938: SSCB'de Ekim Devrimi'nin önderlerinden Nikolay Buharin, 18 kişiyle birlikte idam edildi.
21 Şubat 1939: Türkiye, İspanya'daki faşist Franco rejimini resmen tanıdı.
15 Mart 1943: Stalin, 3. Enternasyonal'i lağvetti.
30 Ocak 1948: Hindistan'da Gandhi öldürüldü.
2 Ocak 1959: Küba Devrim ordusu Havana'ya girdi. ABD destekli Batista diktası yıkıldı.
12 Şubat 1961: Türkiye İşçi Partisi kuruldu.
4 Şubat 1962: İkinci Havana Deklarasyonu yayınlandı: "Her devrimcinin görevi devrim yapmaktır."
21 Şubat 1965: ABD'de siyah lider Malcolm X öldürüldü.
28 Ocak 1968: Faşist Yunan Albaylar Cuntası dünyada ilk kez TC tarafından tanındı.
6 Ocak 1969: ABD Büyükelçisi Robert Komer'in makam aracı ODTÜ bahçesinde yakıldı.
16 Şubat 1969: ABD 6. Filosu'na karşı düzenlenen gösteriye faşist saldırı. Olaylarda 2 kişi öldürüldü, 200 kişi yaralandı. Bu olay tarihe "Kanlı Pazar" diye geçti.
12 Mart 1971: Türkiye'de IMF destekli faşist darbe.
19 Şubat 1972: THKP-C'li Ulaş Bardakçı katledildi.
30 Mart 1972: Kızıldere katliamı. THKP-C lider kadrosu öldürüldü.
16 Ocak 1979: İran İslam Devrimi gerçekleşti.
24 Ocak 1980: Türkiye'de neo-liberal ekonomik kararlar alındı.
10 Şubat 1981: Türkiye'de 5 sanatçıya "teslim ol" çağrısı yapıldı. Sanatçılar Cem Karaca, Melike Demirağ, Şanar Yurdatapan, Sema Poyraz ve Selda Bağcan'dı.
6 Ocak 1983: Yılmaz Güney ve Cem Karaca vatandaşlıktan çıkarıldı.
15 Şubat 1989: Afganistan'da Sovyet işgali sona erdi.
24 Ocak 1993: Uğur Mumcu öldürüldü.
1 Ocak 1994: Meksika'da Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu (EZLN) ayaklanma başlattı.
9 Ocak 1996: Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe katledildi.
25 Ocak 2001: Brezilya'nın Porto Alegre şehrinde Birinci Dünya Sosyal Forumu toplandı.
19 Ocak 2007: Hrant Dink, Agos gazetesinin önünde öldürüldü.

(PASİF) DİRENİŞ VE GANDİ

İlke Olgun
 ilkeolgun@windowslive.com

Mohandas Karamçand Gandhi 1869-1948 yılları arasında yaşamış Hindistan'daki bağımsızlık hareketinin lideridir. Gandhi hiçbir şiddet kullanmadan direnmek anlamına gelen "Satyagraha" felsefesini kullanarak Hindistan'ın bağımsızlığını kazanması için mücadele vermiştir. "Yüce Ruh" anlamına gelen "Mahatma" olarak da adlandırılan Gandhi, Pasif Direniş ilkesinin bulucusu olmamakla beraber onu siyasi alanda ilk ve en iyi uygulayandır. Henry David Thureau tarafından literatüre kazandırılan Sivil İtaatsizlik terimi bir Pasif Direniş modelidir. Sivil itaatsizliğin en belirgin kriterleri; yasaya aykırılık, şiddetsizlik, kamuya açıklık ve çiğnenen hukuk kurallarından doğacak yaptırıma katlanmaktır.

Hindistan'ın Porbandar kentinde doğan Gandhi henüz 13 yaşındayken Kasturba Makhanji ile evlendirilir. 18 yaşına geldiğinde hukuk eğitimi almak için Londra'ya yerleşir. Hindu geleneklerine sıkı sıkıya bağlı olan bir aileden gelen Gandhi ilk örgütlülük deneyimini Londra'daki Et Yemezler Derneği'nde kazanmıştır. Ülkesine geri döndükten sonra avukatlıkta başarılı olamayan Gandhi, o dönemde Britanya İmparatorluğu'nun bir parçası olan Güney Afrika'nın Natal eyaletine çalışmak için gider. Güney Afrika'da Hintlilerin maruz kaldığı ayrımcılıktan rahatsızlık duyan Gandhi Hintlilerin oy kullanmasını engelleyen yasaya karşı bir direniş başlatır ve ardından da Natal Hint Kongresi'ni kurar. Yasaya karşı başlatmış olduğu direniş; başarı ile sonuçlanmasa da kurmuş olduğu kongre sayesinde Hintlileri ortak bir siyasi birlik altında toplamayı başarmıştır. Aynı dönemde Güney Afrika'nın en güçlü kabilelerinden biri olan Zulular Britanya İmparatorluğuna karşı bir bağımsızlık mücadelesi başlatır. Gandhi ise, Hintlilerin çıkarlarının İngiliz İmparatorluğu ile işbirliği yapmaktan geçtiğine karar verir ve Hintlilerin İngiliz ordusunda Zululara karşı orduya alınmasını sağlar. Yıllar sonra kendi halkının bağımsızlık mücadelesi için uğraş verecek olan Gandhi'nin bu tutumu o dönemde bağımsızlığı yalnızca Hintliler için istediğinin göstergesidir. 1915'de Güney Afrika'dan Hindistan'a geri dönen Gandhi, Britanyalı toprak sahiplerinin kontrolü altında ezilen köylü halkın yaşadığı sorunlarla ilgilenmeye başlar. Köylülerin güvenini de kazanan Gandhi, hastaneler ve okullar yapılmasına ayrıca tüm bölgenin temizlenmesine yardımcı olur. Fakat bundan rahatsız olan Britanya hükümeti Gandhi'yi huzursuzluk yarattığı gerekçesi ile tutuklar. Bu olayı öğrenen yüz binlerce kişi

Gandhi'nin salıverilmesi için protestolara başlar. Bu protestolara karşı duramayan yönetim Gandhi'yi serbest bırakmak zorunda kalır. Serbest bırakıldıktan sonra, Britanya hükümeti ve köylüler arasında yapılan pazarlıklarda köylüleri temsil eder ve köylülerin lehine bazı haklar elde eder. Bu onun ününün tüm Hindistan'a yayılmasını sağlar. Gandhi'nin en güçlü silahı; işbirliği yapmama ve barışçıl bir karşı durmaydı. Bu doğrultuda Britanya hükümetinin Jallianwala Bagh ve Amritsar'da yaptığı katliamlar Hintlileri harekete geçirip bir isyan başlayınca hem Hintlileri hem de Britanya hükümetini eleştirerek isyanı kınadığını açıklar ve her türlü şiddetin her zaman kötü olduğunu savunur. Yaşanan tüm bu karışıklıklar onun kafasında Hindistan'ın tüm hükümet kuruluşlarının ele geçirilmesi fikrini oluşturmuştur. 1921 yılında Hindistan Ulusal Kongresi'nde yürütme yetkisine sahip

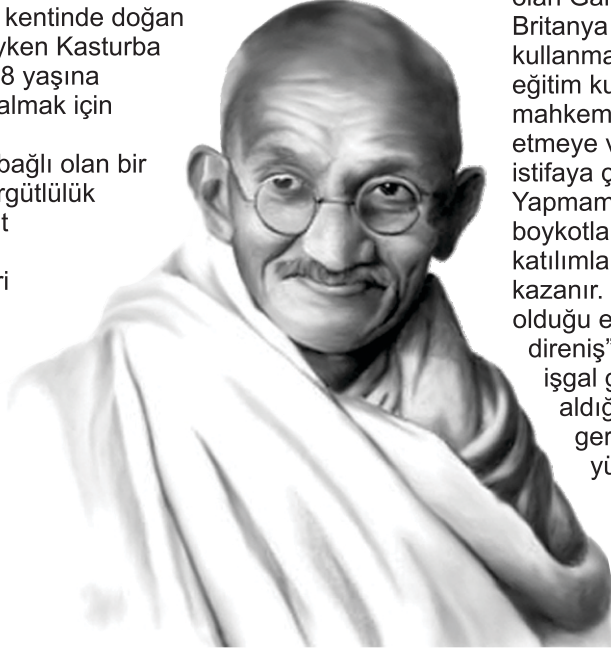
olan Gandhi, tüm halkı Britanya malı kumaşları kullanmamaya ayrıca eğitim kurumlarını, mahkemelerini boykot etmeye ve hükümet işinden istifaya çağırır. "İş Birliği Yapmama" adı verilen bu boykotlar çok geniş bir katılımı büyük başarı kazanır. Fakat başlatmış olduğu en etkili "pasif direniş" eylemi ülkesindeki işgal güçlerinin halktan aldığı tuz vergisine karşı gerçekleştirdiği tuz yürüyüşüdür.

İkinci Paylaşım savaşının etkisine, oluşmakta olan süper güç Amerika'nın yeni sömürgecilik politikası da

eklenince İngiliz İmparatorluğu yıpranmaya başlar. Gandhi ise bu tarihsel fırsatı değerlendirir ve İngilizlerin Hindistan'ı terk etmesini isteyerek en kararlı başkaldırısını gerçekleştirir. Hindistan bağımsızlığını kazanırken, İngilizler de son kozlarını Müslümanlar ile Hindular arasındaki gerilimi kullanarak Hindistan'ı bölmek için kullanır. Gandhi bu bölünmeyi engellemek için uğraşsa da başarılı olamaz ve Hindistan ikiye bölünür.

30 Ocak 1948'de aşırı sağcı görüşteki Hindu Mahasabha ile bağlantısı bulunan Naturam Godse, Gandhi'yi, bölünme konseyi tarafından belirlenen paranın Pakistan'a ödenmesinde ısrar ettiği ve bu yüzden Hindistan'ı zayıflattığı gerekçesiyle öldürür.

Sivil itaatsizlik modeli tabii ki ezilenlerin mücadelesinde bir yöntem olarak kullanılabilir. Ama her koşulda tek başına pasif direniş yeterli bir yöntem midir? Örneğin açık işgal altında olan Irak'ta ezilenlerin yalnızca pasif direniş yöntemini kullanarak işgalcilere karşı verdikleri bağımsızlık mücadelesinde başarıya ulaşmaları mümkün olabilir mi? İsrail tanklarının ve füzelerinin hedef aldığı Filistinli gençler ne tür bir pasif direniş yöntemi seçmeli?

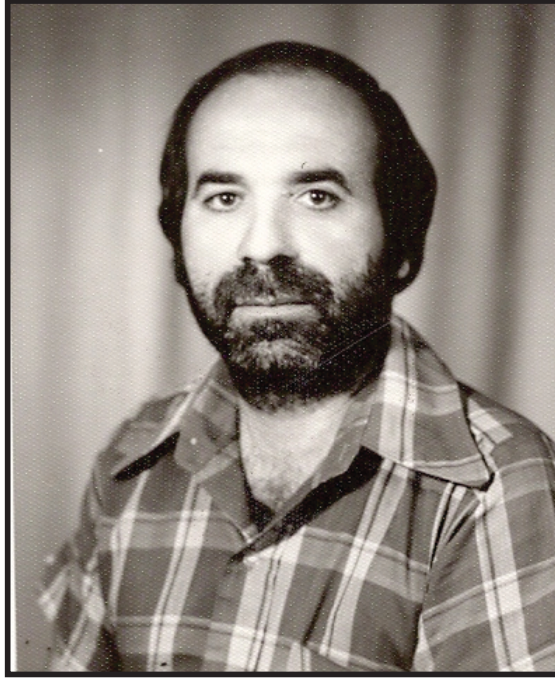
KAMİL ŞÜKRÜ TUNCEL (KORAT)

Merter Refikoğlu
merter81@yahoo.com

Düşmana İnat Mücadelemizde Yaşayacaksınız

Argasdi'nin bu sayısı yayına hazırlanırken bu sayfada yazılması amaçlanan; 13 Ocak 1948 Lefke Maden Grevi idi. Bu konu ile ilgili Kamil Amca ile o zamanlar üzerine bir söyleşi yapma hazırlığı yapılırken kötü haber geldi. Ailesinin de ölüm ilanında yazdığı gibi "faşistlerin yıllarca beceremediğini 20 yaşında bir trafik canavarı yaptı". Bunun üzerine Bellek Kıbrıs sayfası Kamil Amca'nın doğum günü olan 7 Mart'a ayrıldı.

Kamil Tuncel, 7 Mart 1927'de Baf kazasına bağlı İstinco (Tabanlı) köyünde tek odalı bir evde dünyaya geldi. Fakir bir çiftçi ailesinin çocuğu olan Kamil Tuncel, ilkokul eğitiminden sonra ayakkabıcılık mesleğini öğrendi. Daha sonra Lefkoşa'ya gelerek, eğitimi sırasında kardeşinin yanında manav çırağı olarak çalışmaya başladı. Bu zamanlarda okuma yazması olan Kamil Tuncel esnafa gazete okuyordu. Ardından çeşitli ayakkabı atölyelerinde çalışırken, Eylül 1942'de henüz on beş yaşında sendikal hareket ile tanıştı. İlk olarak sendikada tahsildarlık ve yardım toplamakla işe başladı. Sonra dükkân ve mîntika heyetlerinde yer aldı. İlerleyen zaman içinde ayakkabı sendikasında görev aldı. Bazı grevlerde bulundu. İş yerlerini grev kırıcılarından korudu. Arkadaşlarıyla birlikte sendikasıız işçileri örgütlemek için çalıştı. 1941 yılında kurulan Kıbrıs İşçi Sendikalarına (PSE) O da üye olur. Ancak 13 Ağustos 1944'te 436 Türk işçisi PSE'den ayrılırken O ve arkadaşları bu sendikadan ayrılmayıp beraber mücadele etmeyi savundu. Daha sonra baskı ve tutuklamalardan sonra PSE'nin yerini Kıbrıs İşçi Federasyonu (PEO) aldı. Kamil Tuncel ve arkadaşları 1948 Lefke CMC maden grevinde, grevcilere destek olup onlara yardımlar topladı. Türk ve Elen işçilerin emekleri ile yapılan Çağlayan bölgesindeki hastanenin yapım aşamasında büyük katkısı oldu. Ayakkabıcılar Sendikası'nda sekreterlik görevinde bulundu. Kıbrıslı Türk sendikacılar Ahmet Sadi, Derviş Ali Kavazoğlu ve Fazıl Önder ile yakın işbirliği içinde çalışan Kamil Tuncel, Kıbrıs Türk Eğitim ve Spor Kulübü'nde (TEK) sekreterlik ve 1954'de kurulan PEO Türk Bürosu'nda da üyelik yaptı. Bu büronun amacı ada çapında, Türk işçilerini aydınlatmak ve sendikaya üye sağlamaktı. 1955'lerde PEO ile Türk İşçi Birlikleri ve daha sonra da PEO-Türk İşçi

Bürosu ile elde ettikleri hakların bazıları; sendika kurma, grev yapma, günde sekiz saat çalışma, senede 15 gün ödenekli tatil, sosyal sigorta ve buna benzer birçok sendikal haklar olarak sıralanabilir. Kamil Amca'nın 1942'de başlayan sendikal mücadelesi TMT ve EOKA'nın esas kurdurulma amacı olan adadaki solcuların temizlenmeye başlanması ile sekteye uğrar. Hakkında çıkarılan vur emrine, arkadaşlarının tek tek hedef alınması sonucunda 25 Mayıs 1958 tarihli Bozkurt Gazetesi'ne Rum işçi birliğinden istifa ettiğine ilişkin bir açıklama yapar ve uzun süreliğine aktif siyasetten uzaklaşır.

Daha sonraki hayatına mesleği ile ilgili sorunlara sahip çıkarak devam eder. Özellikle AYKO'nun (Ayakkabı Kooperatifi) kurulmasında ve üretimin devam ettirilmesinde aktif rolü vardır. Ülkemizdeki ayakkabı üretiminin devam etmesi için arkadaşları ve meslektaşları ile çok mücadele verir.

Yıllarca içine gömmek zorunda kaldığı ideolojisini, siyasi görüşünü 2000'lerde Kıbrıslı Türklerin kitlesel çıkışı ile gün yüzüne çıkarıp anılarını kaleme alarak "Düşmana İnat Bir Gün Daha Yaşamak" isimli eseri ile kitaplaştırır.

Ve bu mücadele dolu yaşam yeni kitap çıkarma hazırlığında iken, geçtiğimiz günlerde hatalı bir şekilde çembere giren arabanın, Kamil Amca'nın motoruna çarpması sonucu son buldu. Kamil Amca düşmana inat yıllarca yaşadı, bundan sonra da düşmana inat mücadelemizde yaşayacaksınız.☒

(Bu yazı hazırlanırken Kamil Tuncel'in "Düşmana İnat Bir Gün Daha Yaşamak" ve Ahmet An'ın "İşçi Sınıfımızın İlk Öncüleri, 1958'e Kadar Emek Mücadelesinde Kıbrıslı Türkler" adlı kitaplarından yararlanılmıştır.)

18 Mart 1925: Fugasa Maden Ocağı'nda meydana gelen korkunç patlamada 8'i Türk, 3'ü Elen 11 maden işçisi can verdi. Cesetler kimlikleri tespit edilemediği için iki ayrı mezara karışık olarak gömüldü.

13 Ocak 1948: Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Elen maden işçilerinin 125 gün sürecektir ortak grevi başladı.

15 Ocak 1950: Kilise Yönetimi Enosis talebiyle plebisit gerçekleştirdi.

1 Mart 1954: "AKEL'ci Türklerin Siyasi Aylık Bülteni" ilk sayısını yayınladı.

23 Mart 1954: Lefkoşa Beliş Paşa Sinemasında "İçtimai Hayat Sigortası İçin Kıbrıs Türk Kongresi" (sosyal sigorta mücadelesi) toplandı. 150 delege 100 gözlemci katıldı.

9 Mart 1956: Makarios Seyşel adalarına sürgüne gönderildi.

27-28 Ocak 1958: "Ya Taksim Ya Ölüm" gösterileri düzenlendi.

19 Şubat 1959: İkinci Londra konferansında Kıbrıs Cumhuriyeti'ni yaratan anlaşmalar imzalandı.

25 Mart 1962: Bayraktar ve Ömerge Camileri bombalandı.

25 Şubat 1968: Başka adaya izin verilmemesi nedeniyle, Dr. Küçük KC Cumhurbaşkanı Muavini oldu.

8 Mart 1970: Yunan Cuntası ve CIA'nın Makarios'a başarısız süikast girişimi. ABD süikasti kınamayı reddetti.

20 Şubat 1971: "Kıbrıs'ta Kurtuluş" gazetesi yayınlanmaya başladı.

11 Şubat 1972: Yunan Cuntası Makarios'un istifasını talep etti.

16 Şubat 1973: Başka adaya izin verilmemesi nedeniyle, Denktaş KC Cumhurbaşkanı Yardımcısı oldu.

7 Mart 1973: Metropolitler Meclisi Makarios'u Başpiskoposluk'tan azletti.

28 Ocak 1974: EOKA ve EOKA-B lideri Grivas öldü.

25 Mart 1974: Sendikacı Arif Hasan Tahsin Bayraktarlık emriyle tutuklandı.

13 Şubat 1975: Kıbrıs Türk Federe Devleti ilan edildi.

12 Ocak 1976: Kıbrıslı Türk Özer Elmas Türkiye'de öğrenim görürken faşistler tarafından öldürüldü.

8 Mart 1976: Türkiye'deki devrimci mücadele içerisinde Kıbrıslı Türk solcu Mehmet Ömer öldürüldü.

18 Mart 1976: Toplumcu Kurtuluş Partisi kuruldu.

12 Şubat 1977: Denktaş-Makarios Doruk antlaşması imzalandı.

1 Mart 1977: Lefke Halk Kültür Derneği kuruldu.

12 Şubat 1979: Devrimciler önderliğinde Cypfruvex'te iki bini aşkın işçinin katıldığı 4 günlük grev düzenlendi. Talepler kabul edildi.

23 Şubat 1979: Türkiye'deki devrimci mücadele içerisinde Kıbrıslı Türk solcu Sadık Cemil öldürüldü.

25 Ocak 1986: K.T. Karikatürcüler Derneği kuruldu.

21 Şubat 1986: GKK tarafından Özgürlük'e dava açıldı.

Mart 1986: Cuellar "Barış Planı" gündeme getirildi.

13 Mart 1987: Özgürlük, GKK'nın davasından beraat etti.

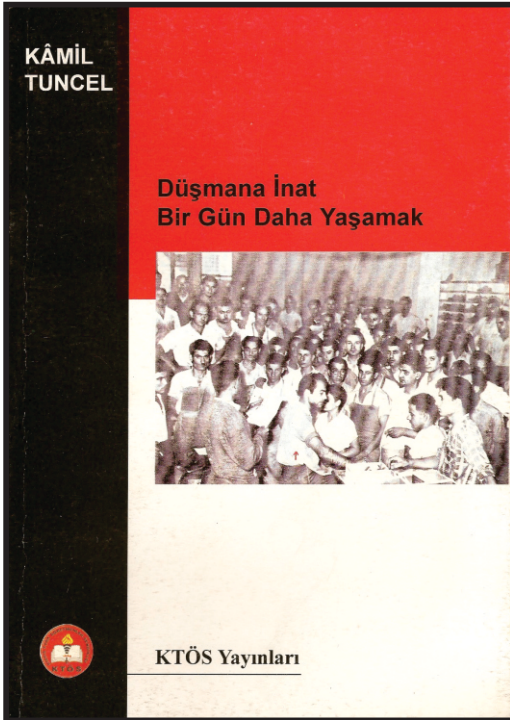
Ocak 1990: Özgürlük dergisinin 36. ve son sayısı yayınlandı.

21 Mart 1990: DAÜ-SEN kuruldu.

Kütüp=ha!-ne?

ben okudum, pek hazettim

Besim Baysal
besimbaysal@lycos.com

Kamil Tuncel, 1 Mayıs 1958 öncesinde sendikal ve siyasal mücadelenin içinde yer aldı. Emeğin haklarının ilerletilmesine büyük katkıları olan bir dönemin mihenk taşlarından biriydi. 1 Mayıs 1958 sonrası olayların ardından yaşanan geri çekilme döneminde ve 1974 sonrası Kıbrıs'ın kuzeyinde oluşturulan yağma düzeninde verdiği mücadelelerle toplumun üretimden koparılmasının önüne geçmenin yollarını aradı. Milliyetçiliği, ırkçılığı reddetti, yerine emekçilerin ortak mücadelesini saygıyı, sevgiyi ve paylaşımı koydu.

90'lı yıllarda reel sosyalist deneyimlerde ve devrimci mücadelede meydana gelen yıkımın aksine iflah olmaz bir şekilde dünyanın daha adil olabileceğine, barışa, kardeşliğe, en önemlisi de sosyalizme inancını yitirmedi.

2000'li yıllarda Kıbrıs'ın kuzeyinde yükselen mücadeleden ilham alarak hayatını, anılarını ve mücadelelerini geleceğe kazandırdı.

Yıllar sonra kalemini eline alması ile; arkadaşlarının nasıl yaralandığını, nasıl öldürüldüğünü faşistlerin oluşturduğu vur timlerinin her gün kendilerini nasıl takip ettiğini en önemlisi de bu terör ortamının halklarımızı nasıl etkilediğini yeni nesillere anlatmaya çalıştı.

"... Bizi daha yakından takibe başladılar, hatta vur ekiplerini de hazırladılar. Bir akşam Küçük Kaymaklı'ya gelen vur ekibi, beni vurmak için fırsat kolluyordu. Bunu farkedene komuşumuz ve dünürüm Sami Hüdaverdi, bu şahıslarla tanıştı, aldığı cevap çok ilginçti: "Biz bu akşam ya

Düşmana İnat Bir Gün Daha Yaşamak...

Kamil'i, ya Ahmet Sadi'yi, ya Fazıl'ı ya da Derviş Ali'yi vurmaya geldik, emir böyle" dediler. Tesadüfe bakın ki hepimiz de Küçük Kaymaklı'da oturuyorduk..." Kamil Tuncel, *Düşmana İnat Bir Gün Daha Yaşamak*, Hedef: Ayrılık ve Taksim, sf.72

Kamil Amca'nın yaşadıkları ve yazdıkları Kıbrıs'ın karanlık kalmış bir dönemini, bizim anne babalarımızdan yarım yamalak dinlediğimiz bir dönemi, tamamen farklı bir açıdan aktardı; yıllarca okullarda okuduğumuz resmi tarihi yoketti. Gerçekleri tüm çıplaklığı ile ortaya çıkardı.

"... Bana göre Niyazi Dağlı hakikatleri daha iyi görmeye ve değerlendirmeye başladı. Bunu hazmedemeyen iki lider Yenicami'de olan Niyazi Dağlı'nın birliğini basarak; "sen de mi komünist oldun" deyip, tehdit ettiler. Bu iki lider en sonunda 45'lik tabanca ile başına vurarak onu kanlar içinde bıraktılar. Böylece Niyazi Dağlı'yı alaşağı ettiler. Onun yerine işçilerle hiç ama hiç ilgisi olmayan İngiliz ordusunda çavuş Necati Taşkın Türk-Sen'in başkanlığına getirildi." Kamil Tuncel, *Düşmana İnat Bir Gün Daha Yaşamak*, sf.70

Kamil Amca, Kıbrıs'ta barış mücadelesinin halkların ortak mücadelesinden geçtiğini, devrimci mücadelede emekçilerin ortak mücadelesinin gözardı edilemeyeceğini her zaman vurgulayan kişiliğiyle, mücadelelerin bugünden yarına sonuca ulaşabilecek birşey olmadığını savunarak, uzun soluklu mücadelenin gerekliliğinin bilinci ile hareket eden bir mücadele insanıydı.

Bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi ile yeni nesil devrimcilere örnek olan Kamil Amca, örnek alınamayacak bazı "eski solcu" diyebileceğimiz kişilerde sık sık karşılaştığımız; "biz de sizin yaşınızda böyle heyecanlıydık" gibi söylemlerin hiçbir anlam ve ehemmiyetinin olmadığını göstergesi oldu. Örgütlenmeyi ve örgütlü hareket etmeyi, iknaya ve agresif olmayan bir çalışmaya dayalı görüşlerini, tanıştığı her solcu gence aşılamaya çalıştı. Vazgeçmemeyi, hayatı pahasına da olsa son ana kadar mücadeleye inanmayı yazdı ve gösterdi.

Bir gün; 1 Mayıs 1958'den sonra mücadele arkadaşları TMT denen silahlı terör örgütü tarafından vurulmaya ve öldürülmeye başladığında, öldürülme, yurt dışına çıkarılma ya da istifa ederek Kıbrıs'ta kalabilme dayatmaları arasında ülkesinde kalarak faşizmin ve ayrılıkçılığın Kıbrıslı Türk halkını ne tür bir geleceğe layık gördüğünü birebir yaşayıp değerlendirme fırsatı yakaladı.

Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası'nın katkıları ile yayınlanan "Düşmana İnat Bir Gün Daha Yaşamak" isimli kitabını okumak, bu mücadelede yer almak isteği duyan duymayan tüm Kıbrıslı Türklerin Kıbrıs'ın bu karanlık kalmış tarihiyle olan yüzleşmesinde yeni bir adım oldu.

Şimdi Kamil Amca yaratılan çarpık sistemde 20 yaşında bir gencin kullandığı, Türkiye plakalı ve sol direksiyon arabının, motosikletine çarpması sonucu aramızdan çalındı. Ancak ikinci kitabı için yaptığı

çalışmaları biraraya getirmeyi bir görev kabul ediyoruz ve en kısa zamanda kendisinin de istediği gibi KTÖS'ün katkıları ile bu kitabı tüm Kıbrıslı Türklerle buluşturmanın sözünü veriyoruz.

Düşmana İnat Mücadele Sürüyor. Sürecek.✉

HAPİSTE YATACAK OLANA BAZI ÖĞÜTLER

dünyadan memleketinden insandan umudun kesik değil diye ipe çekilmeyip de atılırsan içeriye yatarsan on yıl on beş yıl daha da yatacağından başka sallansaydım ipin ucunda bir bayrak gibi keşke demeyeceksin yaşamakta ayak direyeceksin.

belki bahtiyarlık değildir artık boynunun borcudur fakat **düşmana inat bir gün fazla yaşamak.**

içerde bir tarafınla yapayalnız kalabilirsin kuyunun dibindeki taş gibi fakat öbür tarafın öylesine karışmalı ki dünyanın kalabalığına sen ürpermelisin içerde dışarda kırk günlük yerde yaprak kırırdasa.

içerde mektup beklemek yanık türküler söylemek bir de bir de gözünü tavana dikip sabahlamak tatlıdır ama tehlikelidir.

tıraştan tıraşa yüzüne bak unut yaşını kuru kendini bittin bir de bahar akşamlarından. bir de ekmeği son lokmasına dek yemeyi bir de ağız dolusu gülmeyi unutma hiçbir zaman.

bir de kimbilir sevdiğin kadın sevmez olur ufak bir iş deme yemyeşil bir dal kırılmış gibi gelir içerdeki adama.

içerde gülü bahçeyi düşünmek fena dağları, deryaları düşünmek iyi durup dinlenmeden okumayı yazmayı bir de dokumacılığı tavsiye ederim sana bir de ayna dökmeyi.

yani içerde on yıl on beş yıl daha da fazlası hattâ geçirilmez değil geçirilir kararmasın yeter ki sol memenin altındaki cevahir.

Nazım Hikmet-Mayıs 1949

Üniformaya Verilen Önem

Okullarımızda üniformanın gerekli olup olmadığı eminim birçoğumuzu hayatında en az bir kez düşündüren bir konudur. Kimilerimiz üniforma giymenin zorunlu olmaması gerektiğini ve saçma bir şey olduğunu, kimilerimiz ise disiplinli düzenli bir öğrenci olmanın gereği olduğunu savunur. Üniforma giymenin de giymemenin de olumlu ve olumsuz yanları vardır. Ve giyilsin ya da giyilmesin diye bir ayırım yapılmamalıdır çünkü pek bir şey farketmeyecektir.

Üniformanın disiplini sembolize ettiği doğrudur fakat bunu okulların temel disiplin maddesi yapmak kesinlikle yanlıştır. Üniforması istenilen gibi olan öğrencinin karakteri de iyidir, davranışları da düzgündür diye bir şey yoktur. Bu nedenle, öğrenciyi iyi biri olarak yetiştirme kaygısı üniformadan ibaret olmamalıdır. Beklenen üniforma giyilmediği zamanlarda, öğrencilerin esas görevi okula uygun üniformayla gelmekmiş gibi davranmaları yanlıştır. Ayakkabı modeli, çorap rengi, etek boyu... Keşke düzgün üniformanın önemini ve gerekliliğini anlattıkları kadar öğrencilerin dış dünyaya bakışları hakkında da bazı

şeyler söyleseler. Uç noktada bir örnek olacak belki ama gerçekten çok merak ediyorum; bir öğretmen öğrencileriyle üniforma disiplini hakkında konuştuğu kadar gece kulüplerine gitmenin yanlışı hakkında da konuşmuş mudur? Şekil ve görünüş olarak düzgün bireyler yetiştirmek çabasına düşüp de davranış bozuklukları ve çarpık ilişkiler hakkında konuşmayı unutmuş mudurlar? Giysi disiplinine çok mu önem vermişlerdir? Amacımız körü körüne üniformaya muhalefet olmak değil. Sadece ona verilen önemin yarısı kadar bile olsa toplumsal ve kişisel gelişim konularına da önem verilmesidir. ☒

YGS (Nam-ı Diğer ÖSS)

Bu konudan, Argasdi'nin 2009 yılındaki 14. sayısında daha önce bahsedilmişti. Ne yazık ki o zamandan bu güne sınavın isminden başka hiçbir şey değişmedi.

Sınava, bu yazının yayınlanmasından sonra tam olarak 85 gün kalmış olacak. Sınav gününe kadar gerekli olan bilgileri ezberlemek, çalışmak ve soru çözmek gerekiyor. Bunları yapmak için de mecburi olarak, sosyal hayatımızdan vazgeçmek, sık sık dershaneye gitmek ve eve kapanarak çalışmak gerekmektedir. Bunları yaptığınız zaman, hayatınızın önemli bir bölümünü

kaçırdığınızı görürsünüz. Bununla beraber sınava hazırlanırken öğrencinin üzerinde olan baskı ve stres onun sağlığını onun sağlığını olumsuz yönde etkilemektedir. Hayatımızı etkileyecek bu kararın bizim isteklerimiz üzerine değil de belirli bir süre zarfında yapılacak olan bir sınavda tutturulacak puana bağlı olması yeterince kötü bir durumdur. Bu sistemin değişmesi gerektiği bir gerçektir ve gereklidir. Ayrıca iyi bir üniversitede okumak için iki ayrı seçeneğiniz vardır. Birincisi; yüksek bir puan için dershaneye gitmek (ki bunun olabilmesi için para gerekir) ikincisi de; özel üniversitede okumak. Ne kadar farklı görünseler de ikisinde de ortak nokta paradır!!! İşte bu yüzden bu YGS'yi (ÖSS'yi) REDdediyoruz! Sınavsız hava sahası ve sınavsız üniversite istiyoruz! Paralı eğitime HAYIR!!!! ☒

Komik YGS Soruları

1) Levent ile Nejat'ın yaşları toplamı, Hüsnü'nün yaşına eşittir. Bahri'nin yaşı ise gizlidir. Hepsinin yaşları toplam 670 yaptığına göre Hüsnü'nün bir kaplumbağa olduğu açıktır. Kaplumbağalarda sindirim sisteminin zaman zaman sağa çekmesine ne denir?

- a) Mutasyon
- b) Soğuk difüzyon
- c) Ilık difüzyon
- d) Deli DNA
- e) Hekto

2) Bir uzay gemisindeki astronotların %20'si alıngan, %20'i neşeli, %10'u uykucu, geri kalanlar ise maymundur. O uzay gemisinin Türk olma olasılığı yüzde kaçtır?

- a) 15
- b) 170 desigrad
- c) Şansa bağlı
- d) Hekto
- e) Allah bilir

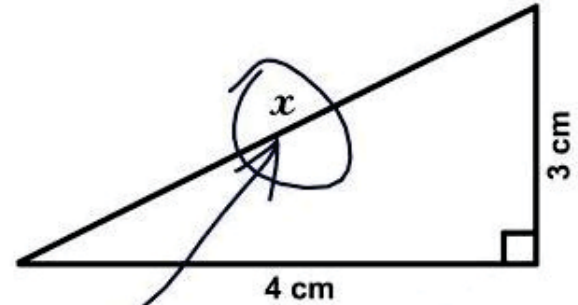
3) Bir cezveye iki musluktan su akmaktadır. Oysa bir musluktan akan su, cezvenin dolması için yeterlidir. Bu açıktır, nettir. Tartışan manyaktır. Cezvenin sapı kaç gr ağırlığında olsa gerek?

- a) 40 gr
- b) 8 hekto
- c) 143 milogram
- d) 44 kgb
- e) Hepsinden biraz

4) Anamur'dan yola çıkan bir forklift, saatte 40 kilometre hızla gitmektedir. Öte yandan Üsküp'ten havalanan bir helikopter incek yer aramaktadır. Bu iki aracın Susurluk'da bir kamyonu çarpma olasılığı nedir?

- a) yüzde bin
- b) Susurluk yol üstünde diil ki
- c) Hekto
- d) kktc'nin tanınma olasılığı kadar
- e) Herhangi biri

1. "X"i bulunuz?

İste burda

5) 37 kişilik bir sınıfta kız öğrencilerden bir kısmı Fransızca, bir kısmı İspanyolca, bir kısmı da hem Almanca hem de Türkçe konuşmaktadır. Kalanlar ise kendi aralarında konuşup gülüşmektedir. O sınıftaki erkek öğrencilerin tamamı bütün dilleri konuşabilmektedir. Okulun bir kız lisesi olduğu varsayılırsa, Hintçe düşünüp Farsça yazabilen kaç öğrenci vardır ve coğrafyacının adı nedir?

- a) 18 - Nebahat
- b) Hekto
- c) 19 - Kamil
- d) 10 - Heidi
- e) 60 - Taziye

6) İnsan vücudunda yer alan kırkırdak doku, iskeletle uyum içinde geçinmek için zaman zaman sol kulakçık üzerinden alyuvar pompalar. Mide boşluğunda ise bir kısım ara kablolar vardır ki, bunlara bağırsak denir. Bazı biyologlar ise bağırsak diye diretir. Hepsini bir yana insan vücudunda hangi kemik, masa kenarına çarparsa çok acır?

- a) Köprücük
- b) Tüp geçitçik
- c) Kedicik
- d) Hektocuk
- e) bilmem

Çok Alametler Belirdi

Hasan Yıkıcı
hasan_ykc@yahoo.com

Her dönemin kendine özgü göstergeleri vardır. İçinde bulunduğumuz dünya ve insanlık durumunu anlayabilmek, bir diğer deyişle "zeigest"i yani zamanın ruhunu kavrayabilmek için bu göstergelerin iyi okunması gerekmektedir. "Zamanın göstergeleri" diyebileceğimiz toplumsal, kültürel ve ekonomik durumların sürekli olarak değiştiğini de göz önünde bulundurarak onları anlamaya yönelik bir okumanın, hareketin yasalarından bağımsız bir okuma olamayacağı aşikardır.

Kuşkusuz belli bir tarihsel dönemde o döneme için nedenlerden ve sonuçlardan ötürü sürekli değişen göstergeleri, söz konusu zaman kesiti içerisinde idrak etmek, belli bir zaman sonra idrak etmekten daha karmaşık ve zor olabilir. Ama tam da bu nedenden ötürü, tarih birbirinden bağımsız aşamalarla değil, birbirine bağımlı ve birbirini etkileyen süreçlerle karakterize olduğundan; dünya ve insanlık durumuna ilişkin güncel göstergeleri bu süreç ve etkileşimler göz önünde bulundurarak okumak gerekir. Böyle bir yaklaşımla hem içinde bulunulan durumun mutlak ve değişmez olmadığı gerçeğini hem de günceli tarihselin içerisinde kavrama çabasını saklı tutmuş oluruz.

I.

Dünya sistemi ve dünyamıza dair bir anlam kodlaması yapacak olursak, bunalım sözcüğünü kullanmak hiç de abartılı olmayacaktır. Öyle ki bu sözcük hem kişinin kendi anlam dünyasına dair varoluşsal bir gönderme yapmaktadır hem de sistemin ve dolayısıyla toplumsalın genel karakterini yansıtmaktadır. Ne acıdır ki bugün bu böyledir.

Kapitalizm nice şaşalı, cilalı ve abartılı maskelerinin ardından, tüm dünyayı ve insanlığı yokoluşa sürüklemektedir.

Uçurumun ucunda duran bir kişi aşağıya baktığı zaman istese de istemese de aşağısı hakkında kafasında düşünceler oluşturur. Ve muhtemelen hayatının büyük çelişkilerinden birini de orada yaşar. Fakat tüm mevzu bununla sınırlı değildir. Esas sıkıntı kişinin ne atlayamaması ne de sırtını uçuruma verip geri dönmemesidir. Bundan dolayı sormamız gereken soru "uçurumdan atlayacak mı atlamayacak mı acaba?" değildir. Sormamız gereken "kişiyi uçurumun ucuna kadar getiren ve onu ölüm karşısında da yaşam karşısında da çaresiz bırakan nedenler nelerdir?" sorusudur. Evet, kişinin temel problemi bugün ölememe ve yaşayamama arasında sıkışıp kalmasıdır.

Bu da kuşkusuz kapitalizmin neden olduğu anlam yitimiyle ilgilidir. Kişinin toplumsal bir varlık olarak toplumun içerisinde varolamamasına neden olan; bir yandan kişiyi hiçleştiren ve edilgen kılan kapitalist toplumsal ilişkiler; diğer yandan da tüketim ve hız tutkusuyla karakterize olan egemen toplumsal bilinçtir.

Günümüz insan ilişkilerini temel alarak bir evrim tablosu çıkaracak olsak şu şekilde bir soy ağacı çizebiliriz:

Bir yandan umutsuz ve kendisi de dahil

her şeyi boş vermiş homo melankolikus. Diğer yandan da insan insanın kurdurur parolasını yaşam rotası benimsemiş, Hobbesçu homo piyasacılıkus. Bu iki alt türün birleşmesinden ortaya çıkan ana tür ise homo neo-liberalikus.

II.

Kapitalist uygarlık bir vakum gibi tüm dünya kaynaklarını emmektedir. Gezegenimiz üzerindeki yaşam kaynakları gittikçe artan bir hızla tükenmektedir. Dünya İzleme Enstitüsü'nün* yaptığı bir araştırmada ortaya serilen veriler bunun çarpıcı bir örneğidir. Raporda tüm dünyanın batılı ülkeler kadar kaynak tüketmesi durumunda insanlığın dört dünyaya daha ihtiyaç duyacağı ifade ediliyor. Batı ile doğu, kuzey ile güney arasındaki eşitsizlikler ise gittikçe artan bir hızla derinleşiyor. Kasım ayında NATO ülkeleri dünya üzerindeki hakimiyetlerini konuşmak ve emperyal emellerini masaya yatırmak amacıyla bir araya geldikleri günlerde Haiti'de salgın gösteren hastalık tüm ülkenin ve halkının geleceğini tehdit ederek ölüm saçıyordu. IMF ve Dünya Bankası'nın sunduğu "neo-liberal yapısal reformların" daha az kamusal sağlık, eğitim ve ulaşım yani daha az toplumsal refah deme olduğunu göz önünde bulundurduğumuzda küreselleşmenin eşitlik değil yoksulluk ve eşitsizlikler yarattığını çok kolay görebiliriz.

III.

Sadece batı ile doğu, kuzey ile güney arasındaki eşitsizlikler değil; aynı zamanda da kuzeydeki kuzey ve güney; batıdaki batı ve doğu arasındaki eşitsizlikler ve çelişkiler de artmaktadır. Hala krizinin içinden çıkmayan kapitalizm, dünya genelinde yoksulluğu ve işsizliği artırmaktadır. Buna rağmen zenginler krizden faydalanarak daha da zenginleşmenin yolunu aramaktadırlar.

Başta Avrupa olmak üzere dünyanın belli başlı ülkelerinde faşizm tehlikesi düşünülenin de üstünde bir potansiyel barındırıyor. Avrupa'da ve hatta ülkemizde de göçmen işçilere, üçüncü dünya insanlarına karşı açık ve doğrudan saldırılarla varlığını hissettiren neo-faşizm, kapitalizmin krizi derinleştikçe yükselmektedir. İnsanlık faşizm, yoksulluk ve ekolojik yıkım ile karakterize olan evrensel bir kriz yaşamaktadır.

Dünya'yı değiştirmek üzere

Esasen bu yazı Baraka'nın kuruluşunun 10. yılı nedeniyle Baraka'nın değerleriyle ilgili bir yazı olacaktı. Fakat yazmaya başlayınca bir türlü Baraka'ya ve değerlerine nereden, nasıl gireceğimi kestiremedim. Yukarıdaki kısa ve yüzeysel 'dünya durumu analizi!!!' derinlemesine bir anlama çabasıdan çok girişte bahsedildiği gibi zamanın

göstergelerinin üzerinden geçmek niyeti taşımaktadır. Kaldı ki "dünya durumu analizi" için çok daha kapsamlı bir çalışma gerekmektedir.

Fakat Baraka'nın kuruluşundan bu yana geçen 10 senelik süre zarfında gerek ülkemizde gerekse de dünyada pek çok şey hızlı bir şekilde değişti ve değişmeye de devam ediyor.

Baraka kurulduğu zaman dünya ölçeğinde yeni oluşmaya başlayan ve sokağa çıkan toplumsal hareketler şimdi hem kendi özel evrimlerinin bir sonucu olarak hem de krizin de etkisiyle yeni ve daha radikal bir çehreye bürünüyor.

Toplumsal hareketler kimlik politikalarından sıyrılarak, anti-kapitalist bir zeminde büyümeye başlıyor. Tüm bu göstergelerden önümüzdeki yıllarda sınıf mücadelesinin sertleşeceği ve büyüyeceği rahatlıkla söylenebilir.

Avrupa'nın ve dünyanın pek çok yerindeki toplumsal karşı çıkışlar 10 sene öncesinden farklı olarak doğrudan kapitalizmi hedef almaya başlıyor. Bunun tek bir anlamı var, kapitalizm yaşanılabilir değildir!

İşte Baraka Kültür Merkezi de gerek kendi özel tarihi olan bu 10 yıllık süre zarfında biriktirdikleri ile, gerekse de genel olarak sınıf mücadelesinin ve toplumsal hareketlerin ulaştığı olgunluk düzeyinin bir parçası olarak yeni bir dönemin kapısını aralamaktadır. Argasdi'nin ilk sayılarından birinde "değerlerimizi hayatımıza uygulamaya değer mi?" diye sormuştuk. Şimdi bu sorunun cevabı biraz daha yakıcı bir şekilde kendisini ana gündemimiz olarak sunmaktadır. Eko-sosyalist, eşitlikçi ve özgürlükçü, feminist, enternasyonalist ve anti-kapitalist bir mücadele stratejisi kaçınılmazdır. Başka bir kültür ve başka bir dünya yaratımı; sadece insanlığın değil aynı zamanda gezegenimizin geleceği için de zorunludur.

21.yy sosyalizmi için devrim, hemen şimdi... ☒

*Ütopya yayınevinden çıkan "kriz, kapitalizm, isyan" kitabından aktaran Temel Demirer.

Geleneksel Din Kültürü Ve Ahlak Asimilasyonu

Samet Hakkı Yolcu

“Din velikum veliye din” yani “senin dinin sana benim dinim bana”. Bireysel olarak düşünölmeye yatkın bir söz olmasının yanında değışik toplumlarda aynı dinin farklı yaşanıő şekillerini gördükçe aynı zamanda toplumlar için de kullanılabileceğini düşünmemek mümkün değil. Pek çok yerde bize sorulmadan “dinimiz” olarak bahsedilen İslam da bundan nasibini alıyor. İslam'ın beşığı Ortadoğu'da bile çok çeşitli bir din geleneğı mevcut. İran (special thanks to: Ayetullah Houmeyni), Irak gibi İslam'ın çok koyu yaşadığı yerlerin yanında Katar, Kuveyt, Dubai gibi modern dünyada epey söz sahibi olan bazı Ortadoğu devletleri İslamın çok daha ılımlı ve modern bir sürümünü yaşıyor. Bunu dünya geneline ve tüm dinlere yaymak, bu dinlerin coğrafyalardaki yaşanıő farklılıklarından bahsetmek mümkündür. Gerek yazının özünden sapmamak gerekse konuyu dallandırıp budaklandırmamak adına projektörümü Kıbrıs'a ve İslam'a çeviriyorum.

Yurdumuzda yaşanan İslam, her şeyden öte ılımlı ve son derece hoş göröü bir haldedir. Bir hocamın dediğı gibi bir ateist evlat, oruç tutan anne babasına iftar sofrasını hazırlamada yardımcı olur. Oruç tutmadıkları için dövölenlerin olduğı bir dünyada inancını bu şekilde hoşgöröü yaşamayı başarabilen bir toplumun parçası olmak gurur vericidir. Aslında olayın özü bir arkadaşımın duyduğum bir sözde saklı “Biz dinin ibadet yönünü değil, güzel ahlak

yönünü aldık”. Bu sözün doğruluğunu, bir zamanlar bayram namazları dışında hemen hemen boş olan camilerimizden ve bir zamanlar düşük olan suç ortalamamızdan anlamak mümkündür. Biraz önce de dediğim gibi Kıbrıs insanı dini biraz ılımlı yaşıyor. Mesela viskisiz, konyaksız, 31'siz bir bayrama bayram denmez. Bayram sabahı gazetelerde boy boy yer alan ve halkın bayramını kutlayan içki reklamları dikkatli gözlerden kaçmayan hoş bir enstantanedir. Zaten bayramlarda da uyguladığımız dini değil, geleneksel bir senaryodur. Bayramlarda alkol tüketilmesi, çocuklara para verilmesi (şeker ihtiva eder), fırın kebabı vs. artık gelenekselleşmiş etkinliklerdir. Dini yönleri olmamasına ilaveten birçok ölkede hoş karşılanmayacak bir gelenek olarak göze çarpan alkol; “bizim bayramlarımızın” ayırt edici özelliğı olarak sayılabilir.

Dinin manevi geleneğinin yanında ibadet geleneklerinden de bahsedebiliriz. Bunlar içinde en fazla gözöme çarpan camiler olmuştur. Çeşitli ölkelerde çeşitli mimaride camiler görmek mümkündür. Bizim camilerimiz; artık etrafta pek fazla görölme de sarı taşlı, genellikle tek minarelidir. Belki de yüzyıllara inat ayakta duranları vardır. Heyt maşallah!!! Tamam buraya kadar başlık-entry uyumsuzluğundan bahsedebiliriz. Ama işte alın size işin

asimilasyon yönü: Bildiğiniz gibi TC Hükümeti tarafından Kıbrıs'ın kuzeyine uygulanan ve uzun yıllardır devam eden bir asimilasyon ve entegrasyon politikası var. Zaten hali hazırda uygulanmakta olan Türkleştirme asimilasyon paketine ek olarak son zamanlarda dini bütün AKP tarafından uygulanan İslamlaştırma paketinin faaliyetleri de hızlandırıldı. (Zorunlu din dersleri, Kur-an Kursları, cami sayısındaki artış). Bu İslam paketi içinde yer alan camilere özellikle değinmek istiyorum. Bahse dahil camileri tahayyöl etmek zor değil. Artık hemen hemen her yerde göröyoruz zaten. İnce, yer yer motifli, beyaz tonlarında, genellikle 2 minareli camiler Freudsal anlamda gökyüzümüzle ve şehirlerimizle birleşiyor, yurdumuza buram buram Türkiye esintileri taşıyor ve bu beni rahatsız ediyor. Lefkoşa'nın, Mağusa'nın, Girne'nin manzarasına tecavüz eden Türkiye tarzı ince belli minareler beni rahatsız ediyor. Cami sayısının son yıllarda bu kadar artması, pedagojik becerisi olmayan din adamlarının çocuklara anlattıkları saçma sapan şeyler, hatalı bilgiler ve gelişimsel dönemlerine uygun olmayan saçma sapan empozisyonlar beni rahatsız ediyor; kültürümüze dıştan yapılan müdahaleler beni rahatsız ediyor!

“İyi insan” olmanın yolunun “iyi Müslöman” olmaktan geçmediğini yüz yıllar önce kavramış bir toplum olarak “geleneksel inançlarımızı” değıştirmeye ve koyulaştırmaya çalışanlara karşı bir duruş göstermediğimiz sürece kültörel öğelerimizin bir çoğunun olacağı gibi geleneksel din ve ahlak anlayışımız da asimile edilip, entegrasyon sürecine başarılı bir basamak olarak dahil olacaktır.☒

FEMİNİST İZ

**MEDYAYI
İZ LİYORUZ**

"MEDYADA CİNSİYETÇİLİĞE HAYIR" EYLEMLERİNE BAŞLADIK

28 Kasım günü, YKP-Fem'den arkadaşlarımızın dikkatimizi çekmesi üzerine Yenidüzen Gazetesi'nin Pazar ekinde, Mert Özdağ imzasıyla "Yaşanmış Bir Hayat Hikayesi" adında, gece kulüpleri ile ilgili bir yazı dizisi yayınlandığını farkettilik. Söz konusu yazı, başlığından fotoğraflarına, kullanılan kelimelerden fantazi havasındaki anlatım tarzına kadar buram buram cinsiyetçilik kokuyordu. Gece kulübünden kadın eti kiralayan "kahraman" bir gencin "heyecanlı serüvenlerini" ballandıra ballandıra anlatan yazı, kadınları gözle taciz etmeyi normalleştiriyor, bazı kadınların kerhaneye ait olduğu imasında bulunuyor ve kadınlara "az kullanılmış", "taze" gibi sıfatları yakıştıracak kadar ileri gidiyordu. Derhal, eleştiri ve uyarılarımızı içeren ve yazı dizisinin durdurulup okurlardan özür dilenmesini talep eden bir mektup hazırlayarak gazete yetkililerine ilettik. YKP-Fem, POST Araştırma Enstitüsü ve Baraka Kültür Merkezi imzalı açık mektubumuzda "Gece kulüplerinde yaşanan insan hakları ihlalleri ile ilgili haber ve yazıların yayınlanması, kamuoyunun ve özellikle de devlet yetkililerinin dikkatinin bu yöne çekilmesi, hükümet üzerinde bir baskı oluşturmak adına elbette faydalı ve gereklidir. Ancak bu gibi haber ve yazıların, magazin formatında, özendirici, gece kulüplerindeki kadınların kölelik koşullarını görmezden gelen ve kadın eti alınıp satılmasını meşrulaştıracak bir üslupla yazılması, en az gece kulüplerinde yaşananlar kadar insanlık dışıdır. Mert Özdağ'ın söz konusu yazısı, "gazeteci sorumluluğuyla gerçekleri anlatma" süsü verilmeye çalışılsa da erkek egemen histerileri kışkırtan ve sadece gece

kulübündeki kadınları değil tümüyle kadın bedenini aşağılayan bir yazıdır." diyor ve Mert Özdağ'ın daha önce de cinsiyetçi ve ırkçı yazılar yazdığını hatırlatıyorduk. Eleştiri mektubumuz gazete yetkilileri tarafından kendilerince dikkate alınmakla beraber yazı dizisi yayınlanmaya devam etti ve üslupta da ciddi bir değişiklik olmadı; yazı dizisinin ikinci bölümü de kadın eti kiralayan bir kişiden "kahramanımız" diye bahsedebiliyordu. Artık protestomuzu yazılı değil eylemli bir şekilde gerçekleştirmek kaçınılmaz olmuştur. Bu arada, olayları yaşayan kişiyle röportaj yapılmış gibi gösterilerek yayınlanan bu metnin, uzunca bir süredir internet ortamında bulunduğunu ve hayal ürünü olma ihtimalinin yüksek olduğunu da öğrendik. Dolayısıyla gece kulüplerini, eleştirme iddiasıyla özendiren bu yazı dizisinin hiçbir haber değeri de yoktu. 7 Aralık Salı günü YKP-Fem ve POST Araştırma Enstitüsü'nden arkadaşlarla Yenidüzen Gazetesi önünde gerçekleştirdiğimiz eylemde "Medyada Cinsiyetçiliğe Hayır", "Köleliği Normalleştirme" ve "Yenidüzen Senden Beklemezdi" gibi pankartlar tutarak hem Yenidüzen'e hem de diğer medyaya mesajımızı iletmeye çalıştık. Eylemimizin ardından gazete yetkililerinden Cenk Mutluyakalı ile de bir süre görüşerek fikirlerimizi aktardık. Medyayı izlemeye ve tepkimizi koymaya devam edeceğiz. Sizlerden de gelecek katkılarla, medyanın erkek egemen sistemi pekiştirmesine, kadınları aşağılamasına, cinsiyetçi dille haber ve yazılar yayınlamasına dur diyeceğiz. Basın açıklamamızda belirttiğimiz gibi: "Bugün eleştirilerimizi Yenidüzen Gazetesi'ne yöneltmiş olsak da neredeyse her gazete ve televizyon kanalında toplumsal cinsiyet eşitliğine aykırı yayınlar yapılmakta, magazin sayfalarında kadın bedeni bir meta gibi teşhir edilmektedir. Bu protestomuzla diğer medya

"Medyanın kadın konusundaki temel tutumundan görüyoruz ki, medya emperyalizmin kültür politikası paralelinde önce yozlaşma, çarpıklık ve bunalım yaratıyor. Ardından, "kurt dumanlı havayı sever" misali bu çarpıklığın, yozlaşmanın ve ahlaki çöküntünün meyvelerinden para kazanıyor." Medyada Kadın - Hatice Akdoğan

kuruluşlarını da uyarıyor ve cinsiyetçi, erkek egemen, kadınları aşağılayan yayınlar yapmaları halinde kendilerini de protesto edeceğimizi bildiriyoruz."

Basın açıklamasının özeti: Değerli basın emekçileri değerli halkımız, Bugün burada Yenidüzen Gazetesi'nin Pazar ekinde, Mert Özdağ imzasıyla iki haftadır yayınlanmakta olan "Yaşanmış Bir Hayat Hikayesi" adlı yazı dizisini protesto etmek için toplandık. Söz konusu yazı, Mert Özdağ'ın gece kulüpleri hakkındaki ilk cinsiyetçi yazısı değildir. 25 Ağustos 2010 tarihli Yenidüzen Gazetesi'nde yayınlanan "Fuhuş ve 300 bin Erkek" başlıklı, bilimsel dayanaktan mahrum yazıda, gece kulüpleri kapatıldığı takdirde tecavüzlerin artacağı öne sürülmekte, dolaylı olarak ırkçı bir şekilde yabancı kadınların köleleştirilmesi meşrulaştırılmaktaydı. Mert Özdağ ve Yenidüzen Gazetesi, gece kulüplerine karşı ise bunu açıkça ortaya koymalı ve yayınlarını bu doğrultuda yapmalıdır. Yok eğer gece kulüplerinin devamından yana ise bunu da açıkça belirtmeli ve takdiri ya da tepkiyi okuyuculara bırakmalıdır. Evrensel haber etiği ilkelerine, emeğin değerine ve toplumsal cinsiyet eşitliğine vurgu yapan böylesi bir gazetenin, haklı eleştirilerimizi yapıcı yönde değerlendirmesi ve yayınlarına bu doğrultuda devam etmesini umuyoruz. Ayrıca cinsiyetçi ve ırkçı söylemin ifade özgürlüğü örtüsüyle kapatılamayacağını da hatırlatıyor, ifade özgürlüğünün belirli cinsel kimlik ve etnik kökene karşı hoşgörüsüzlük içermediği sürece kullanılabileceğini vurguluyoruz. ☒

SERMAYENİN CİNSİYETİ YOK!

Asgari ücret, normal bir çalışma günü karşılığı olarak işçilere ödenen, işçinin ve ailesinin gıda, giyecek, barınma, sağlık, eğitim gibi ihtiyaçlarını günün fiyatları üzerinden en az düzeyde karşılamaya yeteceği varsayılan ücrettir. 1 Ekim 2009 tarihinden itibaren aylık asgari ücret; ülkemiz için asgarinin de asgarisi bir rakam olan 1,075 TL nettir. Asgari Ücret Saptama Komisyonu yılda en az bir defa olmak üzere asgari ücreti saptamak zorundadır. Eylül ayının sonlarında yeni asgari ücret saptanması için Komisyon toplanmış ve yine tartışmalar başlamıştır. 1974'ten bu yana dayatılan politikalar çerçevesinde üretim yok edilmiştir. Tüm temel ihtiyaçlarımız yurt dışından ithal edilmekte ve fahiş fiyatlar ile satılmaktadır. Bu yüzden de gıdadan giyeceğe piyasadaki her şey el yakmaktadır. Bunun yanında devletin hastanelerine ve okullarına yatırım yapmamasından ötürü eğitim ve sağlık özel kurumlarda fahiş fiyatlarla satılmaktadır. Toplum içerisinde tüm bu çarpıklıklardan en çok kadınlar ve çocuklar zarar görmektedir. Asgari Ücret Saptama Komisyonu ekim ayı içerisinde asgari ücreti belirlemek için toplandığında Genç İş ADAMları Derneği'nin KADIN başkanı talihşiz bir açıklama yaparak asgari ücretin yükseltilmesine karşı çıktı ve "ülkemizdeki ekonomik yapıda asgari ücretin değişmesi birçok taşı yerinden oynatacak niteliktedir" dedi. KADIN başkan ayrıca "asgari ücretin, "temsil ettikleri kesimlerde ne kadar geniş tabana yayıldıkları tartışma konusu olan" örgütlerce oluşturulan bir komisyon tarafından belirlendiğini ve "pazarlık usulü ile olgunlaştığını" iddia etti, bu "pazarlığın da hangi kriterlere dayanarak ve nasıl yapıldığının bilinmediğini" de ileri sürdü ve işverenlerin de katılımıyla asgari ücretin saptanması gerektiğini savundu.

Bu açıklama, bizlere sermayenin cinsiyeti olmadığını, başkanı kadın da olsa, erkek de olsa, sermayenin her zaman emekçilerin karşısında olduğunu bir kez daha göstermiştir. Daha önce de işverenlerin "yabancı işçilere geldikleri ülkenin asgari ücretinin ödenmesi" ya da "sektörel bazda asgari ücret ödenmesi" gibi ırkçı ve ayrımcı önerilerde bulunduklarını unutmamak.

Genç İş ADAMları Derneği'nin KADIN başkanı ya emekçilerin ve özellikle kadın emekçilerin hangi koşullarda barındıklarını, evlerine haftada kaç kez et ve süt girdiğini, hasta olduklarında nasıl tedavi olduklarını, çocuklarını hangi koşullarda doğurup büyüttüklerini bilmemektedir ya da bilse bile sermayenin çıkarları onun için daha önceliklidir ve kesinlikle umrunda değildir.

Kadın üye sayısı neredeyse erkek üye sayısı kadar olan Genç İş ADAMları Derneği'nin isminden kadın üyeler rahatsız olmuyorlar mı bilmiyoruz. Kendilerini "Ben işadımıyım" diye mi tanıtıyorlar onu da bilmiyoruz. Derneğin yönetim kurulunda 3, dernek meclisinde 4 kadın var. Ancak sermayenin çıkarları söz konusu olduğunda kadın sayısının fazlalığı daha eşitlikçi, anti-hiyerarşik, toplumsal cinsiyetinden ötürü iki kez sömürülen kadınların haklarının savunulduğu feminist politikaların yapılmasının önünü maalesef açmıyor.✗

REGL BUNALIMI / PMS !!!

Siz, kadınların ilk regl (adet, aybaşı) görünce, biraz heyecan biraz korku içerisinde annelerine söylediklerinde yanaklarına tokat yediğini biliyor musunuz? Bu da yetmezmiş gibi ailedeki tüm diğer kadınların da "ilk regl" olayını duyduklarında regl olanın yanaklarına tokat attıklarını biliyor musunuz? Namuslu olmak adına sürdürülen "İlk regl'de yanağa tokat" geleneği, kadının regl dönemi ile barışık olmayan bir toplumda büyüyecek olduğunu deneyimlediği ve hayatının geri kalan evresinde maruz kalacağı şiddeti sembolize etmektedir.

Regl, ortalama her yirmi sekiz günde bir başlayan ve yaklaşık bir hafta süren bir dönemdir. Bu dönem öncesinde kan dolaşımındaki hormonların değişime uğramasından dolayı kadınlar, PMS (Pre Menstrual Syndrome) denilen "Regl Öncesi Bunalımı" yaşamaktadır. PMS, regl dönemlerinden 1 hafta kadar önce başlar ve regle son bulur. Belirtileri kişiden kişiye değişse de kadınların yaşam kalitesini etkilemekte olan baş, sırt/bel ağrısı, bulantı, depresyon, konsantrasyon güçlüğü, vücutta ve memelerde şişkinlik ve ağrı, iştahta değişimler, kokulara hassasiyet, sivilcelenme vb. gibi fizyolojik etkilerin yanında duygusal etkileri de görülmektedir. Sinirlilik, kolay öfkelenme, alınganlık, herkesin üzerine geldiği duygusu, hiç kimsenin kendisini önemsemediği duygusu, sulu gözlülük vb. Okurken bile başlıbaşına bunalıma girmeye yeter! PMS döneminde kadınların tek tesellisi ise çikolatadır. Vücudun verdiği "tatlı krizi" alarmıyla kadın; "Dünyanın bütün nutellalarını getirin bana!" diyebilir. Coşku içinde şarıl şarıl akan bir çikolata şalesinin yarattığı çikolata havuzuna balıklama dalmak isteği uyandıran bu durumun erkekler tarafından anlaşılması güç olabilir; ancak bu kriz tatlı yeme isteğinizi doyurmadan atlatabileceğiniz kadar derin ve sarsıcı bir krizdir. Duygusal ve fizyolojik tüm PMS belirtileri bilimsel olarak kanıtlanmışken, kadınların regl dönemlerini onları dezavantajlı duruma düşürecek şekilde algılamak hiç de adil değildir. Toplumsal ilişkiler içindeki her insan, kültürel ve sınıfsal farklılıklar gösterse bile, doğduğu andan itibaren kadın veya erkek biyolojik kimliğine sahiptir. Buradaki başlıca sorun ise kadın ile erkek arasındaki biyolojik farklılıkların kadınlara karşı "eşitsizliğe" dönüştürülmesidir. Bangladeş'te kadın işçilerle, ortalama bir regl dönemi olan yirmi sekiz günlük sözleşmeler yapılmaktadır. Böylece bir hamilelik durumu söz konusu olur olmaz işçinin işten çıkarılması kolaylaşacaktır! Geçtiğimiz yıl Türkiye'de tekstil ve konfeksiyonun ağır ve tehlikeli iş sayılması nedeniyle bu sektörlerde çalışan kadın işçilerin beş gün "regl izni" kullanma hakkı kazanmaları; patronların, sendikaların ve toplumsal cinsiyet eşitliği aktivistlerinin arasında tartışma yaratmıştır. Patronlar regl iznini kullanmak isteyen kadın işçileri işten atmakla tehdit etmektedirler. Bazı örgütler bu hakkı "kadın istihdamına darbe" olarak nitelendirmekte, bazıları ise "iş hayatındaki cinsiyetçiliği pekiştireceğini" düşünmekte, sendikalar ise bu kazanılmış hakkın tüm sektörlerde uygulanmasını talep etmektedirler. Norveç gibi toplumsal cinsiyet eşitliği yönünden daha ileride olduğunu düşündüğümüz ülkelerde dahi patronların bakış açısı çok farklı değildir; Norveç'te bir şirkette, çalışanların sıklıkla tuvalete gitmesi, üretimde kayıplar olduğu gerekçesiyle denetim altına alınmış ve kadınlara sözde "pozitif ayrımcılık" yapılarak regl dönemlerinde kırmızı bileklik takmaları halinde soruşturmayla tabi tutulmayacakları açıklanmıştır. Bu durum en "çağdaş" ülkelerde dahi sermayenin emek sömürsünün, kadınların bedeni ve özel hayatı üzerinde tahakküm talebinin bir göstergesidir.✗

KADIN NEDİR ? BİZCE

Kadın, insan soyunun iki cinsinden biridir. Tüm canlılar gibi hücrelerden meydana gelir, hareket eder, beslenir ve solunum yapar. Her insan gibi bir zekaya ve çeşitli yeteneklere sahiptir. Kadın, ezilesi bir yaratık, eksik bir mahlukat ve tek varoluş sebebi erkekleri baştan çıkarmak olan cinsel bir obje değildir.

Yüzyıllardır erkek egemen sistemin insanlığın beynine, salgın bir hastalık gibi enjekte etmeye çalıştığı hikayeler bugün kadının üzerinde kurulan tahakkümü meşru kılmaya çalışır. Oysa kadın, "kutu"su açılınca etrafa kötülükler yayan bir Pandora, erkekleri şehvetlendirmek için ağzına taş tıklıp sesi değiştirilen, Muhammed'in kızı Fatima'nın arkadaşı* değildir.

Asırlardır süregelen ayrımcılığa maruz kalan kadınlar; bir de, cinsiyetçi zihniyetin uydurduğu kelimelerle başa çıkmaya çalışanlardır. Kadın, karnında sıpa sırtında sopa olan eteği eksik biri değildir. Kadın, başına bir "zar" belası dolandığından kendisine kadın demekten utanılan, kaburgadan üretilen Havva gibi "bay"dan türetilen "bayan" değildir.

Kadın, evin dört duvarı arasında; çocuk bakımı, temizlik ve mutfak üçgeninde sıkışan olmamalıdır; kadının da sosyal hayata ve üretime katılmaya hakkı vardır. Çünkü kadın, üretken ve dayanışan bir varlıktır. Ve kadın, emeği ve zekasıyla ördüğü mücadelede haklı çıkacak, zafere ulaşacak olmalıdır.

(* Rivayet o ki, birgün Muhammed, kızı Fatima'ya cennete gidecek ilk kadını ziyaret etmesini söyler. Fatima, kadını tanıyınca, yoldan geçen erkekleri şehvetlendirmemek için kadının ağzına, kocası/sahibi tarafından, koca bir taş tıklmış olduğunu görür.)✗

Ötekileştirme

Fatma Demirer
fatma_demirer@hotmail.com

Ötekileştirmenin sınırı yoktur!

“Öte” terminolojik olarak birden fazla anlamı olan, TDK'ya göre “Öbür taraf, başka, uzak” anlamında kullanılan bir kavram olup, bu kökten türeyen Ötekileştirme ise günümüzde, hemen her toplumda yaygın olan, kimi zaman zımnî olarak hissedilen kimi zaman ise açıkça görülebilen, ben-sen, biz-siz ayrımının toplumda somutlaşmış ve kutuplaşmış halidir. Yani baskın olan grup/topluluk tarafından kendisinden olmadığı ya da kendisine benzemediği ve sırf farklı olduğu için, dışlanan, ötelenen, uzaklaştırılanlardır ötekileştirilenler. Çoğunluktan veya baskın olandan farklı ve genelde azınlıkta olan grubun dışlanmasıdır.

Ötekileştirmede farklılık, genellikle, etnisite, din, dil, ulusal kimlik, cinsel yönelim vs. gibi birçok değişkenden doğar. Ötekileştirm, farklı olana kendisinden farklı olduğunu hissettirerek, dışlayan, yalnız bırakan, yok sayan, aşağılayan, üzerinde tahakküm kuran hatta bazen linç etmeye kadar varan sığ ve kör bir yöntemdir. Sığdır çünkü farklı olunabileceği gerçeği karşısında O'nu anlama, O'na saygı duyma gibi tamamen insani olan anlayıştan uzaktır ve toplumda bir arada yaşayabilecek insanları birbirinden uzaklaştırır. Dahası Ben'in karşısına Sen, Biz'in karşısına Siz'i koyarak toplumda birbirine benzeyenlerle, birbirlerinden farklı olanları ayırarak kutuplaştırır.

Kördür, çünkü farklılığın salt insan doğası/yapısı değil koşullara bağlı olarak ortaya çıkabileceğini, bunun doğal olduğunu, dahası baskın/dominant olanın da bir gün azınlıkta kalabileceğini bu sebeple de kendisinin de gelecekte farklı olabileceği potansiyelini taşıdığını görmez/öngörmez.

Günümüzde yaşanan çoğu toplumsal olayın temelinde aslında ötekini anlayamama ve düşman olarak görme eğilimi vardır. Ötekileştirmeyle takınılan tavır, farklılığı, zıtlıkları olduğu gibi kabul etmeyip ya asimile ederek, tahakkümü altına alarak kendi tarafına çekmeye ya da bunların olmaması halinde onu kabul etmeyip saygı ve anlayıştan uzak davranıma dayalı bir tavidir. Çizdiği yol kesindir; ya bendensin ya da değilsin tam

karşımdasındır demektedir.

Mesela 1923'te TC devletinin kurulmasıyla Türk kimliği dışındaki tüm kimlikler ötekileştirilmiştir. Hrant Dink'in öldürülmesi tesadüfî bir olay değildir. Ötekileştirme veya ötekileştirilme kişisel bir süreç değil belli bir gruba ait olmak, belli bir ideolojiye sahip olmak sonucu gerçekleşir. Hrant'a yapılan saldırı, kişisel değil; ideolojisine, mensup olduğu gruba, etnik kimliğini taşıdığı halka, hatta yazılarına karşıydı. Hrant yaşadığı çevrede azınlık, Ermeni, Hristiyan, yazar, aydın gibi birden fazla farklı kimliğe sahipti.

Kabul etmek gerekir ki aynı coğrafyada yaşayan bir toplumda/toplulukta insanların aralarında farklılıkların olması kadar doğal bir şey olamaz. Çünkü zaten insan olmasıyla farklılıkların bir arada bulunması yadsınamaz bir gerçektir.

Mesela bir toplumda kadın olmak veya azınlıkta olmak veya engelli olmak veya eşcinsel olmak, kültürel ya da etnik olarak çoğunluktan farklı olmak vb. ötekileştirmek ötekileştirilmek için yeterli sebeplerdir. Daha net söyleyecek olursak Kıbrıs'ın kuzeyinde yaşayan bir Türkiyeli olmak ya da İngiltere de bir Kıbrıslı Türk olmak ötekileştirilmek için makul bir gerekçe sayılabilir. Aslında ötekileştirmek mensup olduğu grup üyelerini fanatikleştirme, karşı düşman yaratılması ve linç kültürünü oluşturma bakımından toplumu tahrip ve tahrik edici çok etkili bölücü bir canlı bombadır. Kendi kendini yok etmede üstüne yoktur çünkü toplumun kendi içinde bulunan dinamiklerinden ve farklılıklardan doğarak yine kendini yok edecek derecede güçlü ve tehlikelidir,

her kesimin kullanımına açıktır.

Mesela, Kıbrıs'ın güneyinde “bello Turko”, kuzeyinde “Gâvur”, ya da Irak'ta “Türkmen”, TC'de “Pis Kürt”, “Ermeni dölü”, Almanya'da “Turken Raus” Kıbrıs'ta “Gaco/Fica” gibi terimler salt düşünüldüğünde düşünmeden harekete geçenler için o kadar fanatikleştirici ve kışkırtıcıdır ki hem ötekileştireni zarar veren olarak hem de ötekileştirileni mağdur olarak etkiler. Etnik kökenden çıkıp çoğaltırsak, beyazların içinde siyah/zenci, erkeklerin içinde kadın, “sağlam”ların içinde engelli, ataerkil olanların içinde feminist olmak gibi doğal gözüken ama ötekileştirilmenin açık kapısı olan gruplar tam da bu noktada hedef kitle durumundadırlar.

Ötekileştirme çoğunluğun, egemen olanın amaca giden yolda kendi eylemlerini meşrulaştırma aracıdır. 1950'lerde Kıbrıs'ı elinde tutmak için “böl-yönet” taktiğini kullanan İngiliz Sömürge İdaresi'nin stratejisi halkların birbirini ötekileştirmesine dayalıdır. Bu durum mağdur olan iki halka acı ızdırap ve bölünmüşlük ama egemene yarar getirmiştir.

Sonuç olarak yaşanan coğrafya neresi olursa olsun, toplumda farklılıklarıyla bulunan insanların din,dil, cinsiyet, kimlik ve etnisite üzerinden değil farklılıklarının bilincinde olup, sınıfsal çıkarları temelinde, ortak payda/çıkar doğrultusunda mücadele etmesi elzemdir. Ötekileştirme zehirli bir sarmaşık gibidir ve gidilebilecek en kolay yoldur. Önemli olan farklılıklarla birlikte, onlara rağmen bir arada mücadele edebilmektir. Ötekileştirme örgütlü mücadeleye verilebilecek en büyük ve tamiri en zor zarardır.☒

Galatasaray mı? Kaymaklı mı? Yoksa Omonia mı?

Mehmet Adaman
mehmetadaman@yahoo.com

Dergimizin bu sayısında dosya konusu olarak "bunalım" ele alındı ve neredeyse bizi ilgilendiren her yönüyle irdelendi. Bunalım dosyasının dışında da olsa spor sahyasında ülkemizde yaşanan değişik boyuttaki bir bunalımı incelemenin yerinde olacağını düşündük. Aslında bahsedeceğim konunun bir bunalım mı, bir çelişki mi yoksa bir aldatmaca mı olduğundan çok emin olmamakla beraber, takdiri size bırakıyorum.

Konumuz yine futbol. Daha önceki sayılarda futbola çeşitli açılardan bakma fırsatımız oldu. Ancak bu defaki konu hepsinden biraz daha farklı. Kıbrıs'ın kuzeyinde yaşayan Kıbrıslı Türklerin hepsi değilse bile büyük bir çoğunluğu (özellikle erkekleri) Türkiye takımlarından birinin taraftarı olur. Desteklediği takım yendiğinde sevinir, yenildiğinde üzülür. Şampiyon olduğunda ellerinde tuttuğu takımın bayraklarıyla coşan insanlarla caddeler dolar taşar. İş yerinde arkadaşlarıyla şakalaşmak için takım tutmak birebirdir. Takım tutmanın, padişahlık gibi babadan oğula ya da kıza geçtiğini de söylemek mümkündür. Ülkemizde özellikle de sol görüşlü bir kesimin savunduğu görüşe göre, kktc takımları dururken, TC'den bir takım desteklemek doğru bir tutum değildir. Başka bir kesimin görüşüne göre ise kktc ya da TC arasında fark olmadığı, o yüzden de takım destekleme konusunda da serbest olduğumuz söylenir. Yine başka bir kesim ise kktc takımlarının futbol oynamayı bilmediğini, maç biletlerinin oynanan futbolun değerinden çok daha pahalı

olduğunu, o yüzden de kktc'den bir takım tutmadıklarını söylerler. Bazıları ise kktc'yi tanımadığını, TC'den de takım tutmayı doğru bulmadığını o yüzden Kıbrısın güneyinden bir takımı desteklemenin doğru olduğunu söylerler.

Sporun ve doğal olarak da futbolun evrenselliğinden yola çıkacak olursak, bu konudaki yukarıda bahsettiğim görüşlerin hepsini de -bazı gerçekleri göz ardı etmeden- reddetmek gerekir. kktc takımlarını kktc devletini savunarak, onu uluslararası alanda tanıtmak için desteklemek noktası oldukça yanlış bir noktadır. Kıbrıs milliyetçiliği Kıbrıslı Türk solundaki bir hastalıktır ve bu hastalık ne yazık ki bu noktada ülkemizdeki futbola da bulaşmıştır. "Ben sadece kktc takımlarını desteklerim, TC takımlarını

asla desteklemem" söylemi Kıbrıs milliyetçiliğine kayması muhtemel bir görüş olduğu için çok sakıncalıdır. Hele ki bu söylem "TC'nin dışında da hiçbir ülke takımını (İspanyol, İtalyan vs.) desteklemem" noktasına gelirse durum çok daha vahim bir hal alır. Kıbrısın güneyinden bir takımı desteklemekle örneğin bir İspanyol takımını desteklemek arasında maçı canlı izleyememek dışında bir fark olduğunu düşünmüyorum. Bu farkın önemli bir fark olduğunu da göz ardı

etmemek gerekir tabii ki. Bu konuya az sonra değineceğim.

Diğer bir görüş olan "TC ile kktc arasında fark yok, o yüzden takım da farketmez" görüşü de içinde bir çok sakıncayı barındırır. Yanıbaşımızda oynanan futbol maçlarına gitmeyip, sadece televizyondan izleyebildiğimiz bir takımı desteklemek de bana çok mantıklı gelmiyor açıkçası. Aslında bu noktada konuya başka önemli ayrıntılar da girer. Şöyle ki günümüzde futbol maçı seyretmenin, popülaritesi yüksek takımların maçlarını televizyondan seyretme isteğiyle birleştiğini unutmamak gerekir. Yani aslında hayatında bir kez bile canlı olarak maçı izlemediği bir takımın fanatik taraftarı olmak da bana biraz yanlış geliyor. Bu yüzden değişen maç izleme alışkanlıklarını da göz ardı etmemek gerekir.

Bir diğer önemli ve dikkat edilmesi gereken nokta ise, TC takımlarını desteklerken TC'nin Kıbrıs'ın kuzeyinde uyguladığı asimilasyon ve entegrasyon politikasının bir parçası haline dönüşmemektir. Bu anlamda kendi ülkemizin takımlarına hepten göz yummak da bizi yanlış yollara sürükleyebilir.

Spora bir eğlence ve oyun gözüyle bakan bizlerin, futbol takımı destekleme konusundaki görüşü de elbette ki spor değerimizle örtüşmektedir. Baraka'nın spora bakışını en iyi şekilde özetleyen spor değerini www.baraka.cc adresinden okuyabilirsiniz. Dünyanın neresinden olursa olsun bir takımın taraftarı olmak, onun maçlarına arkadaşınla, sevgilinle, eşinle, çocuğunla beraber gitmek/gidebilmek elbette ki güzel bir şeydir. Sporun bir oyun olduğunu unutmadan, eğlenmek için bir spor müsabakası izlemek bizim kendimize dert edindiğimiz konular arasındadır. Genelde dünyamız, özelde de sporumuz vahşi kapitalist sistemin ağından kurtulsun da varsın hangi takımı tuttuğumuz önemsiz olsun. Sahi siz hangi takımı tutuyorsunuz? █

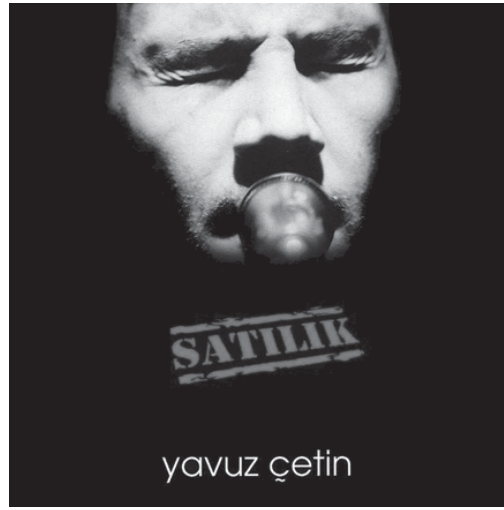
YAŞAMAK İSTEMEM ARTIK ARANIZDA!

İsmail Özuçar
ismail_ozucar05@hotmail.com

"Bana öğretilen her şey/ bana önerilen her şey/ bana dayatılan yaşantı/ işe yaramaz bir çöplük". Bu sözleri daha önce bir yerde duydunuz mu? Size bir şeyi çağırıyor mu? Bir melodi? Ya da bir "ölüm"? İzin verin sizlere bana neyi çağırıldığını söyleyeyim: 1980'li yıllarda Türkiye'de yaşamış, kapitalizmin efendisi ABD'nin eseri olan 12 Eylül'den payını almış, yeni, özgün ve kolektif üretim kaygısı taşıyan tüm çocukların ve gençlerin yükselen ortak sesini getiriyor aklıma bu sözler. O yıllarda baskının yarattığı korku ve sistemin tamamlayıcısı olan bireyselleşmeye ayak uyduramayan üretici gençlerin bunalımı canlanıyor gözümde. Bu söz tüm o gençlerin ortak sesi de olsa yalnızca bir adamın gitarından yükselen isyandı bu aslında; Yavuz Çetin.

1970'li yıllarda neredeyse tüm dünyayı kasıp kavuran Rock müzik, etkisini Türkiye'de de göstermeye başlamış ve ortaya kolektif çalışma anlayışıyla, bu müziği yapan bir çok grup çıkmıştı. Ama 80'ler buna darbeyle dur demiş ve Rock müzik için sancılı bir dönem başlamıştı. Ve bu tarz müziği icra edenler için de tarif edilmez zorluklar içeren yeni sayfalar açılacaktı. Yavuz Çetin de pop ritimlerinin yükseldiği, emekçi müzisyenlerin değil, onların pazarlığını yapan aranjmanların para kazandığı, sisteme ayak uyduramayan yığınların aç kaldığı bu dönemde Rock müzikle yaşayan 17 yaşında bir gençti. Müzik yaşamına başladığı yıllardan beri Türkiye'de birçok ilke imza atan iyi bir gitarist ve vokalistti Yavuz Çetin. İlk enstrümanı cura denilen Yörük halk çalgısıydı. Daha sonra bağlamayı aldı eline ve sonunda en sevdiği enstrümanı olan elektro gitarı aldı ve distortion sesini yükseltti. Üniversiteyi bitirmeden, 1992 yılında Blue Blues Band grubunda

müzik yapmaya başladı. Birçok ünlü müzisyene gitarıyla eşlik etti. Örneğin; MFÖ grubu yıllarca yakalayabildiği soundu Yavuz Çetin'e borçludur. Ayrıca Türkiye'nin sayılı gitar virtüözlerindendi. Peki neden biz MFÖ dinlerken bu adamı da dinlediğimizi bilmiyorduk? Cevap basit bu gitar virtüözünün arkasında iyi bir aranjman yoktu. İlk albümü olan İLK'i 1997'de çıkardı ama satışlarından pek memnun kalmadı çünkü Yavuz Çetin o dönemin müzisyeni değildi. O, popçular gibi olamadı. Onun yaptığı müzik, Avrupa'yı sarsan Jimi Hendrix'in müziğinden bile iyiydi belki de. Ama bu müzik Türkiye'de ancak 10 yıl sonra dinlenebilecekti. Gerek müziğinin anlaşılmasından, gerek yaşadığı ekonomik sıkıntılardan, gerekse özel yaşamındaki sorunlardan

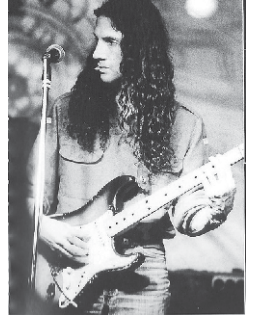

dolayı uzun bir bunalım sürecine girdi Yavuz Çetin. Para kazanabilmek için birçok reklam müziği yaptı bu boşluk sürecinde. Ve sistemin onu yapmaya mecbur ettiği şeyler yüzünden psikolojik yardım almaya başladı. 2001 yılında ise SATILIK isimli albümünün kayıtlarını yaptı ama o bu albümü dinlemeden kendi yaşamına son verdi. Yazının en başında da bahsettiğim "ölüm" işte buydu. Son albümündeki bir şarkıda da dediği gibi Yavuz'un, "benden bir ruhsuz yaratmayı nasıl başardınız/ benden bir hissiz yaratmayı nasıl başardınız/ benden bir uyumsuz yaratmayı nasıl başardınız/ benden, sizden biri yaratmayı nasıl başardınız". Aslında başaramadılar. Sistemin devamını sağlayanlar gibi olamadı ama ne

onlardan, ne de kalabildi bu sistemin yarattığı çöplükte. Yüzemedi bu bok havuzunda. Boğuldu ve kendini Boğaz Köprüsü'nden aşağıya attı son albümünü dinlemeden.

Bu yazıya başlamadan önce internet aracılığıyla medyanın bu ölümle ilgili yazdıklarını okudum. "Altın çocuk uçup gitti", "o unutulmayacak", "sonsuz dek hür dolaşacak aramızda" gibi şişkin başlıklı bir sürü yazı gördüm ve bunların yazıldığı tarihe baktım. Hepsisi de ölmeden önce kaydını yaptığı albümün çıkışına denk geliyor tesadüf! "Rockçuların ölüsü dirisinden daha çok kazanır". Jimi Hendrix, John Lennon, Kurt Cobain ve daha birçok isim bir anda bunun örnekleri olarak akla gelebilir. Yavuz'un ölümü "güzel haber" oldu. Medya için Yavuz yakışıklı bir ölüydü, gitar çalıyor ve söylüyordu. Ölüm şeklinin intihar oluşu Kurt'le paralelliklerin kurulmasını sağladı. Yavuz kendisine "dayatılan yaşantı"yla ve "sistem"le savaşıyor ve bu savaşı "kaybettiğini" ölümünden önce yazdığı şarkısıyla anlatıyordu; "Yaşamak İstemem". Ölümünden sonra, bu durumdan etkilenen birçok genç, Yavuz Çetin'in eski eşini arayıp "bravo Yavuz abiye, biz de yaşamak istemiyoruz bu sistemde, ölmek istiyoruz" gibi söylemlerde bulunuyorlarmış. Eski eşinin tepkisi ise şuymuş ki bence de doğru; "hayat tüm imkansızlıklara rağmen yaşanılmaya ve mücadele edilmeye değer, onun yaşadığı zamanlardaki mücadele şeklini örnek alın". Birçok sorunu olan Yavuz Çetin ölümünden önce hayatını düzene koymaya çalışan bir babaydı da aynı zamanda. Tedavi görüyordu ama bir anlık bir kriz sonucunda zayıf düştü ve yaşamına son verdi. Ama o her zaman mücadelecisi biriydi. Ölümünden önce verdiği bir röportajında ise şunları söylemişti; "bu yokluk, haksızlık düzeni, insan hakları ve gelir dağılımı eşitsizliği hakkında konuşmak istiyorum. Susan bir adam olmak istemiyorum".

Gerek müzik gerekse içine girdiğimiz herhangi bir üretim sürecinde, içinde bulunduğumuz sistemde, yalnız kalmak işleri sadece daha da zorlaştırır. Mücadele için örgütlenin! Sistemin sizi yalnızlaştırmasına izin vermeyin! Bir nota tek başına anlamsızdır ama bir marş birçok notanın bir araya gelmesiyle oluşur!☒

Lyricus

Hazırlayan:
Hasan Yıkıcı

“Buraya kadar”

yeni bir bakış
yeni bir umut
bir aşk
her şey çok karışık
her şey çok karmaşık
nereden başlasam bilemiyorum
hiçbir şey düşünemiyorum
buraya kadar...
tıpkı
kadının dediği gibi
“buraya kadar”*

Aliye Karapaşaoğlu

* Aldatılan hamile bir kadının
intihar ettikten sonra bıraktığı
son not...

Şafak Vakti

Şafak vaktidir
terket beni hatıra

Bundan böyle ben artık
dağılıp boydan boya
mısralarıma
esirler, açlar ve
mağluplarla
hürriyet, ekmek ve zafer
türküsünü
gücümün yettiği kadar
söyleyeceğim

Sonra bu dehşet ve sefalet
içinde
mesut günler va'deden
bir silah sesi gibi
titreyeceğim

ARİF DAMAR (BARİKAT)

Cennete bunalma
Bunaliyorum bu güzel
cennette
Cennetimizi ettiler bize
zindan
Bizi ondan kopartıp
uzaklaştırmak
En büyük istekleridir

Bu cenneti ettiler bize
zindan
Çıkardılar başımıza bir
çok
Sorunu kthy ile başlatıp
Göç yasasıyla devam
ettiler

Ama bırakmaycaıyk seni
Güzel Kıbrısım
Sana getireceyik
Kızıl yıldızın ışığını

Bunaliyoruz bunun içinde
Eziyorlar bizi teker teker
Ama senin sevgin her
şeyden
Büyük ve güçlü

Senin için yaşıyoruz
Barış ve özgürlük için
Kıracayık bir gün
zincirlerimizi
Yaşaycaıyk özgürlüğü

Korkma Kıbrısım
Seni bırakmayık bu
Para ugruna satılmış
İnsan kılıklı yaratıklara

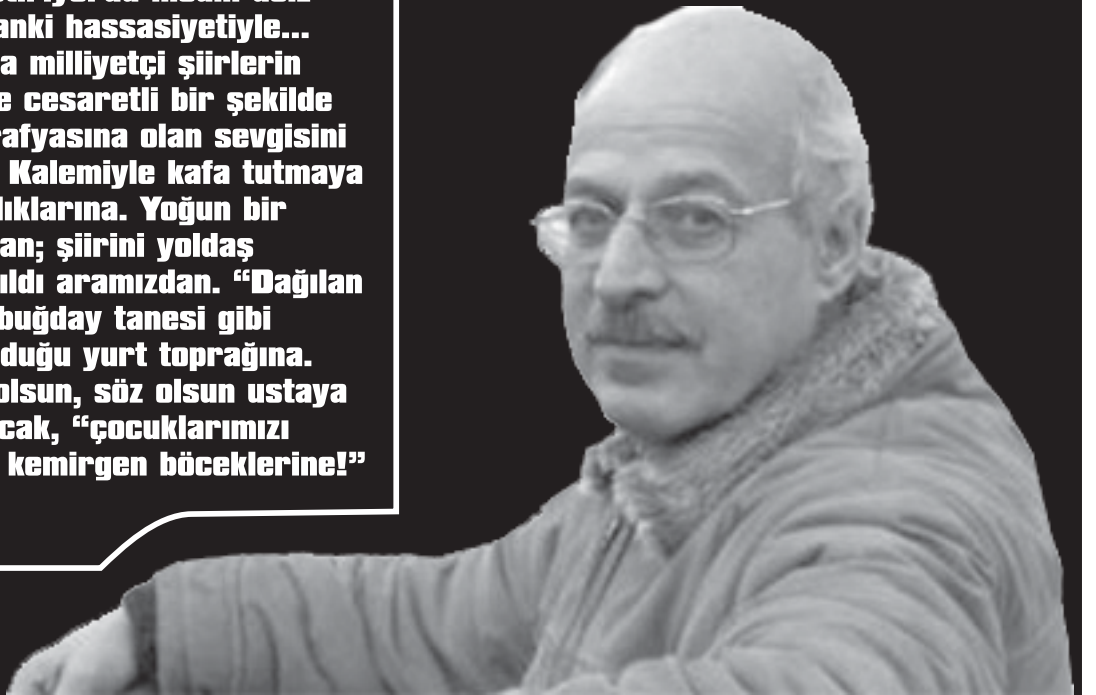
Ferhat Sertel

OĞLUMA TEŞEKKÜR EDERİM

Öldüğü için oğluma teşekkür ederim (!)
Öldü de aç bırakmak ayıbından kurtardı beni (!)
Öldüğü için babayı oğula teşekkür ettiren
düzene saygılar sunarım (!)

Fikret DEMİRAĞ

Böyle diyordu şair; eleştiriyordu insanı aciz
bırakan düzeni her zamanki hassasiyetiyle...
Fikret Demirağ, Kıbrıs'ta milliyetçi şiirlerin
başı çektiği bir dönemde cesaretle bir şekilde
döktü şiirine kendi coğrafyasına olan sevgisini
ve barışa olan özlemini. Kalemiyle kafa tutmaya
çalıştı düzenin dayattırdıklarına. Yoğun bir
üretim sürecinin ardından; şiirini yoldaş
bırakarak yanımıza, ayrıldı aramızdan. “Dağılan
bir başaktan düşen bir buğday tanesi gibi
karışıp gitti” sevdalı olduğu yurt toprağına.
Ve şimdi ustaya selam olsun, söz olsun ustaya
ki, bize söylediğini yapacak, “çocuklarımızı
yedirmeyeceğiz düzenin kemirgen böceklerine!”

Hemen Şimdi

alternatif medya, anti-kapitalizm, bağımsızlık,
halkın hakları, diyalektik materyalizm, kültür-sanat,
ekoloji, alternatif teknoloji, spor, barış, dayanışma,
toplumsal cinsiyet eşitliği, enternasyonalizm,
özgürlük ve eşitlik, copyLEFT, devrim

Argasdi yayınlarının ikinci kitabı olan Hemen Şimdi, Şubat ayından itibaren kitapçılarda olacak. Baraka Kültür Merkezi'nin 10 yıllık pratiğinde yoğunlaşarak şekillenen değerleri, örgütsel modelini anlatan çalışma tarzı ve çalışma-etkinlik gruplarının detayları ile anlatıldığı kitapta, aynı zamanda kuruluştan itibaren tarihsel süreci değerlendiren bir de bölüm yer alıyor. Görsel materyal ile zenginleştirilmesi yanında, akıcı dili ile sadece Baraka'nın daha yakından tanınmasına değil, Kıbrıs için geliştirilen bir düşünsel, örgütsel, pratik alternatifin net bir şekilde ortaya konulmasına hizmet edecek olan bu otobiyografik tarih çalışması çok tartışılacak.

ÇIKIYOR

argasdi kitaplığı

PARMAK İZİ

ÖMER TATLISU

otatlisu@gmail.com

Murphy Kanunları

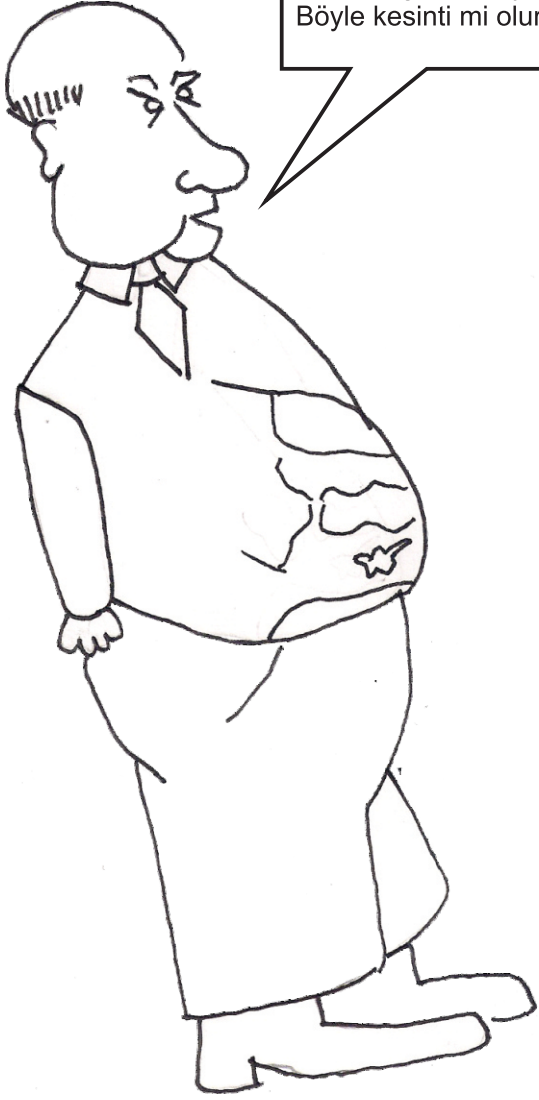
Olaylar kendi haline bırakıldığında
kötüden berbata doğru gider.

MİZAH CİDDİ BİR İŞTİR!

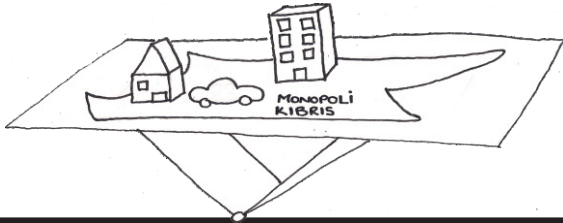
Emeklilerden yapılacak kesintiler
üzerine Denктаş bile isyan etti.

Dünyayı yememe rağmen
ben bile geçinemiyorum!
Böyle kesinti mi olur?

Serdar Denктаş TC Yardım Heyeti için devlet benzetmesini
kullanarak bu uygulamaya hemen son verilmesini istedi.

Tamam bilirik devletçilik oynarık
ama bu kadar da değil yani.
Ben devletimi isterim!

Cemil Çiçek beraberinde getirdiği paketlerle İrsen Küçük
tarafından sevinçle karşılandı.

Gözümüz yollarda
kaldı Sayın Paket!

TDP Genel Başkanı Mehmet Çakıcı hükümete girme
arayışlarında!

Efendim hükümete
girmek için kaç
puan daha almam
gerek?

Ersin satar, İrsen bakar,
Mehmet da hani bana
hani bana der!

